277

277

COLECȚIA ROMANTIC

Madeline Harper

DE DATA ASTA

DE DATA ASTA

Madeline Harper



editura alcris

MADELINE HARPER

De data asta

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză sub titlul: THIS TIME FOREVER.

Traducere și adaptare în limba română de
Ileana Dinu

ISBN 973-9405-41-X

Colecția"ROMANTIC"

Capitolul 1

Kayla Hartwell întârziase. Nu-i plăcea să întârzie și să-și decaleze programul, dar mai ales să-i încurce și pe alții, lucru pe care-l făcu acum, pentru că avusese de parcurs o distanță foarte mare din orașul ei natal până în New Sussex.

Se delectase cu priveliștile minunate care se perindau pe drumul dintre coasta de vest și cea de est. Se hotărâse să facă o excursie de șapte zile, care se prelungise cu încă trei zile, și tot nu ajunsese la destinație.

Sunase de trei ori la biroul avocatului mătușii ei, pentru a schimba data și ora întâlnirii, și la fiecare apel se simțise tot mai stânjenită. N-ar fi vrut să sune și a patra oară, dar trebuia s-o facă. Mai avea douăzeci de mile până la destinație și întârziase deja.

N-ar fi trebuit să se mai oprească și la Salem, își spuse ea. Dar era un locaș istoric ca multe altele din această parte a lumii. Ea era din California, unde istoria însemna „câteva zeci de ani" si nu câteva sute, de aceea se simți tentată să zăbovească măcar o oră în acel oraș.

Salemul era considerat orașul vrăjitoarelor. De fapt, pe ea n-o prea interesau vrăjitoarele și nici muzeul dedicat acestora. Erau ca și baseballul sau pescuitul la copcă, niște activități pe lângă care ea putea trece foarte ușor.

După prânzul de la hotelul Hawthorne din Salem Common, ea se hotărî să facă un tur rapid al orașului. Se gândi că va trece foarte

repede prin orașul Salem, și începu cu muzeul vrăjitoarelor care era chiar peste drum.

Clădirea era construită în stil gotic și era o mare atracție pentru turiști, se gândi ea văzând numărul mare de oameni care așteptau liniștiți să intre. Kayla nu suporta să stea la rând și era pe punctul de a renunța când auzi o conversație incitantă între un cuplu din sud și doi englezi.

- Mare păcat, zise femeia din sud la care soțul ei aprobă înclinând din cap. Toți acești oameni au fost condamnați la moarte deși erau nevinovați? Pentru ce? Eu nu cred în existența vrăjitoarelor.

- Totuși, poate că... insistă matroana din Anglia care avea o ușoară sclipire în ochi.

- Poate că nu, zise soțul ei.

- Eu nu cred în ele, decretă bărbatul din sud.

- Și atunci, de ce mai stăm la rând ca să intrăm?

- De curiozitate, fu răspunsul.

Auzind acestea, Kayla se așeză și ea la rând. Tot din curiozitate.

Peste oră ieși din muzeu cu curiozitatea și mai ațâțată. Pentru ea era greu de imaginat că, acum trei sute de ani, nouăsprezece femei și bărbați fuseseră executați prin spânzurătoare pentru vrăjitorie, în orașul Salem. Subiectul era mult mai interesant decât își imaginase ea. Și nu numai fascinant, ci și straniu și alarmant.

O dată urcată în mașină, Kayla se uită la ceas. Mai avea timp și pentru Haritage Trail, unde să oprească pe drumul spre oraș, dar în celelalte locuri nu mai putea opri.

De unde să știe că drumul trecea tocmai pe lângă Casa Celor Șapte Frontoane? Avu intenția să încetinească, dar își aminti de cartea lui Hawthorne cu care se luptase atâta în școală, și de profesoara ei de engleză - așa că se hotărî să se oprească și aici câteva

minute.

Era o casă de legendă care se ridica semeț, o siluetă cenușie proiectată pe cerul albastru. Florile din jurul casei nu înfloriseră încă, așa că ea se grăbi să intre o dată cu restul turiștilor, ca să evite vântul rece care bătea dinspre port.

Ghidul le prezentă faptele istorice și le vorbi despre nuvelele lui Hawthorne și, cu toate că era o clădire plăcută, Kayla simți că i se face pielea de găină.

Tot vrăjitoare, se gândi ea. Povestirea lui Hawthorne se țesuse în jurul procesului vrăjitoarelor din Salem, din 1692, când un om nevinovat a fost acuzat de vrăjitorie pentru ca, de acum celebrul colonel Pyncheon, să-i poată confisca averea.

Kayla porni motorul și dădu drumul la căldură căci simțea frisoane. Era oare vremea, sau gândurile negre izvorâte din după-amiaza aceasta dedicată trecutului, care o făcuse să se înfioare?

Sfârșitul cărții era fericit, își spuse ea. După câteva generații care trăiseră în umbra trecutului, familiile colonelului și ale victimei acestuia se împăcaseră. Kayla aprinse farurile mașinii și privi spre lumea care aștepta să intre. Un singur lucru era sigur pentru ea, acest periplu prin fantasmele trecute avea un efect concret asupra ei în prezent. Urma să întârzie la întâlnirea cu Ben Montgomery, ceea ce nu era deloc bine pentru că mai renunțase și la alte întâlniri cu el.

El se va supăra, își spuse Kayla, dar va fi politicos. Își alungă din minte Salemul și vrăjitoarele sale și se concentră asupra discuției pe care o va purta cu avocatul. Purtase o corespondență destul de formală cu el, încât nici nu îndrăznea să-și imagineze cum arată acesta; trebuia să fie cineva slab, cu ochelari cu ramă de aur, început de chelie, cu un iz de vechi în haine, dar oricum, trebuia să fie un bărbat cult și bine crescut.

Când va da ochii cu el se va scuza cât mai politicos, va lua cheile casei mătușii sale și va pleca. Asta doar dacă nu cumva Montgomery nu se plictisise s-o tot aștepte și nu plecase acasă să-și bea ceaiul.

În acel moment văzu în față indicatorul verde cu litere de-o șchioapă pe care scria: New Sussex, Massachusetts. Populația orașului este de 9.621.

Kayla zâmbi și-și spuse: mai adăugăm unul, să fie 9.622.

xxx

Benjamin Montgomery împinse scaunul, se uită încă o dată la ceas, apoi pe programarea întâlnirilor cu clienții săi. Kayla Hartwel trebuia să vină de la ora patru, acum era cinci și jumătate și de astă dată ea nici măcar nu sunase ca să anuleze programarea.

Ben se ridică de pe scaun, se îndreptă și-și dădu drumul la manșetele cămăși. Era îngrijorat pentru clienta lui care era din California și probabil pe acolo lumea nu prea respecta orele întâlnirilor. Asta se văzuse din relațiile de până acum cu Kayla.

- Cât mai rămâi aici? îl întrebă Teresa Fiore care rămăsese în cadrul ușii și-și încheia nasturii mantoului.

- Greu de spus, Terrie. O mai aștept încă pe domnișoara Hartwel.

Ben se îndreptă spre fereastră. Recunoscu două mașini care trecură prin fața casei lui. După ce acestea trecură, strada se cufundă iar în liniștea obișnuită. Sper că n-a avut vreun accident.

- Probabil că autostrada este foarte aglomerată. Sunt atâtea mașini, deși, după străzile din New Sussex, n-ai putea spune asta, îi răspunse Terrie. Vrei să mai rămân cu tine?

- Nu, du-te acasă, la familie. Andy și copiii te așteaptă nerăbdători.

- Sper că au început deja cina. Era rândul lor să așeze masa în seara asta. Terrie își potrivi eșarfa în jurul gâtului. Ne vedem mâine dimineață, șefule.

Ben făcu un gest cu capul și gândurile îi zburară spre clienta lui, Kayla Hartwell. Nu știa încă din ce motive această clientă îi acaparase gândurile, cu toate că nu era genul de femeie spre care să se orienteze el. Din contră, era genul pe care Ben îl evita, fără îndoială, când o va cunoaște, el va avea reacțiile lui obișnuite. Până atunci, își permise să se simtă atras de ceva necunoscut - un lucru pe care nu-l făcea prea des.

Terrie plecă, iar Ben realiză că nici măcar nu-și luase rămas-bun de la ea. În cei zece ani de când lucra pentru Ben și înainte, când nu era căsătorită cu Andy, Terrie fusese considerată ca făcând parte din familie. După ce tatăl lui Ben se retrăsese în Florida, Ben devenise tot mai atașat de Terrie. Dar între timp, ea devenise soția lui Andy, iar acum făcea parte oficial din familie.

Ben și Andy Fiore fuseseră colegi de școală, jucaseră în aceleași echipe de baschet și fotbal. Nu se schimbaseră prea multe în relațiile lor. Nici în Sussex.

Ben o urmări pe Terrie îndepărtându-se, apoi se așeză pe un scaun care se afla sub portretul tatălui său. Cei care veneau pentru prima oară în biroul lui comentau asemănarea dintre tată și fiu - aveau același nas drept, pomeții proeminenți, ochii verzi, reci, și bărbii de oameni încăpățânați.

Un alt portret al tatălui lui Ben se afla în camera de zi. Cunoștințele mai vechi și-l aminteau foarte bine și considerau că Ben era o copie a bătrânului, îmbrăcat, desigur, după moda timpului.

Ben se mai uită o dată la ceas și începu să-și piardă răbdarea. În mod normal ar fi fost acasă la ora asta, stând în fața focului cu un

pahar de scotch în mână, ascultând muzică. Probabil s-ar fi gândit la vreuna dintre cunoștințele lui feminine care locuia în vreun oraș apropiat și ar fi invitat-o la cină.

Ben, născut și crescut în New Sussex, știa prea bine care sunt riscurile unei întâlniri cu o fată din localitate. Mătușa Lil și alte bârfitoare ale orașului l-ar fi logodit după o săptămână, iar după o lună l-ar fi căsătorit. Felul în care proceda el cu femeile îi lăsa posibilitatea să nu se angajeze față de vreuna.

Îi plăceau femeile și lor le plăcea felul lui curtenitor de a fi, dar el nu întâlnise până acum vreuna de care să se îndrăgostească și nici una nu-i făcuse inima să-i bată ca la prima dragoste.

Dar după ce se gândi mai bine, Ben își spuse că unui bărbat de treizeci și cinci de ani nu prea i se întâmpla să-i mai bată inima ca la prima dragoste. Se obișnuise cu gândul că dragostea la prima vedere nu era genul lui, iar cunoștința mai apropiată de o femeie era un lucru pe care nu și-l putea permite deocamdată. Se întreba uneori dacă nu cumva era un tip singuratic, apoi se gândi că nu era. Îi plăcea prea mult munca lui.

Și, oricum, avea întotdeauna o scăpare, se gândi el și zâmbi.

Își spuse că i-ar prinde bine o cafea și chiar se îndreptă spre vechiul ceainic, dar se opri. Nu era bine să mai bea o altă ceașcă cu cafea. Era timpul să plece acasă; nu avea să mai aștepte.

Ben își făcu repede planurile pentru seara aceea. Va cina, va face un duș fierbinte apoi se va culca. Nu dormise prea bine cu o seară în urmă. Avusese unul dintre visurile care-l chinuiau, în care Femeia, cum o numea el, îi apărea obsedant. Visurile acestea care începuseră de mai mult timp erau persistente, iritante și îl intrigau, dar el nu le putuse stabili încă semnificația.

Erau mereu aceleași scene trecătoare în care el urmărea aceeași femeie, o femeie care mergea în fața lui cu câtiva pași, în ceața

dimineții. Fiecare vis se termina la fel, exact în momentul în care el era gata să atingă femeia. Cu toate că celelalte detalii îi erau neclare, imaginea femeii era vie în amintirea lui. Femeia emana o aură de o intensitate care-l uimea. Era pe cât de atrăgătoare, pe atât de periculoasă.

Când se trezea din aceste visuri, nu mai putea să adoarmă la loc, chiar dacă era miezul nopții. Poate că în noaptea asta, obosit fiind, va putea să doarmă fără întreruperi. Asta își dorea - sau nu? Femeia misterioasă din visurile lui era mai fascinantă decât oricare alta pe care o putea vedea în timpul zilei.

Se mai uită o dată la ceas și-și luă haina din cuier. Când începu s-o îmbrace, văzu luminile unei mașini care trase în fața biroului lui. Când vizitatorul urcă treptele, el era deja în camera de zi.

Deschise ușa de la intrare și o pală aproape c-o proiectă pe femeie în interior. Nu apucă să se dezmeticească și rămase uimit uitându-se la ea.

Pentru moment inima începu să-i bată mai repede ca de obicei... dar își reveni imediat și speră că reacția lui nu fusese observată, apoi o privi pe cea din fața lui cu mai multă atenție.

Arăta extraordinar. Părul blond, ondulat, îi încadra fața și ea își îndepărtă câteva șuvițe cu un gest al mâinii. Ochii ei aveau o culoare incredibilă, cea a cerului într-o zi frumoasă de vară, iar obrajii erau înroșiți de frig. Purta jeanși și o jachetă elegantă dar care nu avea cum să-i țină prea cald. Era o femeie bine făcută și sexy.

Dar nu asta conta. Ben rămăsese fără grai pentru că femeia semăna cu cea din visul lui.

- Sunteți domnul Montgomery? întrebă ea, întinzându-i mâna. Ben, care părea trezit din vis, îi luă mâna. Era moale, dar avea ceva forță.

- Da, sunt Ben Montgomery, iar dumneavoastră bănuiesc că sunteți domnișoara Hartwell. Apoi, Ben se simți prost. Cine altcineva putea fi? Nu era nimeni prin zonă care să arate ca ea.

- Da, sunt Kayla, zise ea cu un zâmbet. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar am... continuă ea dar omise deliberat amănuntele opririlor ei.

- Nu contează. Oricum, aveam intenția să lucrez în seara asta, minți Ben. În cele din urmă, dădu drumul mâinii femeii și-i făcu loc să intre în birou, unde o conduse spre un scaun.

- Este cam aglomerat aici, remarcă el vrând să se scuze. Spațiul n-a mai fost adaptat de pe vremea bunicului meu. Ben observă zâmbetul ei și continuă: lucrurile stau chiar mai prost după ce am adus calculatoarele și dosarele din bibliotecă. Făcu un gest spre maldărul de dosare și cărți.

- Mie îmi place, declară Kayla. Are un aer vetust. Ar fi vrut să găsească un cuvânt mai potrivit, dar acesta fi primul care-i veni în minte. Mie îmi place tot ce este vechi. Sunt lucruri care îmbătrânesc frumos, ca vinul și cărțile bune. Kayla privi în jur la scaunele cu spătar înalt, la rafturile pline de volume legate în piele. Apoi, privirile ei se opriră asupra unui portret: este tatăl dumneavoastră?

Ben încuviință. Cel din camera de zi este portretul bunicului meu. Familia Montgomery n-a avut decât judecători și magistrați, spuse Ben, care parcă voia să se scuze.

- Mătușa Elinor a fost singura mea rudă din Noua Anglie, îi spuse Kayla. Obișnuia să vină la noi, în California, la Crăciun, de când eram eu mică.

- Ați vizitat și New Sussex?

Kayla dădu din cap.

- Este prima dată când vin aici.

- E ciudat, zise Ben. Am senzația că v-am mai văzut pe undeva.

Trebuie să existe o explicație rațională, se gândi el, amintindu-și de visurile lui.

Kayla se încruntă. Nu, nu cred că ne-am mai întâlnit. Ea deveni dintr-o dată suspicioasă.

Ben privi într-o parte, știind că vorbele lui sunaseră dintr-o carte veche. Nu avusese intenția să obțină asemenea efect. Stânjenit, el schimbă subiectul conversației.

-După ce am citit testamentul, mi-a fost clar că mătușa dumneavoastră vă iubea foarte mult.

- Cred că da, deși nu m-a favorizat niciodată. Nici relațiile dintre noi n-au fost prea strânse. Mama îi mai trimitea din când în când poze ale noastre, sau felicitări, la sărbători.

Ben oftă. Asta era. Probabil văzuse vreo fotografie a Kaylei la mătușa ei. Iar când aflase că fata urma să vină la New Sussex, subconștientul lui lucrase și el începuse s-o viseze.

Kayla mai vorbea încă despre familia ei, iar Ben se prefăcu interesat, deși pe el nu familia ei îl interesa, ci ea.

- Mai am un frate și o soră, dar sunt mai mari, spuse ea. Nu știu de ce mătușa Elinor mi-a lăsat mie casa.

Ben luă dosarul pe care i-l lăsase Terrie pe birou și se uită încă o dată la testament: este stipulat foarte clar că dumneavoastră sunteți singura moștenitoare a casei și a mobilierului. Fratele și sora dumneavoastră au primit niște bani și bijuterii, dar casa vă aparține.

- Abia aștept s-o văd. De fapt, chiar în seara asta aș vrea să mă mut acolo.

- Nu cred că este bine.

- De ce? întrebă ea. S-a întâmplat ceva? Fata îl privi cu ochii ei incredibili de albaștri.

Ben sesiză efectul pe care-l avusese îngrijorarea asupra fru-

musetii ei.

- Nu s-a întâmplat nimic, o liniști el, apoi se opri pentru a o privi din nou în ochi. Casa n-a fost locuită de mult timp și cred că trebuie văzută pe lumină, prima oară. Cred că ar fi mai bine să mergeți înapoi, la Salem, și să luați o cameră la un hotel acolo.

- Nici nu mă gândesc, zise Kayla imediat. Nu văd de ce trebuie să fac mișcarea asta. Din moment ce voi locui acolo și mă voi ocupa de magazinul de antichități, trebuie să mă obișnuiesc și cu casa.

Ben, care urmărise trăsăturile fetei, nu acordase prea mare atenție spuselor ei. El era fascinat de culoarea schimbătoare a ochilor ei, de gropițele care-i apăreau în obraji când zâmbea și de pistruii de pe nas. Indiferent de explicațiile pe care i le dădea ea, el era vrăjit de frumusețea ei. Ben se întreba ce reacție ar avea fata dacă el i-ar spune că arată ca și când ar fi ieșit din paginile unei cărți de povești.

Ben reveni asupra conversației lor și se gândi la implicațiile pe care le aveau vorbele ei: intenționați să locuiți aici, în New Sussex?

- Sigur că da. De ce aș renunța la casa mătușii Elinor? Abia am moștenit-o.

- Mă gândeam că n-ați locuit niciodată aici și păreți atât de...

- Tânără? zise ea. Neexperimentată? Incapabilă?

Ben ridică mâna, dezamăgit că ochii aceia frumoși puteau fi umbriți de nori. Numai că... El se opri și căută niște vorbe de încurajare. Magazinul mătușii Elinor n-a fost prea mare lucru. El nu mai adaugă că, din cauza vârstei și a bolii, mătușa Elinor nu mai acordase prea mare atenție magazinului de antichități de la parterul casei sale. Sunt sigur că aveți experiență în domeniul antichităților, încercă el să dreagă lucrurile.

- N-am nici un fel de experiență în domeniul antichităților, îl înfruntă Kayla. Nu era genul de întrebări la care s-ar fi așteptat de

la un avocat, dar ea trebui să recunoască faptul că Ben nu arăta tocmai ca avocatul Montgomery pe care și-l imaginase ea. Nu se așteptase ca acesta să fie atât de tânăr și plăcut, cu ochii verzi, nici atât de sexy.

Aceasta fusese partea plăcută a surprizei: ceea ce nu-i plăcuse era felul în care se uita la ea, de parcă ar fi văzut o nălucă. Fata nu se simțea în largul ei, de parcă el ar fi știut ceva despre ea, ceva ce nu voia să-i împărtășească.

- Atunci, probabil că ați făcut afaceri en gros, continuă el.

Cuvintele lui sunară mai mult ca o întrebare decât ca o afirmație și Kayla se simți cam iritată. Nu vedea de ce trebuia să-i spună avocatului mătușii sale cu ce se ocupase până atunci. Ezită un moment înainte de a răspunde.

- Nu, dar la cei douăzeci și șase de ani ai mei, am avut câteva slujbe și unele chiar importante. Apoi, înainte ca el să mai pună vreo întrebare, ea continuă: nu mai contează acum, dar vreau să am succes aici. Începutul trebuie să fie bun. Așa că, se forță ea să zâmbească, aș vrea să-mi dați cheile casei. M-am trezit azi-dimineață de la ora cinci și abia aștept să mă odihnesc puțin.

- Sigur, vă înțeleg perfect. Ben începu să scotocească în sertar după cheile lui Elinor Hartwel. Am crezut că ați venit aici doar ca să rezolvați afacerile mătușii și să lăsați casa în grija unui agent imobiliar.

- Să nu mai faceți niciodată asemenea presupuneri, zise Kayla zâmbind. N-ați absolvit facultatea de drept? Pot face pariu că ați absolvit la Harvard, adăugă ea, privindu-l întrebător.

- Aveți dreptate, îi răspunse el și roși, fără să știe de ce.

Kayla simți o ușoară satisfacție. Reușise să-l lovească și ea cu ceva. Nu știa de ce îi făcuse atâta plăcere.

Oricum, el nu se lăsă intimidat.

- Trebuie să înțelegeți că firma Montgomery și Montgomery încearcă să-și depășească atribuțiile în relațiile cu clienții săi, îi răspunse el. Ne-am mândrit cu acest lucru întotdeauna. N-aș simți că am rezolvat toate problemele dumneavoastră, dacă nu v-aș preveni asupra riscurilor începerii unei noi afaceri aici, în New Sussex, în special în cazul în care experiența dumneavoastră este destul de limitată.

El vorbea ca un profesionist, pedant și cu intenția de a-i coordona fiecare pas. Kayla ar fi vrut să-i spună ceva neplăcut, care să-l scoată din sărite, dar se forță să-i zâmbească și repetă:

- Nu este vorba despre experiența limitată, ci despre lipsa totală de experiență.

Ben ignoră tonul pe care îi comunica ea aceste lucruri, ceea ce fu o adevărată greșeală, dar el era gata să-i împărtășească din cunoștințele lui. Cred că aveți idee care este situația noilor afaceri - nouăzeci la sută dintre ele eșuează. Rămân imediat fără capital, deși asta nu este cea mai gravă problemă. Și noi putem rezolva acest lucru.

- Noi? Kayla nu putea să creadă ce auzea.

Ben continuă pe același ton:

- Dacă ați vrea să reveniți mâine, voi face un studiu pentru dumneavoastră... Ar mai trebui să vă vorbesc despre problemele de trafic - asta este foarte important - și aș mai vrea să înregistrez inventarul mătușii dumneavoastră.

La aceste cuvinte, Kayla se ridică brusc, și-l privi mânioasă.

- Domnule Montgomery, zise ea articulând fiecare silabă, am venit aici să iau cheile de la casa mătușii mele, nu să-mi țineți dumneavoastră prelegeri de economie. Credeți-mă, am suportat multe asemenea sfaturi de la părinții mei în California, și nu-mi imaginez că...

Vocea Kaylei trăda emoție, și începu să tremure cu toate că ea se strădui să mascheze acest lucru. Acest... acest străin îi ținea ei prelegeri despre propria ei viață și nu numai atât, încerca să i-o și controleze. Era ceva ce ea nu putea accepta nici de la familie, nici de la prieteni, cu atât mai puțin de la acest Montgomery.

Ben încercă să-i răspundă, dar ea nu-i dădu ocazia s-o facă.

- Cel puțin, continuă ea, ei mă cunosc foarte bine și sunt gata să mă sfătuiască. Aș vrea să vă reamintesc că sunteți foarte... Nu v-am cunoscut până acum. Am corespondat numai cu probleme legale și am discutat cu secretara dumneavoastră la telefon.

De astă dată, Ben o întrerupse fără menajamente:

- Iar eu trebuie să vă reamintesc că aceste discuții au fost numai pentru a anula întâlnirile stabilite, ceea ce n-a fost un mod prea politicos de a începe o afacere.

Aceasta fusese o nouă lovitură, se gândi Kayla.

- Mă tem că săriți prea repede la concluzii, domnule Montgomery, ceea ce nu este o atitudine profesională. De fapt, am avut motive suficiente ca să anulez întâlnirile.

- Sunteți prea nervoasă domnișoară Hartwell.

- Chiar dacă este așa, am tot dreptul să fiu. Vă cunosc numai de zece minute și ați și decis că magazinul nu are cum să meargă bine, din cauză că eu nu am de loc experiență. Chiar dacă ați avea dreptul să mă judecați - ceea ce nu este cazul - greșiți. Voi reuși și veți vedea asta.

De obicei, Ben Motgomery nu se enerva prea ușor. Era un om care-și educase voința, dar în acel moment nu și-ar fi dorit altceva decât s-o ia de umeri pe Kayla Hartwell și s-o scuture puțin. Femeia asta îl înnebunea cu refuzul de a-l asculta măcar o dată până la sfârșit: dacă se calma, va afla că el nu voia decât să-i fie de ajutor.

Dar femeia nu dădea semne că s-ar fi calmat. După ce trase aer

în piept, Kayla îi spuse:

- Vreți să-mi dați odată cheile, sau trebui să le iau singură? Știți că pot s-o fac. De data asta ea făcu o pauză dramatică. Am centura neagră la karate.

Ben simți nevoia să râdă, dar se abținu.

- Din moment ce m-ați desființat din cuvinte, nu văd ce rost ar mai avea să mă și atacați. Poftiți cheile, zise el și le puse pe birou.

Kayla le înșfăcă și le puse în poșetă.

- Vă eliberez de orice responsabilitate față de proprietățile mele, îi spuse ea, înțepată. Vă rog să-mi trimiteți nota de plată la adresa mătușii mele. Cu aceste cuvinte, ea se ridică și plecă.

Ben o urmări, întrebându-se ce naiba se întâmplase.

Se așeză la loc pe scaun și nu se putu abține să nu zâmbească. Un singur lucru îi era foarte clar în acest moment: cu femeia asta se va mai întâlni. Va avea răbdarea necesară și va aștepta.

Peste câteva minute ușa se deschise, și Kayla își făcu apariția în fața biroului său. El ridică privirea și-și reținu un zâmbet, încercând să-și suprime bucuria de a profita de acel moment.

- Mergeți pe strada principală, îi spuse el, treceți de oficiul poștal. O luați la dreapta pe strada Mulberry. Casa este chiar pe colț. Nu puteți trece pe lângă ea fără s-o vedeți. Apoi, nu se putu abține și-i spuse: bine ați venit la New Sussex, domnișoară Hartwell.

Ben se îndreptă spre fereastră și urmări cum mașina ei se puse în mișcare și fu sigur că nu era ultima oară când o vedea. Kayla Hartwell pășise din visurile lui direct în viața lui. Era o femeie incredibil de frumoasă, dar el simțea un oarecare pericol când se afla în preajma ei și avu presimțirea că, din cauza acestei femei, viața lui nu va mai fi la fel.

xxx

Kayla întoarse mașina pe strada ce părea părăsită. Simțea că regretă ieșirea cam nepotrivită pe care o avusese față de avocatul Ben Montgomery și modul intempestiv în care se năpustise afară din biroul acestuia. Nimic nu fusese așa cum se așteptase ea, nici avocatul, nici reacția ei față de el. De obicei, Kayla nu-și pierdea controlul și deja se simțea jenată pentru felul în care reacționase. Dar nu se putuse abține. De aceea totul i se părea atât de străin și greu de înțeles. Ceva din felul lui de a fi o pusese pe jar și o făcuse să reacționeze astfel.

Ben era prima persoană cu care luase legătura în New Sussex și fusese o întâlnire oribilă. Își pierduse controlul numai pentru faptul că bărbatul îi oferise sfaturi - care nu-i picaseră prea bine, deși erau oferite cu bune intenții. El nu avea de unde să știe că, de fapt, nu făcuse altceva decât să repete avertismentele date de părinții ei, de sora și fratele ei ca și de majoritatea prietenilor ei din California.

- Kayla, draga mea, tu ai avut atâtea slujbe...
- Nu știi cum să te ocupi de o afacere...
- O să te plictisești într-o lună...
- Nu știi de unde să începi și nimeni nu te va ajuta...
- Este o muncă al naibii de grea...

Vocile lor îi răsunau și acum în minte. Nici una dintre cunoștințele ei n-o sfătuise să preia magazinul mătușii ei. Toți se așteptau ca ea să dea greș.

Ben Montgomery se adăugase acestui grup prin sfaturile lui. Mânia Kaylei se reaprinse. Cine era acest bărbat care-și permitea să facă asemenea remarci la adresa oamenilor?

Își aminti cât de umilită se simțise când se întorsese să întrebe

unde se afla casa. Dar el fusese foarte scurt, iar ea se hotărâse să nu-și ceară scuze. Probabil că mai erau și alți avocați în New Sussex. Cu siguranță că unul dintre ei îi va da sfaturi mai competente.

Nu era felul Kaylei de a se simți descumpănită. Trecu din strada Mulberry și trebui să se întoarcă din nou de unde plecase căci nu fusese atentă la semne. Nu erau deloc complicate: trebuia doar să le acorzi atenția cuvenită. Dar nu-și revenise după meciul cu Ben Montgomery.

Găsi strada în cele din urmă și văzu casa. Îi fu de ajuns ca să uite tot ce se întâmplase. Avea trei etaje, era foarte impunătoare și avea un aer nefiresc, probabil datorită felului în care era luminată.

Kayla trase mașina în fața casei și aprinse farurile. Bine, își spuse ea. Asta este. Te-ai descurcat până aici. Bine ai venit acasă, Kayla.

Nu apăru nimeni care s-o întâmpine, nu se deschise nici o ușă, nu se aprinse nici o lumină.

Kayla luă lanterna pe care tatăl ei insistase s-o ia cu ea în această călătorie și deschise portiera. Chiar în acel moment luna se ascunse în spatele unor nori trecători. Kayla era fascinată. Această casă reprezenta pașaportul către o nouă viață pentru ea. O simțea și nu avea să se lase descurajată de nimeni.

Știa că magazinul de antichități ocupa primul etaj, așa că împinse poarta metalică și o porni prin spatele casei. Drumul era plin de buruieni, iar iarba se întinsese în voie, nefiind deranjată de nimeni. Aleea asfaltată era plină de crăpături și întunecoasă, oricum, Kayla își găsi drumul spre terasa din spatele casei.

Treptele acestea scârțâiau cumplit, dar Kayla continua să urce și încercă cheile, întâi pe prima, apoi pe a doua, care se potrivi.

Trase aer în piept, deschise ușa și păși pentru prima oară în casa care aparținuse mătușii ei.

Apăsă pe comutator. La naiba, murmură ea când văzu că se află

tot în întuneric. Ar fi trebuit să presupună că electricitatea era deja întreruptă. Probabil că nu avea nici căldură nici apă.

Lumină încăperea, care se dovedi a fi o bucătărie, cu ajutorul lanternei. Era foarte mare și plină de lucruri demodate, dar, cu toate acestea, Kayla văzu acolo un frigider și un aragaz modern. Deschise robinetele de deasupra chiuvetei și țevile făcură un zgomot cumplit înainte de a lăsa să curgă câteva picături de apă închisă la culoare.

Mai plimbă o dată lumina lanternei prin toată încăperea. Lângă ușă văzu un termostat. Încercă să-l deschidă. Nu se auzi acel clic obișnuit și nici nu simți aer cald. Deci casa nu avea lumină și nici căldură, după cum presupusese ea. Dar bucătăria avea un șemineu care-i dădu oarecare speranțe până când realiză că totul era în zadar, căci cutia pentru lemne de lângă el era complet goală.

Cu toate acestea, găsi ceva care să-i dea curaj, deși nu o putea ajuta să se încălzească. Într-un colț al bucătăriei se afla un birou. Poate că mătușa Elinor stătea acolo noaptea, ținând evidențele magazinului. Fu o imagine pe care ea se hotărî s-o păstreze bine în memorie; căci după cum arăta casa, ea își dădu seama că va avea nevoie de multe astfel de mici elemente care să-i îmbunătățească starea de spirit.

Trecu pe lângă șemineu și ajunse într-o altă încăpere întunecoasă și îngustă, care se dovedi a fi un hol. Curiozitatea o făcu să insiste și de acolo pătrunse într-o altă încăpere.

Deodată, se simți paralizată de teamă, de parcă ar fi simțit că se mai află cineva cu ea în acest loc!

Această senzație de teamă dură numai un minut. Apoi, ea se întoarse și porni înapoi, pe hol, în fugă. În acest timp ea revăzu o imagine, cu ochii minții. Era propria-i imagine, în cadrul ușii, cu acel albastru al jachetei și părul ei blond. Se opri din fugă, căci își

dădu seama că străina din imagine era chiar ea.

Kayla porni înapoi cu curaj, deschise o ușă și se trezi în fața unei oglinzi frumos ornamentate. Se revăzu în oglinda aceea cam murdară și de astă dată ea reuși să râdă de propria-i imagine. Uite ce obosită ești, își spuse, ai început să vezi și ceea ce nu există. Vocea ei reverberă, făcând-o să recadă în senzația de teamă. Mai bine plec naibii de aici, își spuse ea încurajându-se înainte de a-mi pierde mințile.

Dar curiozitatea nu-i dădu pace. Încăperea avea ceva interesant, atât cât putea ea să vadă cu ajutorul lanternei. Probabil era mai veche decât restul casei, dacă judeca după tavanul foarte jos și plin de funingine și după pietrele înnegrite ale șemineului. Mobilierul părea din secolul trecut. Probabil unele dintre piese aparțineau magazinului de antichități. Așa își imagină ea, dar își spuse că nu avea rost să se gândească la acest lucru acum. Avusese destule aventuri în seara aceasta.

Se retrase pe hol, apoi spre bucătărie, când deodată auzi o bătaie în ușă. Kayla reuși să se controleze. Își spuse că demonii nu bat la ușă, nici hoții sau ucigașii, așa că trebuia să fie cineva cunoscut. Iar până în acel moment ea nu cunoscuse decât o singură persoană în acest New Sussex, Massachusetts.

Capitolul 2

Kayla îndreptă lanterna spre uşa bucătăriei. Prin sticla murdară îl văzu pe Ben Montgomery, îmbrăcat într-un impermeabil, cu gulerul ridicat, zgribulit de frig.

Oricât de bucuroasă era că vedea o figură cunoscută, Kayla îşi aminti prima întâlnire cu acest bărbat şi-şi spuse că nu avea de gând să-i împărtăşească din grijile ei privind casa. Nici măcar că i se păruse că această casă era bântuită.

Deschise uşa cu sufletul îndoit, amintindu-şi cum se despărţiseră. Ben o salută.

- Am venit cu un mesaj de pace şi v-am adus nişte daruri, zise el intrând şi îndreptându-se spre cămin, cu un braţ plin de lemne. Eram convins că nu veţi găsi nici un lemn pentru foc. Ben se aplecă şi începu să facă focul.

Kayla se întrebă dacă el ştia că şi lumina era întreruptă în această casă, iar apa care curgea era plină de rugină, dar nu spuse nimic, mulţumită că avea cel puţin un foc care să-i mai încălzească prima noapte petrecută în New Sussex.

- Mulţumesc, reuşi ea să-i spună. Căldura îmi va prinde bine la noapte.

Ben ridică privirile spre ea:

- Mai intenţionaţi să locuiţi aici?

- Sigur că da, zise Kayla, sfidându-l.

- Am crezut că, după ce aţi văzut locul...

Ea nu se hotărâse încă dacă să locuiască în această casă, dar când el îi puse întrebarea, luă hotărârea să rămână.

- Sigur că voi sta aici. O să dorm în sacul de dormit pe care mi l-am adus.

- Nu arătați ca o femeie care... începu el, apoi o privi de parcă ar fi vrut să-și retragă spusele.

- Aparențele sunt înșelătoare, se răsti ea. Și parcă am hotărât mai devreme că nu mai facem nici un fel de presupuneri.

Amândurora li se păru ciudat că erau împreună doar de câteva minute și cu toate astea, începuseră deja să iasă scântei. El se hotărî să-și măsoare cuvintele pe care urmă să le rostească în prezența acestei femei. Dar, dacă se autocenzura chiar atât de mult, discuția lor nu va mai avea nici un haz.

Ben se ridică pentru că reușise să aprindă focul care răspândi lumină și căldură în încăpere; cu toate acestea nu era destulă lumină pentru ca s-o poată vedea pe Kayla așa cum și-ar fi dorit.

Kayla se apropie de foc pentru a-și încălzi mâinile, iar flăcările începură să-i danseze în pletele blonde, luminându-i fața. Ben își spuse că ar fi mai bine să ignore situația tensionată dintre ei. Discuțiile în contradictoriu nu-i duseseră la nimic bun.

- Ce-ar fi să reluăm discuția? sugeră el pe un ton detașat, apoi se îndreptă spre comutator și aprinse lumina care invadă încăperea.

- Cum ați reușit...? întrebă Kayla, cu ochii uimiți.

- Am sunat la compania pentru electricitate imediat ce ați plecat.

- Dar nu se terminase programul?

Ben începu să râdă.

- Am fost coleg de școală cu șeful lor. Știți cum este în orașele astea mici.

- Nu, nu știu, zise Kayla, dar îmi place ce-mi spuneți. Vă mulțumesc, mai adăugă ea pe un ton ceva mai blând. De asemenea,

aş vrea să-mi cer scuze pentru felul în care am reacţionat în biroul dumneavoastră. Vă rog să mă credeţi, nu am asemenea reacţii de obicei. Cred că sunt foarte obosită şi am cam exagerat.

Ben o privi şi deodată fata i se păru mică, fragilă şi vulnerabilă. Ar fi vrut să întindă mâna şi să-i poată netezi buclele. Dar se rezumă la a-i spune:

- De fapt, am venit să-mi cer scuze pentru felul în care am gândit perspectiva în locul dumneavoastră. Nu aveam dreptul să-mi exprim îndoielile. Aveţi dreptate, am fost total deplasat să fac asemenea presupuneri. Trebuia să las totul la aprecierea dumneavoastră. Dar ce să fac, este un defect profesional, m-am obişnuit să dau sfaturi.

- Care să fie şi urmate? îl necăji ea.

- Exact. Astfel îmi câştig existenţa, iar dumneavoastră nu mi-aţi cerut sfatul, de fapt. Sunt sigur că înainte de a veni aici ai gândit totul în amănunt.

- Da, este adevărat, zise ea, încercând să ignore bucătăria întunecată şi soioasă în care stăteau de vorbă. Dar am primit atâtea sfaturi în ultimele luni, încât îmi vor ajunge toată viaţa. Este foarte adevărat că dumneavoastră nu aveaţi de unde să ştiţi.

- Atunci, să considerăm că relaţia noastră începe acum. Ben îi întinse mâna. Sunt Ben Montgomery. Bine aţi venit la New Sussex.

Kayla îi întinse mâna.

- Mă bucur că te cunosc, Ben. Eu sunt Kayla Hartwell. Ea observă în acel moment cât de blânzi şi verzi erau ochii lui şi pentru un moment avu impresia că bărbatul roşise.

Poate că fusese numai lumina pe care o arunca focul asupra feţei lui. Bărbaţii atât de puternici şi stăpâni pe ei ca Ben Montgomery nu aveau cum să roşească. Ben revenise doar pentru a o ajuta, fără alte motive. Ea nu-şi dădea seama cum de scăpase de

sub control prima lor întâlnire, dar acum lucrurile intraseră pe un făgaș normal.

- Ce altceva ți-ar mai trebui în această casă? Un telefon?

- Și căldură, desigur, adăugă ea.

- Asta se înțelege de la sine.

- Și mai am probleme și cu apa.

- Am notat, zise el. Voi avea grijă de toate acestea mâine la prima oră.

- Glumești, probabil.

Ben o privi și-i spuse:

- Nici vorbă. După cum ți-am mai spus, suntem într-un orășel în care nu este nevoie de timp pentru a rezolva toate aceste probleme. Voi lua legătura cu Andy Fiore și va trimite o echipă aici, mâine, la prima oră.

Ca reacție la privirea ei uimită, el adaugă:

- Sunt foarte bun prieten cu Andy Fiore și soția lui este secretara mea. El este cel care conduce toate serviciile publice din oraș.

- Este foarte bine că ai prieteni cu asemenea funcții. Îți mulțumesc.

-Încerc doar să fiu un vecin bun, glumi el și mai puse un lemn pe foc. Apoi te voi ajuta să descarci mașina și să pregătești cina.

- Sună minunat, zise Kayla. De fapt, ca o dovadă că nu mai ești supărat pe mine, te rog să-mi accepți invitația la cină, la cel mai bun restaurant din New Sussex.

Ben începu să râdă.

- Ce se întâmplă? Kayla nu știa ce-l amuza atât de tare, îndrăzneala ei de a-l invita la cină sau altceva?

Răspunsul lui care veni imediat, o lămuri:

- New Sussex are un singur restaurant, care este de fapt o cafenea, la care se poate lua micul dejun și masa de prânz. Ar mai fi un

motel, în cealaltă parte a orașului, dar este cam departe.

- Oh! exclamă Kayla. Atunci cum m-ai invitat...

- La cină, încheie el. Pentru că am un frigider foarte mare și rezerve de hrană care ne pot permite să cinăm.

- N-aș vrea să deranjez, începu Kayla.

- Te rog totuși s-o faci, o întrerupse el. Este oferta mea de pace. Acum aș vrea să te ajut să descarci mașina, înainte ca amândoi să murim de foame. Nici eu n-am cinat, din cauza problemelor pe care mi le-a creat o clientă. Ben ridică dintr-o sprânceană și-i zâmbi. Kayla nu se mai opuse invitației.

xxx

Legănându-se în balansoarul acela comod, Kayla oftă mulțumită. Sunetele muzicii lui Mozart umpleau încăperea, iar focul alimentat cu bușteni masivi ardea neîncetat și umplea aerul cu o căldură atât de plăcută. Kayla sorbi coniacul franțuzesc și încă mai încerca să ascundă felul în care fusese luată prin surprindere.

Constatase singură că acel Ben Montgomery nu era un bătrânel cu hainele mirosind a vechi, ba chiar între el și persoana imaginată de ea era o diferență pe care ea nu și-ar fi închipuit-o. Era și un bun bucătar căci friptura și salata pe care le făcuse fuseseră fără cusur. Avea cunoștințe muzicale apreciabile, îi plăcea genul clasic, iar faptul că-l prefera pe Mozart o uimise chiar.

Dacă ar fi fost în California, Kayla ar fi trebuit să deschidă ochii foarte mari. Cina excelentă, interesul lui pentru muzica lui Mozart, toate acestea ar fi constituit un preludiu cu caracter sexual. Dar această seară care evoluase perfect până în acest moment nu fusese planificată.

Îi plăcuse până și casa lui Ben, ceea ce fusese o altă surpriză

plăcută. Avea, ce-i drept câteva scaune și mese într-un stil mai vechi, dar restul mobilierului era destul de modern. Era confortabilă și crea acea senzație de bine și de frumos pe care el o realizase fără ajutorul unui decorator.

Kayla se simți relaxată când Ben se așeză pe o sofa în fața ei și, după ce luă o gură de coniac, îi zâmbi. Fata își examină încă o dată gazda și-i plăcu ceea ce văzu. Avea trăsături puțin ascuțite, pomeți înalți, bărbie puternică. Gura îi era senzuală, cu buze pline. Iar ochii erau de un verde închis, cu gene lungi.

El își scoase haina, își slăbise cravata și-și întoarse manșetele cămășii. Avea brațe musculoase și degete puternice. Parcă spusese că a jucat baschet, se gândi Kayla care și-l imagină pe teren, mânuind mingea ca un expert.

Ben o urmărea din priviri, se simțea studiat, dar nu spuse nimic, ci se bucură doar de sunetul muzicii. Nici-unul nu mai scoase o vorbă, dar se simțeau bine împreună și li se părea natural să fie astfel. Tensiunea dintre ei se risipise.

- M-am simțit foarte bine, zise Kayla la un moment dat. Nu m-am așteptat ca prima mea seară în oraș să fie atât de plăcută.

- Nu știu cum ți s-a părut cina, cred că n-a fost în stil californian, îi răspunse Ben. N-am folosit petale de trandafir, nici kiwi. Nu sunt acestea ultimele găselnițe culinare?

Ea zâmbi și-i spuse:

- În unele cercuri poate, dar nu în cele pe care le frecventam eu. Cu toate acestea și mama a încercat să facă inovații culinare, dar noi, copiii, nu le-am apreciat.

- Câți copii erați?

- Trei. Am o soră mai mare care este medic și un frate mai mic care studiază la Stanford. Ei au avut reușite mari, spre deosebire de mine, care...

- Nu pot să cred, zise Ben.

- Dar asta este adevărul. Am renunțat la colegiu, spre dezamăgirea părinților. Cât despre slujbele pe care le-am schimbat, tata ar avea multe de povestit.

- Poate că ai avut nevoie de câteva experiențe înainte de a te apuca serios de ceva.

Kayla ridică paharul și-i spuse:

- Îmi place felul în care gândești.

Ben îi zâmbi cu prietenie, și ea se gândi din nou cât de diferit era de cel pe care-l cunoscuse cu câteva ore an urmă. Sau de alți bărbați pe care-i cunoscuse. Nu părea genul care să asalteze imediat femeia. Părea realmente interesat de ea; chiar și sfaturile pe care i le dăduse indicaseră același lucru.

- Ce fel de slujbe ai mai avut? o întrebă el.

Kayla puse paharul pe masă și începu să numere pe degete.

- Am lucrat la o florărie unde trebuia să fac aranjamente pentru petreceri, am fost decorator. Am mai lucrat și într-un butic, într-o casă de modă. Dar în acest timp am predat lecții de tenis la clubul părinților mei. De curând am început să mă ocup de publicitate cu o prietenă.

- Și cum s-a terminat?

- A, ea s-a măritat, iau eu m-am plictisit. Asta se întâmpla tocmai când am aflat că am moștenit casa mătușii și m-am hotărât să vin în est. Kayla se simți puțin stânjenită. Poate că tatăl ei avusese dreptate: niciodată nu aprofundase nimic. Probabil că și Ben va observa acest defect al ei.

Dar, spre surprinderea ei, el îi spuse:

- Te invidiez.

- Poftim?

- Da, te invidiez. Ai avut atât de multe șanse.

- Dar tu? îl întrebă Kayla uimită. Cred că și tu ai avut foarte multe șanse.

- Poate. Ben rămase cu ochii ațintiți asupra unui punct fix, pentru un moment. Însă eu n-am căutat șansele, am luat ce mi s-a oferit. Tatăl meu a fost avocat, la fel și bunicul meu, străbunicul și toți descendenții pe linie masculină. New Sussex a avut în permanență judecători sau avocați din familia Montgomery.

- Asta este minunat, zise Kayla, să ai continuitate și tradiție. Este admirabil.

Ben zâmbi.

- Ai dreptate. Eu n-am vrut să fiu cel care întrerupe tradiția, dar tocmai datorită acestor legături de familie și acestei tradiții, eu mi-am petrecut până acum viața în New Sussex.

- Nici un alt Montgomery n-a mai avut educație juridică? întrebă Kayla. Nu ai frați sau surori? Ea voia să afle cât mai multe despre omul care o înfuriase atât de tare pentru ca apoi să devină un bărbat încântător. Începea să aprecieze atracția pe care o exercita Ben asupra ei.

- Sunt singurul fiu al familiei, îi spuse el. Am preluat firma. Câte odată îmi doresc să...

- Ce îți dorești?

- Nimic special, zise el râzând. Tu, probabil că-ți dorești ca eu să nu fi vorbit atât de mult. El se ridică și scormoni resturile de lemn ars, iar Kayla știu că nu urma să mai asculte secretele lui Ben, cel puțin nu în seara asta.

Îl urmări cum stătea aplecat asupra focului, părul lui castaniu închis, mușchii puternici ai spatelui, și avu impulsul de a se apleca și de a-i atinge umerii aceia largi și puternici.

Kayla întinse mâna spre paharul cu coniac, pentru a nu fi tentată să facă vreun alt gest. Ea nu-și dădu seama ce se întâmplase și

de ce îi veniseră asemenea idei, dar îi era tot mai greu să le controleze. Cu trei ore în urmă, ar fi vrut să-l strângă de gât.

Ben se ridică și-și rezemă coatele pe șemineu, privind-o fără să vadă, spera ea, sclipirile din ochii ei.

- Și tu ai rădăcini aici, Kayla, îi spuse el. Și familia Hartwell are aceleași tradiții aici, ca Montgomery.

- Dar tatăl meu a luat-o spre vest și nu s-a mai uitat înapoi.

- Iar acolo a cunoscut-o pe mama ta, și-a format o familie și a dat naștere la trei copii frumoși și blonzi, zise el. Sau cel puțin unul este blond și foarte frumos.

Ben ar fi putut să jure că fata roșise, dar curând își dădu seama că nu fusese așa. Femeile din California, în special cele care arătau ca ea, auzeau zilnic astfel de complimente; probabil nu știau să roșească. Ea era californiană, dar era o femeie deosebită.

Era hotărâtă, avea umor și independentă. Totuși, erau momente când părea foarte vulnerabilă, și acest lucru îl atrăgea ca un magnet. Ar fi vrut să-și îngroape degetele în părul ei, să-i cuprindă talia subțire și să-i simtă trupul aproape de al lui. Ar fi vrut să spună lucruri pe care nu le mai spusese altei femei. Se creașe o legătură ciudată între ei, atât de puternică încât nu putea să nu fie simțită și de ea.

Desigur, el nu spusese nimic despre ceea ce gândea. Îi puse o întrebare care-i chinuise mintea toată seara.

- Spune-mi Kayla, chiar ai centura neagră la karate?

Kayla își dădu capul pe spate și începu să râdă, pentru că nu se așteptase la o asemenea întrebare:

- Sincer vorbind, n-o am. Dar am învățat karate și pot avea grijă de mine.

- O, asta pot să cred, zise Ben. Probabil că a trebuit să înveți karate ca să te aperi de toți bărbații din viața ta. El nu-și dădu seama

că fusese prea direct: voia să știe dacă fata avea vreun iubit sau nu.

- Nu știu ce naiba tot fac, pentru că, în prezent, nu există nici un bărbat în viața mea.

Ben respiră ușurat:

- Poate lucrurile se vor schimba aici, la New Sussex.

- O, mă aștept la tot felul de provocări, mai spuse ea.

Ben se întrebă dacă și ea se simțea cuprinsă de emoții.

- Te rog să contezi pe mine pentru orice.

Kayla nu putea încă să treacă peste diferența dintre Ben cel de acum și celălalt, pe care-l cunoscuse puțin mai înainte.

- Dar deocamdată, spuse ea, nu vreau decât să mă ridic din acest fotoliu confortabil și să părăsesc casa ta. Este cam târziu și vreau să ajung acasă.

Deși nu voia ca fata să plece, Ben nu găsi nici o modalitate de a o reține. Nu se mai confruntase cu o situație similară: să-și dorească atât de mult o femeie, dar să nu știe cum să-i spună acest lucru.

Cu toate acestea el fu de acord că era târziu și fata trebuia să plece.

xxx

Când opri mașina în fața casei Hartwell, i se strânse inima. Locul părea părăsit și ciudat, în lumina lunii: era oricum, dar în nici un caz primitor.

- Voi intra ca să te ajut să aranjezi lucrurile, îi spuse el, căci simțea că nu poate s-o lase singură.

O dată intrat, el nu se simți mai bine și nici casa nu păru mai primitoare.

Kayla părea că nu observă toate aceste lucruri:

- Focul mai arde încă, zise ea cu entuziasm. Dacă mai adăugăm

câteva lemne, vor arde toată noaptea. Dacă mai sunt câteva lemne, adăugă ea.

- Ar mai putea exista câteva bucăți de lemn în spatele mașinii, voi vedea imediat, îi spuse Ben.

El urmări cât de entuziasmată era fata când îl văzu cu alte două bucăți de lemn:

- Vor fi de ajuns pentru toată noaptea, iar mâine dimineață voi comanda altele, dacă-mi vei spune unde s-o fac.

- Sigur că da, zise el punând lemnele pe foc. Dar, ca să fiu sincer, Kayla, cred că totul se poate amâna până mâine dimineață, chiar și șederea ta în această casă. Nu ai căldură, apa este murdară.

- Nu vor fi probleme, insistă ea. Am un sac de dormit foarte confortabil. Asta dacă nu cumva vrei să spui că umblă vreun criminal noaptea, care sucește gâturile femeilor.

Ben începu să râdă:

- Cea mai grozavă infracțiune care se înregistrează pe aici este vreo parcare în loc nepermis.

- Nici măcar viteză excesivă?

- Nici măcar. Dar tu nu ai unde să te duci, de ce te grăbești așa? Nu mi se pare normal să te las singură aici.

- Te admir pentru felul în care gândești, dar mă voi descurca singură. Ajută-mă doar la lemne, te rog.

Așezară lemnele în foc pentru noapte. După aceea, el nu mai avu nimic de făcut și trebui să plece, lucru care i se părea foarte greu de făcut.

Încercând să mai găsească ceva care să-l facă să mai rămână, el îi sugeră:

- Poate că ar trebui să verific și restul casei, etajele și magazinul.

- Nu cred că este necesar, Ben, nu vei găsi decât praf și pânze de păianjen, îi spuse ea. Oricum, dacă mâine nu ai ceva mai bun de

făcut, te poți întoarce și am putea face un tur al casei cu mătura și cârpa de praf, îi spuse ea glumind, dar rămăsese fermă pe poziția de a petrece noaptea în casă, iar Ben știa că nu-i poate schimba decizia. Kayla Hartwell era o femeie foarte hotărâtă.

- Bine, o să mă întorc. Să fii sigură de asta. Ben nu glumea, chiar intenționa să facă acest lucru.

Nu-i venea să-și ia privirile de la acei ochi de culoarea cerului într-o zi frumoasă de vară, cu gene lungi negre care contrastau cu culoarea obrajilor, contrast care-l intriga.

Ben nu mai era conștient de ceea ce era în jurul lui. Auzea foarte vag trosnetul focului și bătaia inimii lui.

Aceste zgomote pe care le percepea vag nu reușiră să-i distragă atenția, iar el continuă s-o urmărească. Îi putea vedea vena care zvâcnea undeva în zona gâtului și ar fi simțit dorința de a o săruta. Ar fi vrut atât de mult să facă acest lucru, încât simțea ca un foc care ardea în interiorul lui. Femeia îl impresionase din prima clipă în care o văzuse și el începu să creadă în existența iubirii la prima vedere. Ea era femeia din visurile lui; era destinul lui.

Ben nu-și putea lua ochii de pe chipul lui. Știa că acest lucru o scotea din sărite și primul semn fu când fata își umezi buzele uscate cu limba. Această mișcare a ei fu ca un afrodisiac și el se aplecă spre ea instinctiv, dorind s-o sărute.

În acel moment Kayla vorbi rupând tăcerea ce se lăsase între ei:

- Îți mulțumesc pentru tot, Ben. Să nu fii surprins dacă o să te solicit pentru aranjarea și curățirea casei.

Vorbele ei fură rostite repede, pe un ton scăzut. Ben era sigur că și ea simțea tensiunea care se crease între ei, dar când îi întinse mâna gestul ei nu fu decât unul de prietenie.

Ben îi luă mâna și o reținu mai mult decât s-ar fi cuvenit, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul, apoi o duse la buze și o

sărută îndelung.

Când o privi, fata avea ochii închiși. Cu toate acestea Ben era sigur că văzuse pe figura ei încântare.

- Kayla, zise el, dar nu-și găsi vorbele. Nimic nu i se părea adecvat, nimic altceva decât dorința de a o lua în brațe și tocmai asta făcu.

El îi simți buzele umede și moi, așa cum își închipuise că ar fi. Fata se topi în brațele lui, iar el nu putea să creadă cât de bine se potriveau.

Ben îi simți sânii și coapsele, iar dorința lui crescu tot mai mult. El nu făcu altceva decât s-o strângă mai tare la piept.

Se sărutară și el simți că și fata reacționa. El o sărută mai apăsat, apoi sărutul lor deveni și mai înflăcărat.

Ben simțea sângele care-i pulsa în vene și inima care-i bătea tot mai tare. Fata fu prima care se retrase, dar Ben continuă s-o strângă la piept, apoi i se adresă:

- Am senzația că tu ești femeia pe care am așteptat-o toată viața.

Rostind aceste vorbe, el realiză că erau foarte adevărate. Ea era femeia din visurile lui, dar nu știa asta și probabil îl considera un superficial. Dar el credea în fiecare vorbă pe care o rostea.

Kayla nu prea știa ce să creadă.

În subconștient și ea și-ar fi dorit cam aceleași lucruri pe care le dorea și el, iar când el o sărută, se abandonă sărutărilor lui.

Îi răspunsese înfiorată la sărutări și simți că-și pierde controlul. Inima îi bătea nebunește. El o sărutase cu pasiune, cu buzele lui care erau moi și umede și o ținu aproape de el cu brațele lui puternice. Ea știa că, dacă în acel moment bărbatul i-ar fi drat drumul din brațe, ea și-ar fi pierdut echilibrul.

Acest bărbat o luase prin surpindere, lucru care nu i se întâmpla Kaylei. De obicei lucrurile stăteau tocmai invers, dar, după un

sărut de la Ben Montgomery, ea se simțea ca după o lovitură a unui tren de marfă.

În același timp era furioasă pe sine, dar și pe el. Până la urmă el se dovedise a fi la fel ca toți ceilalți bărbați pe care-i cunoscuse. Chiar și cuvintele pe care le folosise, legate de visul din care pretindea că se desprinsese Kayla, erau deja foarte vechi. Dar ceea ce era și mai rău, ea le acceptase și crezuse un moment în ele. Kayla așteptă o scuză oarecare, niște vorbe care să-i ducă înapoi la starea anterioară sărutului, și astfel ar fi știut că el era deosebit de ceilalți.

Dar nu se întâmplă așa. De fapt, ceea ce urmă o făcu să se îndoiască și mai mult.

- Kayla, zise el. Nu vreau să te las singură aici, când ai putea să mergi cu mine acasă. Ar trebui s-o faci,

Auzindu-i vorbele Kayla deveni foarte rigidă pentru că realiza că se ajunsese într-o situație pe care ea ar fi trebuit s-o evite. Se îndepărtă de el.

- Știi că, de fapt, asta ne dorim amândoi, zise el.

Kayla știa că bărbatul avea dreptate, dar nu voia să recunoască. Nici nu putea să-i spună ceea ce gândea: toată seara fusese atât de plăcută pentru ea, dar se terminase cu o dezamăgire, cu câteva sărutări pe care ea nu era sigură dacă le-ar fi dorit cu adevărat. Era prea multă confuzie și nu dorea să se confrunte cu acest lucru, nu în seara asta.

- Nu, nu este, îi răspunse ea. Nu vreau decât să-mi petrec noaptea în casa mea. Nu mă forța, Ben. Lasă lucrurile să decurgă firesc.

- Nu, Kayla, protestă el. Nu pot face asta. N-o pot face acum când știu ce simți și tu.

- De ce crezi că tu știi ce este mai bine pentru mine? Ben insista iar ei nu-i plăcea de loc asta. Kayla se simțea epuizată.

- Ai de gând să-ţi înăbuşi sentimentele numai ca să-mi dovedeşti mie că nu am dreptate? Ceea ce spunea Ben era mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Kayla sesiză disperarea din glasul lui şi înţelese că el nu era dispus să cedeze prea uşor.

- Nu vreau să dovedesc nimic, îi răspunse ea, şi nu-mi place cum procedezi. Kayla începea să-şi piardă răbdarea. Aici doresc să trăiesc şi să muncesc... nu ştiu dacă este cazul să-ţi amintesc acest lucru. Îl privi sfidător şi ridică bărbia, de parcă intuia că el va îndrăzni s-o contrazică.

- Ai făcut-o deja, îi spuse el sec, întinzând mâna după haina care se afla pe spătarul scaunului. Şi ai dreptate, de fapt. Cred că n-am întâlnit o femeie atât de ciudată şi imposibilă ca tine.

Reacţionând la mânia şi durerea lui, Kayla realiză că era mai confuză ca oricând. Era iritată de reacţia lui Ben dar se simţea atrasă de el. Toate acestea erau prea complicate pentru această primă noapte a ei petrecută în New Sussex, dar ea era sigură de un singur lucru. Nu se ducea acasă la el, pentru că abia îl cunoscuse şi deja o făcuse să reacţioneze foarte ciudat, să oscileze între furie şi atracţie. Ea se hotărâse să stea în casa mătuşii Elinor - nu, acum era casa ei şi voia să rămână singură.

- Voi mai trece pe aici, zise Ben ieşind, apoi adăugă: să nu uiţi să încui uşile, Kayla.

Kayla îi zâmbi strâmb şi-i spuse:

- Să fii sigur că n-o să uit. Şi se întrebă ce gândea acest bărbat.

xxx

Ben ajunse acasă furios. Se năpusti în camera de zi trântind uşa în urma lui. Ce făcuse femeia asta ca să-l scoată din minţi?

Putea să numere pe degete de câte ori îşi pierduse cumpătul în

ultimii zece ani. Ultimele două ori fuseseră tot din cauza ei. Dar, la naiba, nu-și putea reveni.

Nu avusese decât intenția de a o ajuta și de a-i arăta că-i păsa de ea. Era clar că-i păsa de ea, dar de fiecare dată când lăsase să se vadă acest lucru sfârșiseră într-o ceartă. Era de neconceput ca un bărbat care se mândrea cu autocontrolul să și-l piardă atât de repede, dar tot ce se întâmplase de când femeia pătrunsese în biroul lui purtată de vânt, fusese ceva ciudat, greu de înțeles.

Cu toate că nu se despărțiseră în termeni buni, nu și-o putea scoate din minte. Nu putea decât să-și amintească sărutul ei și cât de bine se simțise s-o țină în brațe.

Fusese o zi plină, se gândi Ben, pregătindu-se de culcare. Nu-și mai amintea să fi avut o zi atât de pasionantă. Dar nici nu mai întâlnise vreodată o femeie ca ea, și de aceea nu i se păru de loc ciudat când ea îi invadă și visurile.

O visă desigur, dar de astă dată într-un mod diferit. Se făcea că era o dimineață cețoasă spre sfârșitul verii și el trece pe străzi cunoscute, dar pe care nu le putea identifica. Erau tot în New Sussex, dar parcă în alte vremuri. Nu se opri să se gândească la acest aspect, dar își dădu seama după hainele pe care le purta.

El pășea pe o potecă ce ducea spre pădure, iar în fața lui o văzu pe ea lângă un izvor.

Părul ei blond cădea liber pe umeri, buclele îi străluceau în soarele dimineții.

Bunul-simț, noțiune, ce-i drept, demodată, îl făcu să se întoarcă și să pornească în sens opus, spre unul dintre dealurile din preajmă. Dar când ajunse pe culme nu putu să reziste și privi înapoi. Ea stătea pe marginea apei, își scosese rochia și se aplecase pentru a se spăla.

Urmărind-o, Ben simți cum se înfioară și toate simțurile o iau

razna. O dorea. Transpiră sub veșmintele cu care era îmbrăcat. Își ținu respirația, iar femeia se spălă încet, trecând cu buretele peste brațe, pântece, picioare. Când ridică un braț, el îi zări sânul. Era perfect rotund, alb, terminat cu un sfârc roz.

Ben înghiți în sec: se simți înfiorat. Își dori s-o poată atinge. Să simtă pielea ei netedă sub mâini, să-i atingă sânul. Deja nu-și mai putea controla dorința. Trebuia s-o aibă, indiferent cum.

O strigă cu o voce răgușită. Uimită, ea se întoarse și atunci el îi văzu în toată splendoarea lui trupul de alabastru, picioarele perfecte. Rochia ei se afla undeva pe malul apei. Era toată numai frumusețe. El făcu câțiva pași în direcția în care se afla femeia.

Ea îl văzu și privirea ei se schimbă, trecu de la aerul acela de seninătate la unul de milă. Ochii ei îl străpunseră. O strigă din nou.

În acel moment se trezi transpirat. Inima îi bătea foarte tare și o dorea din tot sufletul. Nu mai avusese un astfel de vis erotic din școală; poate că nici atunci nu avusese un astfel de vis complex și derutant.

Rămăsese în așternuturile jilave, încercând să analizeze visul. Femeia era Kayla, fără îndoială. Era foarte clar de ce o visase pe ea: o dorise de când o văzuse. Misterul reieșea tocmai din împrejurările ciudate în care o visase. Nu-și putea explica orașul acela care aparținea altor timpuri, nici de ce se îmbăia Kayla în acel izvor nici de ce purta el asemenea haine.

Ben își spuse apoi că visele sunt întotdeauna confuze, că au la bază amintiri de peste zi, amestecate cu trecutul și prezentul, un amestec de senzații. Erau ciudate toate, dar în același timp erau minunate, căci Kayla era în ele.

Vor mai fi nopți cu Kayla, și poate nu numai visuri. Va încerca s-o câștige și poate că ea va ceda. Atunci, ea îi va umple brațele, la fel ca și visurile.

Capitolul 3

Razele soarelui se strecurau prin obloanele bucătăriei, şi Kayla se trezi. Ieşi din sacul de dormit, mai puse un lemn pe foc, apoi se strecură înapoi în sac. Plănuise să se scoale imediat ce camera se mai încălzea, dar nu reuşi s-o facă şi adormi din nou.

Se auzi o bătaie în uşa de la intrarea din spate. Ea ascultă un moment, gândindu-se că putea fi Ben şi mirându-se că acesta bătea foarte încet.

Se ridică, îmbrăcă o manta de ploaie în loc de capot şi se îndreptă spre uşă.

- Ben... apucă ea să zică, după ce deschise uşa. De fapt, el era singura persoană cunoscută din New Sussex. Cine altcineva putea să fie?

- Nu este Ben, dar oricum este un membru al familiei Montgomery.

Kayla se trezi faţă-n faţă cu o femeie mai înaltă decât ea. Avea o figură expresivă, cu ochi negri şi părul scurt buclat.

- O, îmi cer scuze, zise Kayla luată prin surprindere.

- Stai liniştită, draga mea. Eu trebuie să-mi cer scuze, pentru că te-am deranjat atât de devreme. Sunt mătuşa lui Ben, Lilith. Pot să intru?

- Vă rog. Kayla făcu un pas înapoi, iar femeia care ducea un coş intră în încăpere şi îl puse pe masă. Îşi scoase jacheta, îi mai zâmbi

o dată Kaylei și începu să scoată ce avea în el.

Scoase un termos, apoi un pachet învelit în folie de aluminiu.

- Mi-am dat seama că-ți va prinde bine un mic dejun. Nu cred că ai avut când să-ți faci cumpărăturile de când ai venit.

- - Așa este, zise Kayla. Cred că și Ben v-a spus că nu am rezerve de hrană.

Lilith Montgomery se uită la Kayla cu ochii mari, negri.

- Nu, nu mi-a spus asta, zise ea. Dar el a plecat la Salem pentru ca să ia niște declarații și m-a rugat să trec pe aici. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. Vrei să bei o cafea?

- Cu mare plăcere, spuse Kayla. Să văd dacă o să găsesc cești în acest dulap. Găsi în cele din urmă două cești, pe care le puse lângă termos, fiind încă impresionată de vizita doamnei.

- Ți-am mai adus și niște brioșe, unt și gem.

- O, domnișoară Montgomery, sunteți minunată, zise Kayla cu entuziasm.

- Spune-mi Lil, zise femeia. Așa îmi spune toată lumea. Lil se așeză la masă lângă Kayla, o privi lung de câteva ori și-i spuse: Ben mi-a spus că ești foarte frumoasă și văd că a avut dreptate.

- Bănuiesc că v-a mai spus și alte lucruri, zise Kayla.

- Da, zise bătrâna, mi-a spus că ai avea nevoie de o mână de ajutor.

- Asta se vede când vă uitați în jur, admise Kayla.

- Ei, să nu exagerăm. Nepotul meu le vede pe toate din punct de vedere avocățesc, zise Lil, folosind un termen pe care Kayla îl înțelese perfect. Este o caracteristică a bărbaților din această familie. A, mi-am amintit că a luat legătura cu cei de la telefoane și de la gaze. Vor veni chiar acum, de dimineață, zise Lil cu ochii sclipind. Te deranjează?

- Nici vorbă, zise Kayla. Dar de ce mă întrebați?

- Ben mi-a spus că ieri erai cam nervoasă.

Kayla începu să râdă.

- Ei, poate că am fost, dar din motive total diferite. Oricum, trebuie să-i fiu recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi l-a dat. Și pentru că s-a gândit la mine, adăugă Kayla și începură să râdă amândouă.

- Nici nu știi cât mă bucur că acum, în această casă locuiește un alt membru al familiei Hartwell, zise Lil. Elinor mi-a fost bună prietenă și-mi lipsește mult. Mă gândeam cum să facem ca tu să rămâi aici, în New Sussex.

- Dacă aș putea face ca magazinul de antichități să meargă bine, aș rămâne, îi răspunse Kayla cu multă seriozitate. Oare va fi posibil?

Pe figura lui Lil se ivi un zâmbet, care-i îndulci mult trăsăturile.

- Trebuie să ai o oarecare doză de nebunie, care îți este absolut necesară ca să pui pe picioare un asemenea magazin, îi spuse ea.

- Deci crezi că am șanse de reușită, sau nu?

- Nu vrei să ajungi tu singură la o concluzie? întrebă Lil. Ai văzut măcar cum arată ușa magazinului?

- Aseară nici n-am încercat, dar acum sunt gata s-o fac.

- Atunci, va trebui să te îmbraci, iar eu o să te conduc.

După câteva minute, îmbrăcată într-un trening bleumarin, cu fața proaspăt spălată și cu părul pieptănat într-o coadă de cal, Kayla pășea în urma lui Lil, pe holul care ducea spre partea din față a casei.

- Magazinul este deschis într-un fost salon al casei.

- În salon? se miră Kayla. Eu am fost într-o încăpere care se afla pe partea cealaltă a bucătăriei, azi-noapte, și mi s-a părut că acolo era salonul.

- Acolo a fost salonul până acum câtva timp. Lui Elinor îi plăcea acel salon care era numai pentru familie și prieteni. Lil deschise ușa

și păși într-o altă încăpere. Aceasta este pentru clienți.

Kayla rămase în ușă, privind uimită la tot ce se vedea înăuntru. Era o cameră mare plină cu diferite piese de mobilier, printre care dulapuri, mese, birouri, scaune. Rafturile bibliotecilor erau pline cu vase de porțelan, cărți vechi și alte obiecte de artă. Se mai aflau acolo lămpi, oglinzi cu cadrul de alamă, suporturi pentru lumânări.

- Mă uimește ce văd aici, zise Kayla într-un târziu.

- Elinor n-a fost o femeie prea organizată, remarcă Lil.

- Mda, așa se pare... îi răspunse Kayla absentă, strecurându-se printre piesele de mobilier, întrebându-se cum făceau clienții - dacă existau - să se strecoare printre exponate. Se opri în dreptul unei perechi de scaune și îl frecă pe unul dintre ele cu mâneca treningului. Cred că trebuie bine șterse de praf și lustruite. S-au păstrat destul de bine aceste scaune, cred că sunt stil Windsor.

- Deci nu ești chiar novice în problema antichităților.

- M-am ocupat o vreme de decorații interioare, dar n-am făcut din asta o pasiune, recunoscu ea. Dar entuziasmul ei mai pieri pe măsură ce examină mai atent conținutul încăperii. Mare parte din mobilă era deteriorată sau prost executată, sau nu era de stil. Totul arăta ca și cum mătușa Elinor ar fi adunat acolo ce-i căzuse în mână, fără discernământ.

Kayla se întoarse spre Lil.

- Mătușa lua tot ce-i cădea în mână? întrebă ea, mirată.

- Să zicem că era cam eclectică, îi răspunse Lil, cu diplomație.

Kayla se afla la limita disperării.

- Poate că Ben a avut dreptate, zise ea. Poate că ar trebui să vând totul și să plec acasă.

- Nu cred că ești genul de fată care să renunțe atât de ușor, îi răspunse Lil.

Kayla nu mai spuse nimic. Lil nu avea de unde să știe că ea mai renunțase de atâtea ori, dar de astă dată era altceva. Poate, zise ea gânditoare. Poate că ar trebui să scot totul la vânzare, în curtea casei. Asta ar fi o soluție. O să scot totul în curte, o să vând ce pot, apoi o să iau totul de la început.

- Nu este o idee prea rea, fu Lil de acord. O să te ajut să sortezi lucrurile și să le vinzi. Eu am ieșit la pensie, am fost profesoară, iar acum am destul timp la dispoziție.

- Ați predat engleza? o întrebă Kayla încercând să ghicească specialitatea lui Lil.

Lil dădu din cap.

- Nu, biologia. Botanica a fost specialitatea mea. Îți dai seama ce interesați sunt adolescenții la reproducerea ferigilor? Fără a mai aștepta un răspuns, ea o luă pe Kayla de braț și o conduse spre scară. Vino să-ți arăt și restul casei, abia acum o să vezi ce mult bun-gust avea Elinor.

Dormitorul lui Elinor se afla în capul scărilor.

Când păși înăuntru, Kayla simți ceva ciudat. Camera era frumoasă, dar arăta mai mult a muzeu decât a dormitor.

- Este foarte frumoasă, admise ea, dar nu m-aș simți bine în ea. Este o încăpere caracteristică lui Elinor. Această impresie de ciudățenie persista și Kayla se simțea stânjenită.

- Ei, hai să găsim altă cameră pentru tine. Mai avem vreo trei din care putem elege.

Kayla se întoarse să plece, dar în acel moment văzu un tablou, o pictură în ulei care se afla lângă ușă. Era portretul unei femei, un portret foarte vechi. Se apropie de el căci nu-și putea lua ochii de la tablou.

Femeia era îmbrăcată după moda secolului șaptesprezece, părea cam rigidă, dar figura ei emana o strălucire aparte. Avea un

ten frumos ochii albaștri și părul blond.

Kayla făcu câțiva pași în spate, apoi se apropie din nou de el. Femeia din portret îi semăna perfect!

- Eu. Kayla nu-și găsea cuvintele.

- Știu ce gândești, zise Lil, dar Kayla se întrebă dacă ea oare chiar știa. Da, și Lil văzuse asemănarea izbitoare, dar nu înțelegea de ce era Kayla atât de afectată de acest lucru. Câți oameni nu găsiseră portrete de acest gen, vechi de câteva secole, și li se păruse că se revăd în ele?

Lil continua să vorbească:

- Elinor mi-a spus de multe ori că tu semeni foarte mult cu femeia din portret. O chema Katherine. Este o mătușă a ta, deși nu știu exact de unde se trage. Este fascinant, nu? Pentru Lil asemănarea însemna doar gene, cromozom și ADN.

Pentru Kayla semnificația era complet diferită. Ea nu-și putea lua ochii de la tablou.

- Știi ceva despre această Katherine? întrebă ea.

- Numai numele. Mătușa ta nu era prea generoasă cu informațiile.

Kayla n-o mai asculta.

Ea atinse pânza ușor. Pictura avea cel puțin trei sute de ani. Așa intuia ea după veșmintele femeii, care păreau din vremea procesului vrăjitoarelor din Salem.

Katherine o privea din tablou, ochii ei părând plini de viață. Kayla se simți cuprinsă de fiori. Nu se putea obișnui cu ideea că își vedea propriu-i chip în portretul unei femei care trăise cu secole în urmă. În sfârșit își reveni și se întoarse spre Lil zâmbindu-i:

- Hai să ne continuăm plimbarea prin casă, zise ea, știind sigur că această încăpere, acest portret, o vor chema din nou.

xxx

Lil plecă după vreo oră, cu promisiunea de a se întoarce și după ce o preveni în privința magazinelor din oraș.

- Să le spui că ești nepoata lui Elinor și te vor servi mai bine. Acum ești de-a locului. Trebuie să te impui de la început.

Când plecă spre centru după cumpărături, Kayla urmă numai parțial sfaturile lui Lil. Făcu cunoștință cu băcanul, măcelarul și farmacistul. Nu-i fu greu să stabilească legături directe cu ei, dar în nici un caz n-o făcu „impunându-se" cum îi recomandase Lil.

- Deci ești nepoata lui Elinor, zise băcanul care își tot smulgea fire din mustață în timp ce vorbea cu ea. Nu prea semeni cu ea.

Kayla fu de acord cu el, iar după această scurtă conversație fu recompensată cu câteva portocale.

Măcelarul se arătă mai puțin entuziasmat de cunoștință, dar fu mai generos cu sfaturile.

- Ai moștenit o casă cam veche. A fost ridicată parțial în secolul șaptesprezece. Desigur, i s-a mai adăugat o aripă, și a mai fost modernizată de atunci. Dar este cam greu să încălzești o casă atât de mare.

Kayla făcu o grimasă și își dori ca primăvara să vină cât mai repede.

- Este la fel de greu de păstrat curățenia, îi spuse proprietarul magazinului general, mai ales că Elinor păstra toate fleacurile. Ar fi bine să cumperi acest produs pentru curățat. Cine știe de când nu s-a mai făcut curățenie an casa aia.

Kayla oftă și deschise portmoneul.

- Mai adăugați și toate acestea la restul cumpărăturilor, zise ea și-și luă mai multe produse pentru curățenie.

- Sunt toate foarte bune, domnișoară Hartwell. Bine ați venit la

New Sussex. Omul introduse o bucată de indigo între două chitanțe și o uimi pe Kayla cu câtă meticulozitate adună sumele, apoi linse capătul creionului și făcu totalul. Nu se găsea nici o mașină electrică de calcul, din câte văzuse Kayla. New Sussex era o lume total diferită.

xxx

După ce descărcă mașina, Kayla își încălzi o supă și se așeză la bucătărie s-o savureze. Nu avea timp de pierdut, se gândi ea. Era ziua cea mare. Anii de frustrări trecuseră, venise ziua în care succesul o căuta.

Plănui să înceapă cu bucătăria, apoi cu camera de sus pe care o alesese ca dormitor pentru sine, apoi cu baia. După ce le transforma în încăperi locuibile, numai atunci se putea apuca de harababura din magazinul de antichități. Dar pentru început, important era să pună mâna pe mătură.

Praful și funinginea erau cele mai mari probleme pe care le ridica bucătăria. Aruncă bucățile de covor în mașina de spălat - mulțumindu-i mătușii ei că avea măcar această facilitate, apoi aplică soluția de curățat pe tot mobilierul și îi dădu lustru, spălă ferestrele și dulapurile, curăță căminul. După ce termină toate acestea, se opri să admire rezultatul muncii ei.

Soarele care pătrundea prin ferestrele curate se oglindea pe masa de stejar și dădea prospețime întregii încăperi. Kayla zâmbi, bucurându-se de rezultatele muncii ei.

Se duse apoi în camera de la etaj pe care și-o alesese ca dormitor. Camera avea ferestre pe două părți care însă dădeau spre un fel de curte interioară murdară și plină de buruieni și un fel de garaj dărăpănat, dar ea nu se descurajă. Se gândi cum să dea un aspect

cât mai deosebit garajului şi că în curând vor apărea şi primii boboci ai florilor pe care le va cultiva ea.

Puse aşternuturi curate pe patul de mijloc, scoase draperiile pentru a le spăla, curăţă biroul de cireş, dulapul, şi nici nu observă că începuse să se întunece şi că nu-şi mai simţea umerii de durere.

Curăţă şi pardoseala băii, şi era tocmai pregătită să se ocupe şi de cadă când auzi zgomotul făcut de burlanul boilerului care începuse să funcţioneze. Asta însemna că în acea seară urma să aibă căldură şi să doarmă într-un pat cu aşternuturi curate. Dar nu înainte de a face o baie bună.

Curând, cada se umplu cu apă caldă. Cu ochii strălucind de bucurie, ea adăugă jumătate din flaconul cu spumantul preferat. Avea acum puţin timp doar pentru ea. Îşi scoase hainele murdare, şi se afundă în apa fierbinte de parcă ar fi vrut să rămână acolo definitiv.

Şi aşa ar fi făcut dacă apa nu s-ar fi răcit imediat, forţând-o să se şteargă, să se îmbrace în halat şi să se aşeze în pat. Se gândi să se odihnească puţin, ca să mai recapete din energia pierdută. Închise ochii.

xxx

Ben se întoarse mai târziu de la Salem. Avusese intenţia să se ducă direct acasă, ca s-o sune pe Kayla şi să afle cum se descurcase, dar se trezi că o luase direct pe strada Mulberry. Când ajunse la colţ, văzu luminile aprinse la bucătărie şi într-una din camerele de sus. Deci Kayla nu se culcase încă, aşa că se hotărî să oprească şi să vorbească cu ea. Trebuia să găsească o cale de înţelegere cu ea şi asta cât de repede.

Nu-şi luase gândurile de la ea toată ziua şi toată noaptea. Femeia

din vis fusese în mod sigur Kayla', puțin diferită de cele de până atunci, iar cadrul uimitor dar și ciudat.

Un singur lucru era clar, ceea ce simțise cu o seară înainte când Kayla fusese în brațele lui, caldă și moale. Dar asta fusese înainte de acea teribilă neînțelegere dintre ei. Fusese în mare parte vina lui, se gândi el, dar nici Kayla nu era genul de femeie cu care să te poți îanțelege ușor. Dar el venise să-și ceară scuze, fiind sigur că nu le lipsea decât puțin timp pentru a se cunoaște mai bine. Nu putea decât să spre că fata dorea să-i acorde acest timp.

Când ajunse lângă casa ei, parcă lângă Fiatul sport roșu. Lui îi plăcuseră întotdeauna mașinile elegante și mari, mașinile americane, cu toate că nici cele sport nu-i displăceau. Se uită mai de aproape la mașină și observă că avea un cauciuc dezumflat.

Prima dată când bătu la ușă nu i se răspunse, dar știa că fata era acasă. Încercă să deschidă ușa, ca atunci când faci o vizită unui vecin. Nu era încuiată, așa că păși înăuntru și intră în bucătărie. El îi spusese să încuie ușa, dar ea îi ignorase sfatul. Așa era Kayla: încăpățânată și independentă. Ben aflase aceste lucruri despre ea după câteva ore pe care le petrecuseră împreună.

Nu se auzea nici un zgomot în casă. Ben o strigă, iar vocea îi răsună în liniștea nopții. Își aminti că luminile erau aprinse undeva, la etaj, și se hotărî să urce, nedumerit, dar și îngrijorat că fata nu-i răspundea.

Când ajunse la etaj înțelese totul. Văzu bucătăria curată, masa dată cu ceară, cutia pentru lemne curățată și plină cu lemne tăiate. Probabil că ea muncise din greu toată ziua și, epuizată fiind, adormise buștean.

Ben știa că ar fi trebuit să plece sau, cel puțin, să mai strige o dată, dar nu făcu nici una dintre acestea. Văzu lumina din încăpere, care răzbătea pe sub ușă. Se apropie cu pași ușori de acea cameră.

Deschise ușa și o văzu pe fată dormind, pe o parte, cu un braț sub pernă, iar celălalt întins lângă față, cu un deget care-i atingea buzele de parcă ar fi trimis cuiva o sărutare. Avea genunchii strânși la piept, părul ei frumos se revărsa peste pernă, iar câteva bucle îi mângâia obrazul. Avea un aer inocent, era atât de frumoasă.

Ben înghiți în sec. Simți că-i se usucă gura și parcă își auzea bătăile inimii. Cămașa Kaylei se desfăcuse și-i lăsa un umăr descoperit. Kayla era deja visul lui care devenea realitate. Tânjea după ea, după atingerile ei. Mai mult decât orice ar fi vrut să atingă linia umărului ei, să-i urmărească apoi despărțitura dintre sâni. Ar fi dorit s-o sărute, nu doar pe buze ci și pe gât, pe ochi și pe frunte.

Rămase în cadrul ușii privind-o câteva minute, timp în care gândurile îi scăpară de sub control. Ce s-ar întâmpla, se gândea el, dacă ar trezi-o? Oare fata și-ar desface brațele și l-ar invita în pat, sau l-ar privi lung cu ochii aceia albastru-cenușii, ca în visurile lui care se repetau obsesiv?

Dintr-o dată, de parcă i-ar fi auzit gândurile, Kayla începu să se miște apoi deschise ochii. Apoi, îi închise la loc de parcă n-ar fi putut crede ce vedea. Când îi deschise iar, o făcu pentru a-l privi pe el.

- Ben, zise ea, fără a fi prea surprinsă de prezența lui în încăpere.

Surprins de privirile ei, Ben se simțea ca un puști prins cu lingura în borcanul cu dulceață.

- Am strigat de câteva ori, zise el, dar nu m-ai auzit.

Kayla se ridică și-și puse capotul pe umeri.

- Nu, n-am auzit nimic. Probabil că am adormit prea adânc. Ce oră este?

Ben se uită la ceas:

- Este aproape șapte.

- Doamne, m-am întins puțin, pentru că eram prea obosită, și cred că am dormit mai mult de o oră. Începu să râdă și se întinse.

Mișcarea îi desfăcu capotul lăsând să se vadă curba sânilor. Fusese un gest foarte natural, deloc provocator, dar Ben îl interpretă într-un singur mod. Își îndreptă privirile în altă parte, apoi încercă să-i spună care era motivul prezenței lui acolo, la acea oră.

- Îmi pare rău că te-am trezit, începu el, dar am crezut că ai nevoie de ajutor... sau ai vreo problemă. Îi fu rușine pentru explicația cam puerilă, ce-i drept, dar nu găsise nimic mai bun de când dăduse ochii cu ea.

Fata veni spre marginea patului, cu picioarele pe podea.

- Nu am nevoie de nici un ajutor deocamdată, dar oricum, îți mulțumesc pentru că te-ai oferit. Zâmbetul ei lumină încăperea. Îți place? îl întrebă ea.

- Ce să-mi placă? o întrebă Ben luat prin surprindere.

- Camera mea.

- E... plăcută. Apoi el începu să râdă. De fapt, arată foarte bine.

- Cred c-o să mă simt bine aici. Ea zâmbi din nou și Ben se bucură de frumusețea zâmbetului ei. Fata era atât de grațioasă și nu părea deloc pornită să-l acuze c-o deranjase, încât el începu să se simtă chiar bine.

Kayla își spunea că nu se simțise deloc stingherită când se trezise și-l văzuse pe Ben la capul ei, lucru care nu era chiar normal. Poate că îl visa tocmai în acel moment, dar nu-și mai amintea visul. Oricum, prezența lui lângă patul ei i se părea ceva natural și plăcut.

Ben arăta foarte bine, se gândi ea, îmbrăcat în costumul acela închis la culoare, cu cămașa albă, vestă, și pantofii bine lustruiți: așa trebuia să arate un avocat. Apoi, deodată își aminti felul în care se despărțiseră cu o seară înainte și încercă să nu mai fie atât de pri-

etenoasă cu el.

- Sunt încă supărată pe tine, zise ea.

- Dar nu foarte tare, spuse Ben cu speranță în glas.

- Nu, nu foarte supărată, admise ea. De fapt, apreciez tot ce ai făcut pentru mine și faptul că ai trimis-o pe mătușa Lil aici. Ne-am înțeles foarte bine.

- Am simțit că așa va fi. Voi două faceți o pereche grozavă.

- Mi-a fost de mare folos, zise Kayla. Se pare că familia Montgomery m-a adoptat.

Kaylei îi fu imposibil să interpreteze zâmbetul lui Ben. Încă o dată își aminti ce se petrecuse seara trecută, dar nu scena despărțirii, ci ceea ce se întâmplase înainte, și avu un moment de reținere. Înainte ca ea să reacționeze în vreun fel el își ceru scuze:

- Îmi pare rău că lucrurile nu s-au terminat prea bine aseară. Cred că am fost prea insistent. De obicei nu am astfel de reacții.

- Nici nu mi-am închipuit că acesta ar putea fi stilul tău. Cred că tocmai de aceea am reacționat și eu așa cum am făcut-o, ceea ce nu este stilul meu, zise ea.

- Am putea evita toate lucrurile neplăcute, dacă am încerca amândoi.

- Oricum nu cred că am ajunge să ne plictisim, îi răspunse Kayla.

Ben izbucni în râs:

Crezi că vom putea vreodată să facem asta? Înainte ca ea să-i răspundă, Ben adăugă: împreună... dacă continuăm să ne vedem ca... prieteni... ce zici?

Când își dădu seama că Ben nu mai îndrăznea să mai adauge nimic Kayla interveni:

- Mi-ar plăcea să fim prieteni, dar aș vrea să știi încă de la început că nu-mi doresc mai mult decât atât, cel puțin nu acum, până nu-mi organizez viața.

Ben încuviinţă ca şi cum ar fi înţeles.

- Mi se pare corect, zise el. Eu, de fapt, n-am prea avut niciodată timpul necesar ca să mă îndrăgostesc de cineva. Cu toate că... şi seara trecută...

De astă dată pauzele erau tot mai provocatoare, iar Kayla deveni mai rigidă şi mai distantă, şi-şi strânse cu mai multă grijă halatul în jurul trupului. Ben nu scăpă gestul şi se opri în mijlocul propoziţiei. Observă că fata era stânjenită şi ştia că nu era cazul să continue. Nu erau nici momentul, nici locul potrivit aici, în dormitorul ei, unde ea se putea considera lipsită de apărare. Ben nu fusese niciodată necinstit în viaţa lui şi nu voia să înceapă acum, la începutul prieteniei cu Kayla. Îşi aminti visul avut şi privirea Kaylei care însemna recunoştinţă şi mulţumire. Nu voia să le schimbe pentru nimic în lume.

- Asta a fost seara trecută, zise Kayla ridicându-se, iar acum suntem tot noi, dar la o zi diferenţă, zise ea privind afară în întuneric. Aşa că ar fi mai bine dacă m-aş îmbrăca şi aş pregăti cina. Este rândul meu.

- Sună minunat, dar ştiu un loc unde fac nişte spaghete grozave.

- Am înţeles că nu prea sunt restaurante care...

- Nu sunt, dar nişte spaghete se pot mânca la familia Fiore. Ne aşteaptă.

- Ben, nu putem...

- De ce nu? Andy şi Terrie vor să te cunoască. Abia aşteaptă.

- Ben, vrei să mă laşi să mă îmbrac?

- Bine, eu cobor. Vei fi gata în cinci minute?

- Zece, zise Kayla, împingându-l uşor spre uşă.

Kayla se îmbrăcă şi-şi perie părul. Apoi îşi zâmbi mulţumită în oglindă. Asta îşi dorea ea, o prietenie lipsită de probleme, cu mult amuzament, fără presiuni de nici un fel. La început crezuse că Ben,

prin insistenţa lui va distruge relaţia care începuse să se înfiripe. Dar el înţelesese şi se oprise lăsând-o să decidă şi din acel moment, Kayla avu mai multă încredere în el.

În acelaşi timp gândurile ei zburau spre ceva care nu mai avea legătură cu simpla prietenie, spre ceva foarte provocator chiar. Asta pornea de la faptul că bărbatul arăta foarte bine, iar când se trezise şi-l văzuse stând acolo, cu privirile aţintite asupra ei, fusese cuprinsă de o dorinţă incontrolabilă de a întinde braţele de a-l invita alături de ea în pat. În loc să se pregătească de plecare, ea putea fi în braţele lui acum, făcând dragoste cu el.

Din fericire, se gândise Kayla, rezistase tentaţiei. Şi va continua s-o facă. Avea alte priorităţi acum, în nici un caz nu era momentul să se îndrăgostească. Îl ştia pe Ben de douăzeci şi patru de ore şi nu avusese timp să-şi analizeze sentimentele.

Kayla îşi scutură părul şi văzu cum acesta căzu în bucle frumoase, încadrându-i faţa. Se simţea bine, era admirată şi tocmai intrase într-o relaţie care avea să-i consume toată energia şi să-i umple inima de emoţii. Nu avea nevoie de asta acum.

Lăsă peria deoparte, îşi luă poşeta şi stinse lumina. Acum se simţea mai bine, se putea controla mai bine - dacă putea să facă abstracţie de privirile insistente ale lui Ben.

Capitolul 4

Seara se termină cu doi prieteni noi pentru Kayla. Fusese într-adevăr o seară plăcută. Ea nu era genul de fată care se împrietenea imediat, dar cei doi soți pe care-i cunoscuse erau atât de plăcuți, iar sentimentele lor reciproce precum și cele față de Ben și ea erau de-a dreptul contagioase.

Andy și Ben erau prieteni buni, dar se deosebeau total din punct de vedere fizic. Ben era înalt și bine făcut, Andy era slab, cu părul cârlionțat și o figură de copil. Și-i plăcea să-l necăjească pe Ben.

Înainte ca seara petrecută împreună să ia sfârșit, Andy se minună că fata îl lăsase să-și spună toate bancurile, ba chiar se și amuzase.

- Acum, când ai cunoscut îndeaproape familia Fiore, cred că te vei repezi la primul avion care pleacă spre California.

Kayla începu să râdă.

- Crezi sau nu, îl voi lăsa să zboare fără mine. De acum locuiesc în acest oraș.

- Asta este datorită sosului meu pentru spaghete, decise Andy.

- Ba mai degrabă este din cauza soției și copilor tăi, îi spuse Kayla. Cei doi băieți ai familiei, care aveau cinci și șapte ani, îi furaseră inima.

- Așa i-am crescut.

- Andy, obiectă Terrie, nu sunt încă adulți. Apoi, ea se întoarse spre Kayla. Aș vrea să-l țin departe de copii în anii următori.

- Da, se pare că am fost scurtcircuitat din nou, zise Andy. Ai câștigat în turul unu, Terrie, dar amintește-ți că fata asta s-a hotărât să rămână în New Sussex, în pofida sfaturilor mele.

- O să-i dau și un colac de salvare, zise Terrie. Acum ar trebui să bem o cafea și să auzim ce planuri are cu magazinul.

Kayla oftă.

- Poate că ar fi mai bine să bem doar cafeaua, zise ea evitând subiectul.

- O, nu, obiectă Andy. Ben este cel care toarnă cafeaua. Este o sarcină de care se achită onorabil.

Ben care-și înfruntase prietenul cu destul succes în seara aceea, nu mai spuse nimic, dar se îndreptă mulțumit spre bucătărie.

- Acum, vorbește-ne despre tine, Kayla, insistă Terrie.

- Cred că până la deschiderea magazinului va trebui să parcurg două etape, zise ea, și ambele sunt imposibile.

Terrie încuviință:

- Cred că va fi o muncă titanică.

- Să zicem că va fi numai munca. La început, va trebui să fac un inventar, ceea ce nu este prea ușor. Apoi, va trebui să vând piesele care nu sunt mobilier-stil dacă le va cumpăra cineva.

- Le-am putea cumpăra noi , zise Terrie, dacă prețurile nu vor fi prea mari. Sper că nu-ți faci iluzii c-o să te umpli de bani...

- Oricum, prin vânzarea asta vreau să-mi creez mai mult spațiu.

- Abia aștept să văd magazinul deschis din nou. Cu toate că nu făcea cine știe ce afaceri, Elinor ne era de mare ajutor, zise Terrie. Am cumpărat odată un set de cești pentru mama. Elinor știa totul despre ele, chiar și numele primului lor proprietar. De aceea, darul a fost mult mai bine primit.

- Da, elementele personale ar putea da culoare afacerii, zise Ben deodată, apărând în bucătărie. Dacă ai şti istoria fiecărui articol, ai putea s-o scri pe o etichetă.

- De unde aş putea s-o aflu? gemu Kayla.

- Poate că pentru unele dintre exponate ai putea primi oarecare ajutor, zise Ben şi trei perechi de ochi se întoarseră spre el; cred că Elinor făcea însemnări legate de ceea ce cumpăra.

- Acum când am creat deja o nouă imagine magazinului, poate că-i va trebui şi un nume nou, zise Kayla gânditoare. Întotdeauna am fost intrigată de numele magazinului: „Uşa Deschisă" dar niciodată n-am ştiut ce înseamnă. Mi se pare că sună ca-n poveştile de groază.

Andy o aprobă:

- După cum spui şi tu, este un nume destul de incitant.

- Nu se poate să nu găseşti o explicaţie pentru denumirea asta.

- Dar dac-o găseşti, nu ne-o spune, zise Terrie. Las-o să se adauge notei de mister.

- De acord, zise Kayla.Dar mai este un mister pe care aş vrea să-l lămuresc, cel al portretului. Este vorba despre un portret care datează de pe la mijlocul secolului şaptesprezece. Reprezintă o femeie care seamănă perfect cu mine.

- Este o enigmă, zise Andy. Ce ştii despre ea?

- Că a chemat-o Katherine. Asta-i tot.

- Oricum, misterul ei va fi lămurit. Nu ne va rezista.

- Aşa este, interveni şi Terrie. Salem are o adevărată bibliotecă dedicată tuturor genealogiilor din zonă.

- Oamenii care trăiesc pe meleagurile astea sunt foarte interesaţi de predecesorii lor, zise Andy. În special cei care au arbori genealogici care duc până în zilele puritanismului, cum este Ben al nostru.

Seara continuă într-un mod foarte plăcut, cu amintiri despre prietenia dintre ei, cu povestiri din copilăria lui Ben.

xxx

- Sper că povestirile astea nu m-au pus într-o lumină proastă față de tine, îi spuse Ben Kaylei, cred că nu le-ai luat în serios.

- Am crezut fiecare cuvânt, îi replică ea, dar n-am fost surprinsă. De când te-am văzut am suspectat că mai există și o altă latură a ta.

- Kayla, o întrerupse Ben, povestirile astea aparțin copilăriei mele.

- Dacă ai avut curajul să faci odată astfel de lucruri, le vei repeta mereu.

- Ce vrei să spui?

- Nimic mai mult decât se înțelege din cuvintele spuse. Am reușit atunci să-l văd pe cel de astăzi, avocatul Ben Montgomery.

- Ai sau nu ai nevoie de sfaturi, avocatul este prezent, adăugă Ben.

- Exact. Tot atunci l-am văzut pe Ben cel plin de căldură și sentimente, care a fost întotdeauna un bun prieten. Dar nu l-am văzut până acum pe Ben cel plin de îndrăzneală și atât de deschis. Apoi, puțin jenată de propriile-i spuse, ea adăugă: de obicei eu nu-i analizez pe cei cu care vin în contact.

Ben nu se supără: de fapt, pe el nu-l supăra nimic din ceea ce spunea ea și nu-și dorea decât să-i rămână alături, în intimitatea mașinii. El voia ca seara să nu se termine.

- Mă interesează ce-mi spui acum, continuă.

- Deocamdată nu mai am ce spune, zise ea.

Ben prinse curaj. Pentru ca să afle mai multe despre el, trebuia să petreacă mai mult timp în preajma lui. Asta îi plăcea mult lui

Ben, dar el mai știa că fetei nu-i plăcea să forțeze nota. Petrecuseră o seară plăcută împreună, dar el observase că ea ar fi vrut ca seara să se încheie aici.

- S-a făcut târziu... începu Kayla.

- Știu, zise el, dar nu făcu nici o mișcare.

Numai când ea întinse mâna să deschidă portiera, el coborî ca s-o ajute. N-ar fi vrut ca fata să plece.

Pe când ea cotrobăia prin poșetă după cheie, el aștepta în tăcere, admirând lumina pe care o răspândea părul ei luminat de becul din fața porții. Asta era de ajuns ca să-l facă să vrea s-o ia în brațe. Când cheia se răsuci în broască și Kayla deschise ușa, Ben răsuflă ușurat. Trecuse de la un alt moment periculos, întrebându-se cât va mai putea să îndure fără s-o atingă.

Fără a avea cea mai mică idee de ceea ce se întâmpla cu Ben, Kayla îi spuse:

- A fost o seară minunată, Ben. Mi-a făcut plăcere să-ți cunosc prietenii, sunt încântători.

- Mă bucur că nu te-ai plictisit. Vor fi și prietenii tăi, de acum. Urmă un moment de tăcere, fiecare dintre ei căutând vorbele cele mai potrivite pentru a-și lua rămas-bun. Apoi, Kayla îi întinse mâna și Ben se aplecă pentru a o săruta pe obraz. Se loviră cap în cap.

- Scuză-mă.

- Eu trebuie să-mi cer scuze.

În cele din urmă, Ben reuși să-i ia mâna.

- Noapte bună, Kayla.

- Noapte bună, Ben.

Ea se întoarse să plece, dar Ben o strigă:

- Da? îi răspunse ea cu nedumerire dar și cu speranță în glas.

- Am văzut că ți s-a dezumflat roata din spate. Ar trebui s-o verifici. Fără a-i vedea expresia feței din cauza întunericului, Ben se

întrebă dacă nu făcuse iar o gafă dându-i din nou un sfat inoportun. Apoi, o auzi râzând.

- Mulțumesc, zise Kayla. O să mă duc la service mâine dimineață. Cu un zâmbet, ea intră în casă.

- Nu uita să încui ușa, îi mai recomandă Ben. Nu se lăsase, îi mai dăduse un sfat.

După o odihnă bună peste noapte, Kayla se simțea capabilă să abordeze „Ușa Deschisă". Începu prin a scotoci în dulapul lui Elinor din bucătărie, sperând să găsească o listă, ceva după care să se orienteze. Dar găsi un maldăr de liste și de notițe care fuseseră întocmite timp de douăzeci de ani, ca pentru a-i confirma că Elinor era un fel de șoarece care aduna tot felul de fleacuri. Oftând, Kayla se ridică. În acel moment observă cele două caiete care se aflau sub birou. Unul dintre ele conținea evidențele magazinului. Șterse praful de pe ele.

- Mulțumesc lui Dumnezeu! exclamă ea și începu să le răsfoiască. Elinor înregistrase în ele ceea ce cumpărase pentru magazin și adăugase exact ce căuta Kayla, note cu detalii asupra obiectelor, adăugând numele proprietarilor, data la care le achiziționase și alte informații suplimentare.

Acum, urmă partea cea mai grea, căci trebuia să identifice fiecare piesă din magazin, să decidă pe care o va păstra sau pe care o va scoate la vânzare. Elinor înregistrase tot ce cumpărase, indiferent de valoarea obiectelor, sau de locul de unde le cumpărase.

Kayla petrecu toată dimineața încercând să identifice piesele și chiar reuși s-o facă, începând cu un dulap mare și urât, care bănuia ea că existase în magazin chiar de la deschiderea lui. Mai identifică niște goblenuri și un pocal mare de cristal pe care-l primise în dar o oarecare domnișoară Mary Alice Putnam în ziua căsătoriei ei, în 1900, și niște scaune Windsor pe care le văzuse cu o zi înainte.

Kayla își imagină ce fel de etichetă va atașa fiecărei piese de mobilier. trebuia să aibă literele mari, scrise cu negru, pe un fond crem. Kayla se ocupase și de design în viața ei, astfel că această experiență îi putea fi de folos acum.

Înainte de prânz, mai identifică un dulap sculptat Chippendale și o lampă, care aveau o mulțime de detalii menționate în dreptul lor, în caietele lui Elinor. În total identificase vreo duzină de obiecte care aveau să constituie nucleul noului magazin. Nu era prea mult, dar era un început și încetul cu încetul va adăuga și altele. Acum trebuia să le lustruiască, să le curețe.

Dar deocamdată nu se va apuca de acest lucru, își spuse ea. Era vremea prânzului. Lăsă deoparte caietele și deschise o conservă de supă. În timp ce o încălzea, nu se putu abține și, mânată de curiozitate deschise celălalt caiet care era un fel de Istoria Familiei Hartwell. Poate că astfel va afla ceva despre femeia aceea, Katherine, care continua s-o privească din portret.

Supa începuse să fiarbă când Kayla găsi ceea ce căuta, o fotografie a femeii din portret. Data fu cea care-i atrase atenția, erau două date de fapt, cea de naștere și data morții, 1666 -1692. Katherine murise la douăzeci și șase de ani. Kayla se înfioră. Avusese exact vârsta ei.

Kayla citi repede câteva propoziții care spuneau câte ceva despre viața Katherinei.

Fiica soților Hartwell, Edward și Sarah.

Logodită cu John Marton.

Acuzată de vrăjitorie.

Spânzurată la douăzeci și șase de ani.

Spânzurată din cauza vrăjitoriei. Kayla privea paginile pe care le citea, iar trupul i se înfioră. Nu i se părea posibilă nici asemănarea cu Katherine nici moartea prematură a acesteia.

Deodată, Kayla simți un miros puternic care invadă bucătăria și se repezi spre mașina de gătit, tocmai la timp pentru a mai salva un rest de supă. Puse mâna pe toarta recipientului și sări ca arsă, doborâtă de durerea unei arsuri cumplite. Închise focul și aruncă totul în chiuvetă, lăsând apa să curgă peste vasul ars. Asta pățise dacă se interesase prea mult de trecutul familiei Hartwell.

Nu-și putea scoate din minte figura femeii. Se mai uită o dată la tablou. Ar fi trebuit s-o amuze asemănarea dintre ele, dar nu se întâmplă așa. S-ar fi putut gândi la o modalitate de a vinde tabloul, dar nu făcu nici acest lucru. Era foarte confuză.

Sună telefonul de cinci sau șase ori, înainte ca ea să se poată dezmetici.

- Sunteți noua proprietară a Ușii Deschise? întrebă o voce.

- Da, zise ea. Sunt nepoata lui Elinor Hartwell.

- Ce bine, zise persoana de la celălalt capăt al firului. Tocmai am început lichidarea unei proprietăți și v-am anunțat și pe dumneavoastră, așa cum făceam întotdeauna.

- Mă bucur că ați făcut-o și acum, zise Kayla. Spuneți-mi unde vă aflați și voi veni.

Kayla avu un sentiment de ușurare când ieși din casă. Altfel ar fi urcat din nou sus, la etaj, și s-ar fi uitat minute în șir la portret, s-ar fi simțit și mai nedumerită de trecutul și de strămoșii săi și și-ar fi pus o mulțime de întrebări. Dar acum nu mai avea puterea s-o facă. În acest moment, nu-și dorea decât să lase în urmă casa atât de încărcată de semnificații ale trecutului.

Soarele strălucea, iar pe tot cerul nu erau decât câțiva nori. Kayla trase în piept aerul proaspăt și-și scoase din minte ceea ce tocmai aflase.

xxx

Se opri la marginea orașului să alimenteze mașina și să-și verifice roțile, apoi mai citi o dată instrucțiunile asupra drumului spre mica localitate Lower Bostick.

Casa era o hardughie de trei etaje, cu o mulțime de coșuri, de verande, care abia se mai țineau și ferestre sparte. În fața ei se aflau mai multe mașini și camioane și Kayla se gândi că ajunsese prea târziu: cu toată dărăpănătura care părea pe din afară, casa ascundea probabil ceva de preț în interior, din moment ce atâta lume se adunase acolo.

Kayla recunoscu vocea de la telefon dând ordine pe un ton arțăgos:

- Fiți atenți la uși... scoateți sofaua altfel, se va rupe dacă o trageți așa.

Kayla se apropie, se prezentă și i se răspunse cu un fel de mormăit.

- Sunt Anne Mc Guirre și mă ocup de vânzarea acestei case. Deci ești nepoata lui Elinor. Nu semeni de loc cu ea. Kaylei i se mai spusese acest lucru și în New Sussex, dar cu mai multă căldură.

Înainte de a putea să răspundă, ea fu orientată spre locul în care se desfășura vânzarea.

- Eu mă ocup de această casă, ca și de toate vânzările din Massachusetts și-ți spun că merită să iei câte ceva.

- Nu voi putea cumpăra mare lucru acum dar aș vrea să văd câteva dintre piesele care au vechime mai mare îi spuse Kayla.

- Aici, totul are vechime.

- Mă refer la cea care se poate verifica, o corectă Kayla, la cea pe care o pot dovedi clienților mei. Când se îndreptară spre holul imens de la intrarea casei, Kayla îi expuse planurile ei legate de deschiderea magazinului.

- Nu sună rău, îi spuse Anne. Se pare că te leagă multe lucruri de trecut.

Kayla se gândi la asemănarea de netăgăduit cu Katherine Hartwell și zâmbi.

- Da, trebuie să recunosc că mă simt foarte legată de trecut.

- Atunci, să nu mai pierdem timpul, du-te și vezi ce-ți place pe aici, îi spuse Anne, apoi o privi și adăugă: nu mă îndoiesc de bunul tău gust. Deși știa că era o extravaganță, Kayla plecă cu o cutie de bijuterii care fusese adusă din Franța în 1800, niște suporturi de lumânări care fuseseră dăruite proprietarului casei de către bunia lui, și un balansoar care data din perioada Războiului Civil. De fapt, era chiar mulțumită cu ce luase. Își depășise cu mult bugetul dar amănuntele istorice legate de aceste piese erau interesante, și ea se și gândise cum o va vinde pe fiecare dintre ele.

Îi făcu plăcere să conducă spre casă printre stejarii cărora le dădeau primele frunze. O bucată bună de timp fu singură pe șosea, apoi apăru un motociclist în spatele ei, apropiindu-se tot mai mult. Kayla încetini pentru ca s-o poată depăși, dar el continuă să rămână în urma ei. Când ea mărea viteza, și el făcea același lucru.

Era o motocicletă mare, negru cu argintiu, destul de înspăimântătoare, dar nu mai înfricoșătoare decât cel care o conducea - era un individ cu un aspect cam fioros, îmbrăcat într-o jachetă neagră de piele, cu caschetă metalică și vizor. Îi amintea Kaylei de cavalerii de odinioară, dar când se uită înapoi și-l văzu mai bine, i se cam făcu teamă.

Apoi își spuse că nu era cazul să se teamă, dar o irita faptul că tipul se tot ținea pe urmele ei. Când văzu chiar în față un semn care indica un popas pentru camioane, ea se decise și întoarse în ultimul moment, și o luă spre parcarea restaurantului.

Judecând după numărul de mașini era un loc destul de frecven-

tat, ceea ce îi convenea de minune Kaylei: de fapt, îi era și cam foame.

La fel și motociclistului, care o urmărise. El mersese înainte, apoi întorsese și intrase în parcare după ea. Kayla blocă portiera și se gândi ce era mai bine să facă. Putea să provoace un scandal, apoi să claxoneze, Sau putea s-o ia din loc împroșcându-l cu pietriș. Sau, putea să coboare din mașină și să intre în restaurant. Era după-amiază și nu mâncase nimic la prânz.

Se decise să mănânce. Nu vedea nici o primejdie, căci era ziua în amiaza mare și locul era destul de frecventat. Iar ea voia să-l facă pe motociclist să înțeleagă c-o scotea din sărite, nicidecum că i-ar fi fost teamă de el.

Deschise portiera și-l văzu cu coada ochiului cum se apropie de mașină. Mai purta cascheta, dar ceva din felul în care se mișca o făcu pe Kayla să se oprească. Când ajunse aproape de ea, el își scoase cascheta și întinse mâna spre ea.

Fata înlemni, căci își dădu seama cine era motociclistul. Cel îmbrăcat în costumul de piele neagră era Ben Montgomery.

- Nu pot să cred! exclamă Kayla.

Bărbatul îi zâmbi.

- Este un ținut destul de populat. Pe porțiunea asta, dau mereu peste câte cineva cunoscut.

- Nu la asta mă refer, zise Kayla privind peste umărul lui.

- O, da, îi răspunse el. A trebuit să iau o depoziție în Gloucester, și de asta am luat motocicleta. Era o zi frumoasă, așa că...

- Nu-mi vine să cred, continuă Kayla, Ben Montgomery pe motocicletă.

De astă dată fu rândul lui Ben să râdă din toată inima.

- Chiar seara trecută mi-ai spus că ai remarcat spiritul meu de aventură.

- Da, asta am spus și sunt o bună observatoare a caracterelor omenești.

- Atunci pot să sper că o să vină și ziua în care o să mergi cu mine pe motocicletă?

Kayla îi zâmbi.

- Poate mai târziu.

- Până atunci, lasă-mă să-ți ofer o cafea.

- Eu aș vrea mai mult decât o cafea. N-am mâncat astăzi, îi spuse Kayla.

- Perfect, zise Ben, urmând-o spre localul care avea și o masă de tenis, una de ping-pong, și multe chelnărițe care nu-și luau ochii de la Ben.

Kayla nu le putea învinui. Era un bărbat frumos, care arăta foarte bine îmbrăcat în pantalonii care-i puneau în evidență trupul bine făcut. Mai purta o cămașă neagră și o jachetă de piele care-i evidenția musculatura.

El se simțea în largul lui. Își îndepărtă un cârlionț de pe frunte, îl salută pe bărbatul de la tejghea și pe alții care jucau ping-pong, apoi o conduse pe Kayla spre o masă liberă.

- Ce faci prin părțile astea? o întrebă el după ce comandară. Livrai ceva vreunui beneficiar? Am văzut scaunul din mașina ta.

- Nu livram nimic, zise Kayla. Cumpăram.

Ben ridică o sprânceană.

- Nu mi-ai spus tu aseară că „Ușa Deschisă" este plin până la refuz?

Kayla oftă.

- Este adevărat, așa ți-am spus, dar am făcut oarecare ordine și nu m-am putut abține, am mai cumpărat ceva. Noile achiziții se potrivesc foarte bine cu ideea pe care mi-ai dat-o.

- Ideea mea?

- Dacă-ți amintești, seara am discutat despre „individualizarea" fiecărei piese din magazin. Am găsit caietele cu însemnările lui Elinor și cred că ideea ta este aplicabilă. Astfel voi împrumuta magazinului o notă caracteristică, propria mea identitate, fără însă a mă rupe de tradiție.

- Este foarte important să dai o notă personală locului, nu?

- Este, zise ea foarte convinsă.

- În acest caz, mă bucur că am putut să-ți fiu de folos măcar cu o idee.

- Sper că acum n-o să-mi ții vreo piedică de economie, pentru că am cumpărat în loc să vând?

- Nu ți-am spus, Kayla? Am renunțat la acest gen de lămurire, zise Ben cu un zâmbet, privind platoul cu pește prăjit pentru Kayla și un altul cu plăcintă și cafea pentru el.

Kayla îl privi cam fără convingere, apoi începu să mănânce.

Ben începu să râdă.

- Îmi plac femeile cu un apetit serios, zise Ben. De fapt, aș cere și eu același lucru dacă n-aș avea mult de lucru la depoziția pe care am luat-o astăzi. Plec mâine la Boston pentru câteva zile.

- Nu-ți face probleme din cauza mea, îl asigură Kayla. Pot să-mi port singură de grijă și o fac destul de bine. Ea se gândi la portret și la ceea ce aflase despre Katherine.

Ben o privi gânditor.

Kayla îi surprinse privirea și pentru a evita o nouă întrebare, îi puse ea una:

- Sunt anticariate bune la Boston?

- Sunt vreo douăzeci, din câte știu, îi răspunse el. Vrei să cumpăr ceva pentru magazinul tău?

- Nu chiar, zise Kayla. M-ar interesa ceva despre vrăjitoare. Fata mai luă o înghițitură din peștele rumenit și așteptă răspunsul lui.

- Despre vrăjitoare? întrebă el. Să nu-mi spui că ai de gând să stabilești vreo legătură între magazinul tău și muzeul acela oribil din Salem?

- Nu este așa cum spui, îl contrazise Kayla. Deși acelea au fost momente înspăimântătoare în istorie. Dar mie mi-a plăcut turul muzeelor din Salem.

Ben tăcu un moment, termină plăcinta și luă o gură de cafea.

- Te rog să mă corectezi dacă greșesc, dar cred că din cauza muzeului vrăjitoarelor ai întârziat la prima întâlnire pe care am fixat-o la cabinetul meu de avocatură?

- Poate, dar nu numai din cauza acestui muzeu, am mai văzut și Casa celor Șapte Frontoane. Mi s-a părut că trebuie văzută.

- Poate numai de către turiști, zise Ben.

- Prima dată vizita la muzeu mi s-a părut interesantă, dar acum, când nu mai sunt turistă, aș vrea să aflu mai multe despre procesele vrăjitoarelor.

- Vrăjitoare, magie neagră, adepții lui Satan, totul sună ridicol în zilele noastre, Kayla, dar foarte profitabil pentru cei care exploatează aceste lucruri.

Kayla îl studie cu atenție.

- Parcă ne-am înțeles că nu-mi mai ții predici, îi reaminti ea. Și nu este totul numai închipuire. Mai există și un sâmbure de adevăr.

- Nu pot nega că toată istoria asta legată de vrăjitoare a făcut ravagii în Massachusetts, că au murit mulți oameni nevinovați, dar totul este numai o amintire acum.

- Istoria are felul ei anume de a ne colora atât prezentul, cât și viitorul, nu crezi?

Ben se aplecă spre ea, cu ochii lui frumoși care trădau un viu interes.

- Kayla, spune-mi ce te frământă, ce te interesează? Cărți, istorie,

vrăjitoare - totul pornește de la ceva anume.

Cu toate că știa că el va fi sceptic, Kayla se trezi deodată dornică să-i povestească despre descoperirea ei.

- Îți amintești portretul care seamănă perfect cu mine, din camera lui Elinor?

Ben încuviință.

- Ei bine, astăzi am găsit o copie într-o carte de istorie și ceva interesant despre acest portret. Kayla nu-și putu controla tonul dramatic cu care îi spuse aceste lucruri. Femeia aceea a murit când avea vârsta mea, Ben, a fost spânzurată ca vrăjitoare.

Ben o privi surprins:

- Nu crezi că exagerezi un pic?

Kayla îl privi curioasă.

- Nu exagerez cu nimic, vreau doar să-ți spun ce simt. Chiar înainte de a afla despre Katherine, îm simțit ceva ciudat când am vizitat muzeul și Casa celor Șapte Frontoane.

- Poate că și atmosfera creată te-a ajutat, Kayla, zise el sec.

- Dar am avut aceleași sentimente când am văzut portretul, insistă ea. Am simțit ceva ca atingerea unei mâini reci. Dacă n-aș fi simțit acest lucru, l-aș fi expus în magazin. Dar n-am făcut-o. L-am lăsat acolo, în acea încăpere. Kayla nu mai spusé și despre salonul acela vechi și despre senzația pe care o trăise.

Ben rămase cu privirile ațintite asupra ceștii de cafea, fără a mai scoate o vorbă. Apoi o întrebă:

- Crezi că ești cumva legată de această Katherine? Ai făcut legătura cu ea pentru că ți s-a părut că semănați?

Era un mod tipic avocățesc de a vedea lucrurile, se gândi Kayla.

- Descutăm acum despre paranormal, energia psihicului și altele de genul acesta?

De astă dată Kayla refuză să răspundă, iar el continuă pe același

ton:

- Nu exagerezi, te mai întreb încă o dată?

- Poate că exagerez, admise ea. Dar ești conștient că ți-ai reluat aerul acela de atotștiutor, care mă deranjează?

- Nu mi se pare.

- Ascultă-mă, Ben. Am venit aici fără să știu nimic despre Katherine sau New Sussex și foarte puține lucruri despre vrăjitoare, cu excepția faptului că în secolul șaptesprezece niște oameni nevinovați au fost acuzați și omorâți, lucru pe care cred că le știe toată lumea. Apoi, am fost la muzeu și am simțit ceva personal, n-aș putea spune ce anume. După aceea, i-am văzut portretul. M-am simțit legată de ea, nu ca într-o nuvelă gotică, un film de groază, ci am simțit o legătură de familie. Vreau să știu mai multe despre ea. Vreau să înțeleg de ce portretul ei mă afectează atât. Nu mi se pare nimic ciudat, termină ea, când chelnerița veni să degajeze masa și-i mai aruncă un zâmbet lui Ben.

Dar Ben n-o vedea decât pe Kayla.

- N-am spus că este ceva ciudat, o corectă el.

- Tu ce-ai simți dacă ai descoperi că semeni mult cu un strămoș al tău? îl întrebă Kayla.

Ben începu să râdă.

- Toți bărbatii din familia Montgomery seamănă mult între ei. Și asta de secole. Noi ne-am obișnuit cu ideea asta. Văzând că ochii ei albaștri se cam înneguraseră, Ben o lăsă mai încet. Ești nou intrată în această familie din Noua Anglie și îți înțeleg interesul.

- Deși ți se pare puțin exagerat și cam prostesc?

- N-am spus asta, o corectă Ben. Voiam doar să-ți spun părerea mea bine argumentată.

- Care vine bineînțeles, din partea unui avocat și nu a unui bărbat care umblă pe motocicletă după femei, nu? zise ea râzând.

Dacă pot tolera excentricitățile tale, de ce nu le poți tolera și tu pe ale mele?

Ben întinse mâna peste masă și o mângâie.

- Voi încerca să fiu foarte tolerant, zise el, dar deja nu prea mai era atent la vorbe. Mâna Kaylei era caldă și moale, iar el simți fiori. Nu era nimic paranormal de astă dată. Totul era foarte normal și omenesc. El își dori să poată renunța la sumarul pe care trebuia să-l facă asupra depoziției la care asistase, și să-și petreacă noaptea cu Kayla în brațe. Se gândea s-o ia pe motocicletă, să plece undeva în noapte cu ea, spre locuri misterioase pe care nici unul dintre ei nu le văzuse. Să facă lucruri neașteptate, să trăiască senzații magice, să trăiască momente de erotism pe care nici nu și le imaginaseră.

- Ei bine, ești tot tu, nu? îl întrebă Kayla.

Ben își reveni din visul cu ochii deschiși și reuși să-și reia firul gândurilor. Da, intenționez să fiu foarte tolerant, o să-ți aduc chiar și cărțile pe care le dorești. Și dacă tot te-am anunțat c-o să te mituiesc, ești gata să mergi la plimbare pe motocicletă?

Kayla privi pe geam.

- Este cam târziu, și amândoi avem multă treabă, dar îți promit c-o vom face la sfârșitul săptămânii.

- Sunt de acord. Chelnerița apăru cu nota de plată și afișă o privire mai puțin interesată, iar Ben realiză că în acel moment o mai ținea pe Kayla de mână.

Când ajunseră afară, rămaseră câteva minute lângă mașina ei. Apăruse prima stea a serii și strălucea chiar deasupra chipului lor. O adiere blândă trecu prin părul Kaylei și ea și-l îndepărtă de pe față, cu un gest care făcu inima lui Ben să tresalte.

- Îți mulțumesc pentru masă. Mi-era o foame de lup, zise ea. Este rândul meu să-ți promit o masă pregătită de mine.

- Abia aștept.

Kayla începu să râdă.

- Poate că n-o să mai spui același lucru după ce-o să mănânci.

- Nu mă tem de felul tău de a găti, zise el. Îmi place să trăiesc periculos, îți amintești, nu?

- Da, acum încep să te cred, îi spuse ea privindu-l cu ochi luminoși și zâmbindu-i.

El nu se mai controlă. O prinse în brațe. Înainte de a se apleca s-o sărute, auzi cum fata respiră adânc, dar nu se feri; își ridică fața spre el, și gurile lor se întâlniră.

Buzele ei aveau gustul nectarului. Ben o sărută și simți cum fata se lasă în voia brațelui lui.

Când buzele lor se întâlniră, Kayla îi întoarse sărutul. Ben nu-și mai putu lua mâinile de pe trupul ei. O strânse în brațe, iar ea se agăță cu mâinile de gâtul lui.

- Ben îi simți trupul lipit de al lui. Kayla își înfipse mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape.

Aceasta a fost o reacție la care el sperase, dar la care nu se așteptase. Sângele îi pulsa tot mai tare, iar el o trase mai aproape de parcă ar fi vrut ca ei doi să devină o singură ființă. Femeia aceasta era prea mult pentru el, nu mai simțise astfel față de nimeni; nu mai dorise niciodată atât de mult o femeie. Când o lăsă liberă, simți o mare durere.

Fata își rezemă capul de umărul lui și așteptară câteva momente pentru ca inimile lor să se mai potolească.

- Cred că și ție îți place să trăiești periculos, Kayla, îi șopti el.

Când, într-un târziu ea îi răspunse, vocea îi părea sugrumată și ciudată.

- Aș putea învăța să-mi placă.

- În acest caz, de ce nu continuăm această discuție într-un alt loc? La mine acasă, de exemplu.

Ben o luă în brațe. Kayla mai era încă amețită de pe urma sărutărilor lui. Era atât de ușor să fie de acord, să-l lase s-o urce pe motocicletă, să se lase purtați de dorințele lor.

- Haide, Kayla, îi șopti el, spune că ești de acord. Era clar că se plăcuseră de când se văzuseră prima oară. Eu știu ce vreau și cred că și ție îți este foarte clar ce dorințe ai.

Kayla se crispă dintr-o dată, când el încercă din nou s-o sărute.

- Ce-ai spus că știi despre mine? îl întrebă ea.

Ben realiza greșeala făcută, mult prea târziu.

- Poate mă înșel, Kayla, deși nu prea cred.

- Eu sunt convinsă că te înșeli, îi răspunse ea, cu o voce ca de gheață. Mă uluiești cu tot ce crezi că știi despre mine. Ei, află că te înșeli. Ochii fetei aruncau scântei de mânie.

Fu rândul lui Ben să se înfurie.

- De ce ești gata mereu să mă interpretezi greșit? Este adevărat că te doresc, dar și tu simți același lucru. Trupul te dă de gol, Kayla. Dar ești prea încăpățânată ca să recunoști. Sau îți este teamă s-o faci.

- Nu văd de ce mi-ar fi teamă, zise ea. Dar pot să judec singură, nu am nevoie s-o facă altcineva pentru mine. Aș vrea să mă lași măcar o dată să-ți spun ce gândesc. Eu știu ce-mi trebuie.

- Chiar crezi ceea ce spui, Kayla? Ben o mângâie încet, apoi înainte ca ea să-și dea seama, trupul lui se lipi de al ei, iar gura lui o căută cu dorință.

Când, în cele din urmă, se despărțiră, sângele Kaylei pulsa cu o forță teribilă. Pielea îi ardea. Niciodată nu fusese mai conștientă de faptul că-l dorea decât în acest moment, când fiecare nerv reacționase la atingerea lui.

Kayla se retrase, conștientă de puterea pe care o exercita Ben asupra ei. Neștiind ce să mai spună, ea îl privi, simțindu-i încă

sărutul, simțindu-i trupul lipit de al ei, deși acum se aflau câțiva centimetri între ei.

- Mai gândește-te, Kayla, spuse Ben. El rămase cu privirea ațintită asupra ei, apoi o sprijini ușor de mână și-i deschise portiera mașinii. Vom relua această discuție, Kayla. Între timp, încuie ușa. Nu poți ști cu cine te mai întâlnești pe drumurile astea întunecate. Ben se aplecă asupra ei, dar n-o mai atinse. Și cred că vom fi iubiți în curând. Este inevitabil.

Kayla îl urmări cum pleacă, cum se urcă pe motocicletă, cum își aranjează cascheta și dispare într-un nor de praf. Ea nu porni imediat: rămase în liniște, cu mâinile pe volan, cu capul plecat, gândindu-se la ceea ce se întâmplase între ei. Sărutările lui o mai ardeau încă. Nu i se întâmplase până acum să răspundă cu atâta ardoare unui sărut. Ar fi vrut ca acesta să se repete la nesfârșit.

Atunci, de ce îi era greu să recunoască acest lucru? Ben avea dreptate - și ea îl dorea. De ce nu recunoscuse oare?

Așa fusese mereu situația între ei: erau ori foarte apropiați, ori se depărtau prea mult. Când totul începuse atât de bine, de ce se terminase dezastruos? Oare ea făcea astfel pentru a-l ține la distanță? Îi era teamă de el?

Kayla recunoscu faptul că o înspăimânta ideea de a se dărui complet cuiva, mai ales când știa că Ben nu este omul jumătăților de măsură.

Intrase intempestiv în viața ei, apoi o copleșise. Știa că momentul lor de dragoste va fi unul total și se întrebă în ce măsură era dispusă să i se dăruiască lui Ben. Trase aer în piept, înspăimântată de ceea ce-i oferea viitorul, dar și foarte surescitată.

În adâncul sufletului, ea știa că avea dreptate. Era inevitabil, trebuia să facă dragoste cu el. Ben îi era destinat. Totul suna oarecum dramatic, dar astfel stăteau lucrurile în realitate.

Kayla luă o hotărâre. La viitoarea întâlnire îi va spune din tot sufletul: te vreau, Ben Montgomery. O dată rostite, vorbele nu mai păreau atât de grele. Ea știa că nu mai avea de ce să se teamă; era momentul ca între ea și Ben să nu mai existe nici o piedică. Era a lui.

Capitolul 5

Ben împinse grămada de cărți de pe birou și-și mai turnă o ceașcă de cafea. Apoi își spuse că nu avea nevoie de cafeină ca să rămână treaz. Avea nevoie de ea pentru ca să se poată concentra. În orele lungi pe care le petrecea singur, lucrând, ar fi trebuit să se concentreze asupra depozițiilor din timpul zilei nu să se gândească la Kayla.

Întâlnirea pe care o avusese cu ea îi revenea obsesiv în minte. Ca toate întâlnirile cu Kayla, fusese o întâlnire plină de surprize, și de ce nu, o aventură plină de erotism. Sărutul lor, deși avusese loc într-o parcare publică, îl marcase pe Ben cu intensitatea unei tornade. De fapt, această întâlnire nu-l satisfăcuse, ci doar îi deschisese apetitul.

Dar el nu-și amintea numai sărutul - își amintea tot ce ținea de ea, chiar și privirile ei când discutaseră despre portretul misterios al Katherinei Hartwell. Se situaseră pe poziții diferite, așa cum se întâmpla în majoritatea situațiilor, Ben se întrebă chiar ce îi unea totuși.

Își spuse că el era cel care crea situațiile limită și că ar trebui să fie ceva mai atent. Chiar când lucrurile mergeau bine, el reușea să găsească cuvintele care s-o scoată imediat din sărite.

Dar mai era ceva. Mai era ceva în fiecare dintre ei, ceva care-i

făcea să reacționeze așa. Nu-și dădea seama prea bine despre ce era vorba și se simțea frustrat. Alteori era chiar uimit, dar trebuia să recunoască faptul că nu se simțea plictisit de starea aceasta.

Sorbi din cafea și se strâmbă, căci era foarte amară. El era un bărbat direct. De aceea era un avocat foarte bun, deși nu era o persoană cu tact. Trebuia să învețe să se controleze când stătea de vorbă cu Kayla.

Zâmbind unui gând anume, Ben realiză că făcuse această promisiune de mai multe ori, dar de fiecare dată când ajunsese în fața ei uitase. Fata îl tenta, dar îl și provoca. Trebuia să se întâmple ceva foarte foarte repede, care să schimbe situația dintre ei. Erau destinați să fie iubiți, de asta era sigur. Mai trebuia s-o convingă și pe Kayla.

El o sună la prima oră de dimineață și dacă ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi știut că ea se calmase pe atunci. Toate izbucnirile ei erau ca o furtună de vară, apăreau repede, dar se și terminau la fel de repede.

Oricum, gândurile lui Ben nu erau la dosarul și depoziția la care lucra. Gândurile îi erau desigur la Kayla și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă el i-ar spune ce gândește. Ea ar fi probabil fascinată, ar fi oferit propria ei interpretare, ceea ce ar implica energie psihică, conexiuni mistice și probabil portretul strămoșilor ei care părea s-o obsedeze.

Nu, își zise că nu era cazul să-i spună Kaylei despre visurile lui, până când nu le va limpezi. Știa clar ce visase după prima lor întâlnire, fusese o ilustrare nocturnă a atracției sexuale față de această femeie. Cât despre visurile de dinaintea întâlnirii lor, îi era cam greu să le găsească o explicație logică și tot nu putea să-și amintească unde văzuse prima dată portretul Kaylei. Dar își va aminti. Deocamdată nu se gândea decât cum să-și petreacă mai

bine timpul alături de ea.

Ben oftă și întinse mâna după unul dintre tomurile de pe birou. Tocmai reușise să se mai concentreze puțin asupra muncii sale, când atenția îi fu din nou distrasă de zgomotul unei mașini care oprea în fața biroului. Nu putea fi Kayla, dar Ben spera că se înșela.

Pe moment, se bucură imaginându-și diferite scene erotice cu Kayla, petrecute în biroul lui, printre tratatele de drept. Își alungă aceste imagini din minte și se ridică. Își netezi părul cu mâinile, apoi porni spre ușă. În acel moment o văzu pe mătușa Lilith. Dezamăgirea se zugrăvi pe figura lui.

- Nu, dragul meu, nu este Kayla, este doar bătrâna ta mătușă care a trecut pe aici să te vadă.

Ben se îndreptă spre ea și o sărută pe obraz.

- Mă bucur să te văd, mătușă Lil, dar nu crezi că este cam târziu pentru vizite?

- Poate, dar asta este seara mea de table, la familia Crowell, și pe drumul spre casă am văzut luminile aprinse. Ai un caz important?

- Foarte. Audierea este mâine, la Boston.

Lil îl urmă pe Ben spre biroul lui și se așeză pe un fotoliu de piele din fața biroului. Cred că ești stăpân pe tine, spuse ea.

- Este foarte târziu, Lil, și mai am încă de lucru. Așa mă vezi tu la ora asta?

- M-am gândit că, dacă tot ai avut timp de pierdut într-o parcare lângă Boston...

Dacă mătușa Lil făcuse o pauză special pentru ca Ben să-i cadă în plasă, el n-o făcu. Lil avea și de astă dată zâmbetul ei obișnuit și inocent, care însemna că abia își mai ținea gura.

- Probabil că ești pregătit... termină ea ce avea de spus.

Ben îi zâmbi și el.

- Parcă am auzit că și Kayla a fost aici.

- A, zise el. Ai ajuns în sfârșit acolo unde te interesa să ajungi. Mă întreb însă de unde ai aflat toate aceste detalii? Nu te-am văzut printre cei care jucau table pe acolo.

- Dar poate pe fratele lui Mary Crowell l-ai văzut.

- A, da, juca la jocurile acelea mecanice.

- Da, întotdeauna a fost cam neserios, zise Lil.

- Și ce-a făcut, a sunat-o pe Mary sau s-a dus direct la ea acasă ca să-i spună că m-a văzut? o întrebă Ben.

Ben o necăjea, și ea știa acest lucru, dar reuși să-l ignore.

- Sigur că a trecut pe la ea. I-a spus că te-a văzut sărutând-o pe Kayla.

- Nu pot spune că mă surprinde lucrul acesta.

- Dar chiar în parcare? Tot orașul o să vuiască numai despre asta mâine!

- Știi ce, mătușă? Nici nu-mi pasă.

- Eram convinsă că așa vei reacționa, zise Lil. Dar n-am fost sigură. Tu ai fost discret întotdeauna.

- De astă dată este ceva cu totul deosebit. N-am simțit pentru nimeni ceea ce simt pentru Kayla. Mă cam scoate din minți câteodată, dar oricum sunt vrăjit de ea. Și mai știi ceva? Nici nu-mi pasă dacă toți partenerii tăi de joc au aflat deja despre pasiunea mea.

Lil își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

- Cred că au aflat cu toții deja. Tot orașul New Sussex va vui despre asta mâine, dar și eu cred că este minunat.

Ben era puțin mai rezervat, dar lui nu-i prea păsa de reacția orașului. Era într-adevăr o schimbare pentru el, care fusese un bărbat foarte discret.

- Și mie îmi place Kayla, zise Lil. De fapt, începând de mâine o s-o ajut la organizarea primelor vânzări, care vor avea loc sâmbătă.

- Este o idee bună. Faceți echipă bună amândouă.

- Şi eu cred asta, zise Lil. Ea îşi privi ceasul. Este miezul nopţii, zise ea şi-şi mângâie nepotul pe obraz. Îţi doresc mult succes în cazul de mâine. Eşti de neînvins, Ben, întotdeauna ai fost. Dar numai la bară.

xxx

Pentru Kayla, după-amiaza petrecută la restaurantul de pe şosea începuse şi se terminase cu o surpriză. Dar felul în care se despărţise de Ben o făcuse conştientă de relaţia lor, atât de scurtă, dar intensă. Ea nu voia să renunţe la prietenia lui Ben, nu voia decât ca sentimentele lor să fie mai sincere, mai ales acum când vieţile li se intersectau, de parcă şansa şi soarta îi aduseseră împreună.

Reuşi să-l găsească pe Ben la telefon, înainte ca el să plece spre Boston. Avu loc o discuţie scurtă, fără reproşuri sau aduceri aminte. Ben îi promise că o va suna la întoarcerea de la Boston.

Kayla se hotărî să nu-l lase pe Ben să-i scape, dar imediat şi-l scoase din minte şi se concentră asupra vânzării pe care o planificase pentru sfârşitul săptămânii. Ea şi Lil reuşiseră să identifice toate piesele neautentice din magazinul mătuşii Elinor. Cu ajutorul primit din partea a doi foşti elevi ai lui Lil scoaseră tot ce aveau la vânzare în curtea casei, la şase dimineaţa. Lumea se adunase deja, iar spre amiază curtea era goală atât de lume cât şi de lucruri.

- Nu pot să cred că ai reuşit, zise Lil aşezându-se pe un scaun de lângă masa din bucătărie.

- Am reuşit numai cu ajutorul tău, o corectă Kayla, numărând pentru a doua oară banii, nu fără a-şi ascunde mulţumirea. A fost cea mai reuşită vânzare de acest gen din istoria oraşului, nu?

- Ai dreptate, fu Lil de acord. Mă întreb dacă iancheii care se ocupă numai cu așa ceva au mai multă marfă adunată într-un loc, decât am avut noi.

- Oricum, succesul nostru a fost deplin.

- Din fericire, zise Kayla care începea să simtă oboseala. Cum ai reușit să organizezi totul? o întrebă ea pe Lil.

- Ce să reușesc? întrebă Lil inocentă.

- Cum ai reușit să-mi insufli și mie atâta putere? Acum, cred că nu mai am putere decât să fac o baie fierbinte.

- Și eu care credeam că vom începe să lustruim mobila în seara asta, zise Lil, apoi începu să râdă: glumeam, și mie mi-ar prinde bine o baie fierbinte. Eu, oricum, n-am muncit atât de mult ca tine, și poate că acesta este și motivul pentru care sunt mai puțin obosită. Noi, cei mai în vârstă, mai facem pauze și ne mai odihnim la câteva minute, dar voi, tinerii, nu găsiți niciodată vreme să faceți o pauză. Dar mâine este duminică, așa că te poți odihni.

- Cum să mă odihnesc când am atâta mobilă de lustruit?

- Kayla, Roma n-a fost ridicată într-o singură zi. Ai făcut deja o minune, este momentul să te și odihnești. Dar, spune-mi, Ben nu s-a întors de la Boston?

- Nu încă. Are mai multe probleme de rezolvat acolo. Se va întoarce în seara asta. Kayla roși, fără să vrea.

- Sigur? Lil nu mai adăugă nimic, dar îi aruncă fetei o privire care spunea multe, apoi o îmbrățișă și-și luă jacheta din cuier. Magazinul tău va avea mult succes.

Kayla îi zâmbi:

- Sper că așa va fi.

- Să nu te îndoiești nici un moment de asta. Cei din familia Montgomery au dreptate întotdeauna, nu ți-a spus Ben? Cu un zâmbet, Lil ieși.

După ce închise ușa, Kayla își turnă un pahar de vin și se îndreptă spre camera ei. Abia aștepta să facă o baie fierbinte, dar preferă să mai amâne momentul, căci mai avea ceva de făcut. Nu se putea duce la culcare fără să se mai uite o dată prin magazin.

Se simți mai bine când se uită în jur și văzu că avea acum destul spațiu în care să-și aranjeze cât mai bine piesele de mobilier achiziționate, cele din mahon sau cele de nuc care mai trebuiau să fie lustruite, deși arătau destul de bine și așa.

- Am făcut ceva extraordinar, spuse ea cu voce tare. Acum magazinul meu are și o oarecare eleganță. Se învârti prin încăpere, atingând fiecare piesă, cu tot praful care zăcea peste ele. Asta va fi viața ei de acum înainte. Lil avusese dreptate.

Piesele de mobilier stil pe care le păstrase erau cele mai bune din magazin, dar nu și cele mai bune din casă. Se gândise câteva zile la acest aspect. Salonul și podul casei erau pline de astfel de piese. Nu era nevoie să păstreze totul, le va transfera în magazin. Trebuia să aibă din ce să trăiască.

La un moment dat auzi telefonul sunând. Pe când se îndrepta spre bucătărie să răspundă, își spuse că știa cine o căuta. Dar se înșelase.

- Am știut că nu te-ai culcat, îi spuse Lil, așa că mi-am amintit să te sun și să-ți spun să încui banii. Mătușa ta avea un seif în care ținea banii.

- L-am văzut, zise Kayla. Dar, îți mulțumesc oricum pentru că mi-ai amintit. Apoi zâmbi, amintindu-și că celor din familia Montgomery le plăcea să dea sfaturi și să recomande încuierea ușilor.

- Bine, zise Lil. Acum, poți să te duci și tu la culcare, dacă nu cumva ai vreo întâlnire, adăugă ea cu speranță în glas.

- Nici vorbă. Oricum Ben nu m-a sunat, recunoscu ea, dându-și

seama că era cam dezamăgită. I-ar fi plăcut să aibă cui să-i spună noapte bună, la telefon. De fapt, mă gândeam să mă mai uit în salon, să văd ce mai pot găsi pe acolo.

- Eu nu sunt o tradiționalistă, ca să-ți recomand să nu vinzi amintirile de familie, Kayla, dar nu începe în seara asta. Culcă-te înainte de a cădea din picioare.

- Mă mai uit o dată prin încăpere și apoi mă culc, promise Kayla.

Când porni spre hol, simți niște frisoane ciudate, deși era destul de cald în casă. Își ridică fermoarul jachetei și aprinse lumina.

Simți ceva ciudat, de parcă ar fi descoperit ceva care aparținea trecutului. În afara sentimentului de vechi pe care i-l dădeau mobilele, mai era ceva ciudat în această încăpere, care avea tavanul atât de jos, grinzile cam afumate și căminul cam murdar. Iar aerul era destul de umed.

Din instinct privi spre oglinda care o șocase în prima noapte petrecută în această casă. Se văzu din nou în ea. Era trasă la față, machiajul se cam dusese, iar părul îi era ciufulit. Se apropie mai mult, la început curioasă, apoi atrasă de felul ciudat în care arăta. Cu toată oboseala care i se citea pe chip, avea un aer ușor eteric, ceva neobișnuit la ea.

Oglinda îi reflecta figura și ochii, dar expresia feței nu era cea cu care se obișnuise de atâția ani. Se încruntă, dar nu văzu acest lucru în oglindă. Începu să tremure destul de violent când întinse mâna să șteargă suprafața cam prăfuită a acesteia și simți cum brațul îi îngheață în aer.

Observă în acel moment că nu vedea în oglindă jacheta călduroasă cu care era îmbrăcată, ci niște mâneci de un verde-pal, cu manșete albe. Mâna îi căzu și se aplecă mult în față.

Figura pe care o văzu în oglindă părea din secolul șaptesprezece. Părul ei blond ajungea mai jos de umeri, dar era acope-

rit de o bonetă care-i dădea un aer foarte puritan, fiind legată sub bărbie. Rochia care avea un guler alb, înalt era încheiată sub bărbie.

Kayla își simți inima bătând cu putere și picioarele tremurând. Dar nu făcu nici o mișcare; încercă să devină conștientă de ceea ce vedea.

- Este numai din cauza tabloului, zise ea. Îl am în fața ochilor permanent. Kayla era foarte obosită, iar mintea îi juca feste. Nu era nimic altceva.

Încercă să se întoarcă cu spatele, dar ochii care o priveau din oglindă n-o lăsară s-o facă. O țineau cu forța, o făceau să se uite o dată și încă o dată, să se știe că era acolo. Era figura ei, trăsăturile ei, dar din alte vremuri, cu niște ochi hăituiți și obosiți. Se uita la figura Katherinei Hartwell!

Kayla gemu încet; ridică mâna să-și acopere ochii și simți cum îi îngheață sângele în vine. Mâinile care se vedeau în oglindă erau moi și albe, iar pe unul dintre degete se afla un inel pe care ea încercă să-l identifice, dar nu putu din cauza acelor mâini care tremurau dar nu erau ale ei.

Cu inima bătând, cu genunchii tremurând, cu respirația întretăiată, Kayla își adună ultimele puteri să se întoarcă și să fugă, trântind ușa după ea. Fugi spre bucătărie, luă repede cheile și se repezi afară, în întuneric, spre mașină.

Dar fu în zadar. Îi tremurau mâinile prea tare când încercă să descuie mașina. Nu va fi niciodată capabilă să conducă. Cu o ultimă privire aruncată spre casă, ea fugi în noapte.

xxx

Când se întoarse de la Boston, Ben despachetă, își făcu un sandviș, apoi se uită la corespondența primită. Se gândea la Kayla,

permițându-și puțin timp liber, pe care nu-l mai avusese de când plecase la Boston. Nu fusese prea ușor. Imaginea fetei îi stăruia în minte. Acum putea în sfârșit, s-o lase să-i invadeze mintea și sufletul, fără nici o problemă. Se simțea atât de bine când se gândea la ea.

Ar fi fost chiar mai bine s-o vadă, se gândi el și întinse mâna spre telefon. Dar se opri la timp. Era destul de târziu, ea avusese o zi grea și probabil că nu era dispusă să mai stea de vorbă cu cineva. Era foarte normal ca fata să nu-și dorească altceva decât un somn bun. Oricum putea s-o întâlnească a doua zi.

Luă o carte de pe birou. Era un best-seller la care se gândea de multă vreme. O va citi în noaptea aceasta, după ce va face un duș, unul rece, își spuse el după ce-și analiză gândurile care-l frământau.

Dușul nu-l ajută prea mult. Se schimbă cu un pulovăr și o pereche de pantaloni sport și cedă impulsului de a o suna și la ora aceea. Când începu să formeze numărul, auzi o bătaie puternică în ușă.

Desculț și cu părul încă ud de la duș coborî scările fără a-și imagina că va da cu ochii chiar de Kayla. Fata stătea în fața lui, cu ochii măriți de spaimă, cu obrajii îmbujorați. Ben o luă de mână și o trase în casă.

- Ce ți s-a întâmplat, Kayla? Ai avut vreun accident? S-a întâmplat ceva cu Lil?

El știa că mătușa lui o ajutase pe Kayla la vânzarea din acea zi.

Kayla scutură din cap, dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt.

Ben o conduse spre sofa și o așeza aproape forțat. Trupul fetei părea inert, iar ea abia mai respira căci alergase o bucată destul de mare de drum. Indiferent ce se întâmplase cu ea, fusese ceva neplăcut. Fata era speriată de moarte.

- Acum, te rog să te liniștești, îi spuse Ben, ești în siguranță. O

privi cu atenție. Ochii ei nu-l mai străfulgerară ca altă dată și el realiză că fata era în stare de șoc. Kayla, încearcă să-ți revi și să-mi spui despre ce este vorba, îi ceru el. Rosti vorbele foarte apăsat, prinzându-i umerii cu palmele.

Kayla trase aer în piept și-și mai reveni.

- Am alergat tot drumul, spuse într-un târziu. N-am crezut c-o să pot alerga atât, dar am reușit.

Ben care o ținea strâns de umeri, aștepta ca ea să-i spună motivul pentru care o făcuse.

- Nu este din cauza lui Lil. Ea este bine.

- Kayla...

Nu era ceea ce crezuse el. Kayla nu era în stare de șoc. Numai că nu reușea să se facă înțeleasă.

- N-o să crezi ce-ți spun, zise ea, într-un târziu.

- Încearcă s-o faci, totuși, îi răspunse el continuând s-o țină strâns de umeri.

- Nu sunt nici eu prea sigură că pot să cred ce mi s-a întâmplat.

- Eu cred că ai crezut, altfel n-ai fi alergat tot drumul până aici. Povestește-mi Kayla, îi ceru el.

- Am văzut ceva... pare imposibil, dar asta am văzut. Am văzut într-adevăr, adăugă ea. Ochii ei implorau să fie crezuți, îi cereau să înțeleagă ceea ce ea nu reușea să explice.

Ben o așeză mai comod pe sofa și o îmbrățișă, fără a-i mai pune vreo întrebare.

- După ce am terminat vânzarea, eu și cu Lil am mai discutat puțin, apoi ea-a plecat. Eu eram foarte obosită, dar am vrut să mă mai uit o dată prin casă. Fata vorbea încet, cu multă atenție. Am considerat că unele dintre piesele de mobilier din casă ar putea fi vândute în magazin.

- Până aici, totul este bine, fu Ben de acord.

- Așa că mi-am turnat un pahar de vin, am închis magazinul și m-am dus în salonul din spate. Atunci m-a sunat Lil, iar eu i-am spus ce aveam de gând să fac. Kayla încercă să-i zâmbească. Ea mi-a recomandat să mă culc.

Ben încuviință din cap, dar fără a o întrerupe.

- Așa că m-am dus în salonul cel vechi. În acest moment vocea i se întrerupse.

Ben o trase mai aproape.

- Fii liniștită, Kayla, ești cu mine acum.

Fata se grăbi să vorbească.

- M-am uitat la mobila care se afla acolo și privirile mi s-au oprit asupra oglinzii. Mi-am văzut chipul oglindit în ea, dar nu eram eu.

- Nu erai tu? Ben nu mai înțelegea nimic.

- Ea, reflexia mea din oglindă, arăta exact ca mine, încercă să-i explice fata. Numai trăsăturile erau identice cu ale mele. Dar expresia chipului ei era diferită. Era un chip chinuit. Și îmbrăcămintea ei era foarte demodată, foarte veche. Ben, era îmbrăcată ca o puritană. Kayla lăsă ochii în jos, evitând privirile lui Ben.

- Încerci să-mi spui că ai văzut-o pe Katherine în oglindă? zise Ben, care reușise să înțeleagă ce voia să-i spună fata.

- Îmi dau seama că ți se pare o nebunie ce-ți spun, dar asta am văzut. Kayla îl privi și-și ridică bărbia cu încăpățânare, un gest pe care el i-l știa prea bine de acum.

- Probabil asta crezi tu că ai văzut, o corectă el. Lumina era aprinsă?

- Da, era o lampă de lângă ușă.

- Iar becul nu era prea puternic, nu?

- Cred că nu era, îi răspunse Kayla, care nu era pregătită pentru un asemenea interogatoriu.

- Oglinda este cam veche, și cam murdară... continuă el.

Kayla încuviință din cap.

- Iar tu ai fost foarte obosită, ai băut și un pahar de vin...

- Un singur pahar, îi aminti ea, și nici pe acela nu l-am terminat. Eram obosită fizic pentru că muncisem prea mult, dar mintea îmi era limpede. Foarte limpede, insistă ea. Chiar și acum, dacă mă voi uita în acea oglindă, o s-o văd pe Katherine.

De această dată, Ben nu-i mai răspunse, iar Kayla profită de tăcerea lui pentru ca să continuă.

- Mâinile m-au convins, Ben. Uită-te la mâinile mele, Ben. Kayla își ridică mâinile spre ochii lui. Sunt mâini arse de soare, de femeie care muncește. Chiar și oja s-a dus pe alocuri. Mâinile ei erau moi, albe, fine, păreau mâinile unei femei elegante. Degetele îi erau foarte lungi și purta un inel. L-am văzut pentru câteva secunde, dar acum nu mi-l mai amintesc. Era ceva făcut din trei benzi împletite, parcă. Eu nu am un asemenea inel, Ben.

Ben nu mai spunea nimic, conștient că nu avea rost să discute în contradictoriu cu ea. Întrebările lui ar fi supărat-o și mai tare și era evident că în aceste momente, fata era convinsă de ceea ce văzuse. Dar avea nevoie de cineva care s-o asculte, pentru că era speriată.

- Ce crezi că este tot ce-mi spui tu, Kayla? o întrebă el cu blândeșe.

- N-aș putea fi sigură, dar oricum am câteva idei.

Ben nu era deloc surprins. Rămase liniștit s-o asculte.

- Poate femeia vrea să ia legătura cu mine. De fapt, în prima noapte când m-am mutat în casă, am avut impresia c-o zăresc într-o oglindă, dar am crezut că a fost doar o impresie. Asta a fost înainte ca eu să văd portretul, Ben, îi aminti ea cu un aer triumfător, de parcă asta ar fi lămurit ceea ce se întâmplase. Nici nu știam despre existența ei la acea vreme!

- Ce motive ar avea să ia legătura cu tine, Kayla? Asta nu mi-ai spus. Lui Ben nu-i venea să creadă că se lăsase implicat. Ce vrea această femeie? se trezi el întrebându-se.

- Poate consideră că sunt un spirit asemănător cu al ei pentru că îi semăn mult. Poate spiritul ei ajunge la mine în vreun fel.

- Kayla! Ben nu putea lăsa conversația să continue în această direcție. Se ridică de pe sofa și făcu câțiva pași înapoi, apoi se întoarse să se uite la ea. El considera că era cazul să injecteze puțină realitate în tot acest nonsens, dar trebuia s-o facă cu multă atenție. Fata era foarte convinsă de ceea ce spunea.

Ben se așeză alături de ea și-i luă mâna în mâinile lui.

- Știu că ești foarte obosită, îi spuse el cu blândețe. Știu că acea casă ți-a stârnit o mulțime de amintiri, mai bune sau mai rele. Te-ai gândit la Katherine, la problemele ei de vrăjitorie. Din moment ce semeni foarte mult cu ea este normal să-ți imaginezi...

Ben știu că făcuse deja o greșeală, înainte de a-și continua ideea.

- Să-mi imaginez? repetă ea. Nu mi-am imaginat nimic, Ben. Am văzut!

Ben oftă. Cu logica nu putea să rezolve nimic. Desigur, ea o văzuse pe Katherine, dar asta numai că știa deja din portret cum arăta aceasta, sau poate că simțise nevoia s-o vadă și o făcuse cu ochii minții. Dar se decise să nu conducă discuția cu Kayla pe această pistă. Încercă să fie mai practic.

- Vrei să mă duc să verific casa?

Kayla scutură din cap.

- Nu mă lăsa singură. Nu în acest moment.

- Asta voiam să aud. Ben o trase mai aproape. Sunt fericit că ai venit la mine, Kayla.

Fata ridică privirile spre el și Ben rămase uimit, pentru a câta oară, de forța privilor ei. Fata zâmbi și își sprijini capul pe umărul

lui.

- Dormi aici în noaptea asta, îi propuse el, fiind conștient că ea avea nevoie de odihnă, nu de o idilă. Avea nevoie de el și el era bucuros s-o ajute. Apoi, el zâmbi și-i spuse: te-am mai rugat o dată să rămâi, dar m-ai refuzat.

- Pe atunci nu te cunoșteam. Și că locuiesc într-o casă bântuită nu știam, îi spuse ea râzând.

Ben fu fericit s-o audă râzând. Asta însemna că își recăpătase simțul umorului.

- Îți voi aduce ceva cu care să dormi în noaptea asta, și niște lapte.

- Lapte? repetă Kayla.

- Este cel mai bun. Nu-ți amintești, mama ta nu-ți dădea mereu lapte înainte de culcare.

Kayla scutură din cap.

- Niciodată.

- Ei, poate că nu este un remediu californian. Dar conform mamei mele, laptele este un remediu pentru tot ce te doare. Dacă nu laptele, cataplasma cu muștar te ajută la fel de mult.

- Prefer laptele, zise Kayla repede. Și îmi place să descopăr că ai asemenea porniri mămoase, îl tachină ea.

Ben se uită spre paharul cu lapte cald. Era adevărat că avea unele porniri față de Kayla, dar nu aveau nici o componentă maternă. Oricum, în seara aceasta trebuia să lase la o parte orice simțea față de ea. Fata era îngrijorată și speriată și îi dovedise că are încredere în el. Iar el dorea să-i cultive încrederea.

Pe când îi oferea paharul cu lapte cald, Ben își aminti ultima lor întâlnire care fusese la restaurantul de pe șosea, apoi sărutul lor. Cu toate că-și propusese să lase astfel de gânduri la o parte, noaptea care urma se anunța destul de dificilă pentru el.

Kayla apăru în ușa bucătăriei, iar când o văzu fără urme de machiaj, cu părul ciufulit, Ben fu gata să renunțe la promisiunea pe care și-o făcuse.

- Bine, Kayla, se forță el să spună, uite-ți laptele. Apoi o luă de mână. Vino să-ți arăt unde o să dormi.

Câteva minute mai târziu, Kayla ieșea din baie, îmbrăcată în pijamaua lui Ben. Jacheta îi ajungea până la genunchi.

- Arăt ca un personaj, din filmele anilor patruzeci, zise ea zâmbind și-și suflecă mânecile. Momentul în care eroina apare fără cămașă și se simte stânjenită.

Nu este chiar așa, se gândi Ben, care observă prin materialul bluzei rotunjimea sânilor ei. Picioarele care apăreau de sub bluza de pijama erau frumos formate, lungi și bronzate. Asta era tot ce putea el să vadă din Kayla. Numai în visurile lui apucase să vadă mai mult.

- Haide, Kayla, îi spuse el cam bosumflat, urcă în pat să te învelesc. Ben își spuse că era mai bine ca pielea fetei să fie mai repede ascunsă sub pătură și să nu mai vadă sânii aceia frumoși.

Kayla se strecură sub patură, iar Ben îi întinse laptele. Ea îl bău încet și el o urmări cum înghite și ultima picătură.

- Este calmant, admise ea.

- Mamele au întotdeauna dreptate, îi spuse Ben dar nu la mama lui se gândea el în acel moment. Kaylei îi rămăsese o picătură de lapte pe buza de sus și el se gândi să i-o îndepărteze cu un sărut, dar știa că nu se va mai putea opri. Va vrea să-i exploreze trupul, să-i atingă sânii și coapsele, s-o simtă lângă el. Abia reuși să se controleze.

Îi întinse un prosop. Râzând, Kayla își sterse laptele de pe buze, apoi mai luă ultima înghițitură și-i întinse cana.

Își așeză capul pe pernă, iar Ben o înveli, încercând să nu se

gândească la intimitatea care se crease între ei.

- Mai stai cu mine o clipă, îi ceru ea.

- Sigur că da. El se așeză pe un scaun de lângă patul în care dormea fata.

- Sunt foarte obosită, zise ea cu ochii închiși. Îți mulțumesc, Ben, spuse ea pe jumătate adormită. Mă simt mai liniștită cu tine alături.

- Voi sta aici până adormi, Kayla, îi spuse el, apoi își dădu seama că fata adormise. Ben își spuse că o dorea atât de mult. Era un sentiment diferit de ceea ce simțise până acum față de o femeie. Dorea s-o protejeze, să aibă grijă de ea, să-i alunge teama. Era un sentiment minunat și o mare responsabilitate. Mai mult ca oricând, simțea că viețile lor erau unite și că fata va face parte din viitorul lui.

O urmări un timp, apoi se ridică și o sărută pe obraz.

- Somn ușor, dragă Kayla, șopti el.

Fata se mișcă în somn, apoi rămase în aceeași poziție. Ben porni spre dormitorul lui, sperând că se va putea odihni.

O visă, ca de obicei, dar de astă dată nu mai era sigur că era ea. Era o femeie blondă frumoasă, cu părul strălucitor, la fel ca al ei, cu ochii albaștri, îmbrăcată într-un costum de epocă, din secolul șaptesprezece. Dar chiar și în starea de semitrezie, el simțea că femeia nu era Kayla.

Spre deosebire de celelalte visuri cu Kayla, acesta nu avea nimic erotic, era puțin înfricoșător. Femeia era în primejdie. Era persecutată, Se aruncau pietre asupra ei, iar oamenii strigau la ea. Ben se trezi așezat în fața femeii, încercând să-i oprească, dar fu împins cu brutalitate la o parte. Cu cât lupta mai mult să ajungă la ea, cu atât mai departe era femeia. Orice ar fi făcut Ben, nu putea s-o atingă.

Se trezi transpirat, confuz, la miezul nopții. Rămase cu ochii deschiși larg în întuneric încercâd să interpreteze visul. Poate că era

o manifestare a grijii pe care voia el să i-o poarte Kaylei, amestecată cu povestea pe care i-o spusese Kayla despre Katherine. De astă dată, nu era Kayla în visurile lui, ci Katherine.

Convingându-se că interpretarea lui era foarte logică reuşi să adoarmă la loc şi nu se trezi până când soarele îi lumină încăperea.

Capitolul 6

Când Ben coborî a doua zi de dimineață, Kayla pregătise deja cafeaua și pusese șunca la prăjit. Fata îl privi zâmbindu-i conspirativ.

- Am găsit gem de coacăze și sirop de mure într-unul din dulapurile de aici și mi-am dat seama că-ți plac clătitele. Și mie îmi cam plac, așa că... iată-le. Fata indică locul în care se afla o farfurie mare, plină cu clătite.

- Ai descoperit unul dintre cele mai ascunse vicii ale mele, zise el, gândindu-se cât de bine fusese să se trezească și s-o găsească pe Kayla în bucătăria lui.

- Mai știu un alt viciu, la fel de ascuns ca și acesta cu clătitele, îl tachină ea. Motocicleta. Mă întreb, câte voi mai descoperi?

- Motociclete?

- Nu, vicii.

- O mulțime, despre care vei fi informată la timpul potrivit. Veni spre ea, și-și așeză mâinile pe umerii ei. Cum te simți în dimineața asta?

- Mă simt mai bine, mai odihnită și mult mai calmă. Seara trecută eram epuizată. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc pentru înțelegerea de care ai dat dovadă. Alți bărbați ar fi reacționat cu totul altfel.

- Ei, să spunem că se întâmplă câteodată să mai fac și ceea ce tre-

buie.

Kayla îi zâmbi.

- Cred că ai avut dreptate când ai spus că m-am cam lăsat purtată de imaginație. Când m-am trezit de dimineață, totul mi s-a părut o exagerare.

- Știu că am avut dreptate, zise el, deși cuvântul exagerare îi făcu inima să-i tremure puțin. Cu un braț pe umărul ei, el își turnă cafea cu celălalt. Ei, are un gust grozav, zise el. Poți să-mi spui secretul ei?

- Secretetul pregătirii cafelei nu se divulgă niciodată, îi răspunse ea și se îndreptă spre aragaz, unde tocmai se mai prăjise o clătită.

- Dacă ai făcut același miracol și cu clătitele, nu vei mai scăpa niciodată de mine, Kayla, zise el privind-o.

- Nu sunt o bucătăreasă prea grozavă, dar cele câteva, dar cele câteva feluri de mâncare pe care știu să le fac, îmi reușesc mereu. Ea aruncă o clătită în sus, de parcă ar fi vrut să-și susțină spusele, îi puse dulceață și i-o întinse lui Ben.

Ben o gustă, făcu un gest de apreciere și-i spuse:

- Aș vrea vreo douăzeci sau treizeci, te rog.

- Va trebui să ai puțină răbdare.

După ce mâncară cele douăzeci de clătite și băură cafeaua, subiectul nopții anterioare reveni în discuție.

- Real sau imaginar, indiferent cum a fost, va trebui să mă duc înapoi acolo, să văd ce a fost, zise ea.

- Dar nu singură, spuse Ben. Voi sta și eu acolo o vreme. O să mergem amândoi. Este duminică, soare, și aș vrea să facem o plimbare.

- Cu bicicletele?

Ben încuviință, mai mâncară câte o clătită cu mure, apoi el îi spuse hotărât.

- Se pare că eu sunt bărbatul potrivit, iar tu femeia care-mi tre-

buie.

- Sună bine ce-mi spui, dar am atâta treabă de făcut acasă.

- Kayla, sper că nu vrei să te apuci astăzi de treabă.

- Ai început să vorbești ca mătușa ta.

Ben pufni în râs.

- Ei bine, nu mi-a mai spus nimeni asta până acum, dar ceea ce-mi spui mă încântă. Sunt sigur că te-a sfătuit să mai faci și câte o pauză, din când în când. În ceea ce mă privește, este momentul potrivit, eu sunt bărbatul potrivit...

- Iar eu femeia. Mi-ai mai spus-o. Când plecăm, Ben?

- Eu aș mai bea o ceașcă de cafea, dar nu mai pot să mănânc nici o clătită. Am ajuns la limită, zise el râzând. Apoi, mergem la tine acasă, te schimbi cu ceva de culoare mai închisă. Ai ceva din piele neagră iubito?

Kayla îl privi provocator.

- Vei fi destul de surprins, domnule avocat.

Sub soarele dimineții, casa părea veche, nu mai avea nimic din aerul acela înspăimântător, dar oricum, Kayla se bucura de prezența lui Ben. În interior, totul era calm. Se simțea că era o duminică liniștită.

- Să începem cu începutul, iubito. Să vedem ce este cu oglinda despre care mi-ai spus.

- Ben...

- Vino, Kayla, insistă el. Pe unde o iau? Ben porni pe hol, iar Kayla veni pe urmele lui. Când deschise ușa cu pricina, încăperea era plăcut scăldată de soarele dimineții. Lui Ben îi trebuiră câteva secunde pentru a se orienta către oglinda care se afla într-un colț al încăperii.

Ben porni spre oglindă și ridică mâna pentru a-și acoperi ochii. Văzu o imagine în oglindă, era probabil propria lui imagine, dar în

spate mai văzu şi o altă figură, era a unei femei cu părul blond ca al Kaylei, dar acoperit cu o bonetă, iar femeia era îmbrăcată cu o rochie verde-închis, cu guler alb. Ben simţi că i se opreşte respiraţia. Nu putea să creadă că ceea ce văzuse era adevărat.

Imaginea femeii persistă câteva secunde apoi dispăru, lăsându-l într-o stare confuză. Se întoarse spre Kayla vrând să pară calm, apoi observă că fata se uita în oglindă şi imaginea ei apărea alături de a lui.

- Ce-ai văzut? îl întrebă Kayla.

- Nimic. De fapt, am văzut chipurile noastre, nimic altceva. Ben examină oglinda cu mai multă atenţie. Era o oglindă veche, nimic mai mult, pe alocuri era chiar înnegrită, iar într-un colţ avea şi o pânză de păianjen. Rupse pânza, punând mâna în faţa imaginilor lor.

- Kayla, nu văd nimic deosebit.

- Ştiu, zise fata. Probabil că am fost prea obosită şi imaginaţia mi-a jucat feste. Fata se uită prin cameră. Cine şi-ar putea imagina că în încăperea asta luminoasă ar putea exista un spirit?

- Imaginaţia asta este ceva ciudat, nu? Acum te simţi bine, Kayla?

Kayla încuviinţa. Ea se simţea bine acum, nu şi el. Încercând să salveze aparenţele, Ben continuă:

- M-am săturat de năluci şi spirite. Hai să ne organizăm ziua într-un mod mai plăcut.

- Bună idee, admise Kayla. Am nevoie de zece minute pentru a mă pregăti.

- Să urc şi eu cu tine? o întrebă Ben.

- Nu, au fugit toate spiritele, iar eu mă simt foarte bine acum. Dar, zise ea, dacă nu vin în zece minute, te rog să vii după mine.

Ben o urmări cum pleacă, apoi merse spre magazin să mai arunce câte o privire. Peste tot se vedeau efectele unei mâini price-

pute, care aranjase într-un mod cât se poate de interesant figurinele chinezești pe măsuța de jad, apoi schimbase abajurul unei lămpi pentru a da mai mult farmec încăperii. Ben zâmbi când văzu toate aceste schimbări, dar gândurile îi zburară la oglinda care reflecta imagini stranii. Pentru câteva secunde imaginea aceea păruse destul de reală, dar nu fusese decât rodul imaginației lor? Ben nu găsi nici o explicație logică.

Ieși din magazin, apoi strigă:

- Kayla, ești gata? Ar fi vrut s-o întrebe dacă se simțea bine, dar nu voia să pară sâcâitor, nici s-o alarmeze.

- Sunt aproape gata. Crezi că ar trebui să fac niște sandvișuri?

- Nici vorbă. Nu cred că mai pot mânca ceva după clătitele tale de dimineață. Să te ajut cu ceva?

- Din cât îmi dau seama, cred că ai vrea să vii aici, sus, zise Kayla.

- Ai ghicit.

- Poți să vii, sunt îmbrăcată.

- N-am avut noroc, se lamentă Ben, urcând câte două trepte deodată.

- Nu vrei să vezi portretul Katherinei? îi sugeră Kayla. Este în prima încăpere pe dreapta.

Ben se opri în ușă. Portretul care-i apăru în fața ochilor părea o copie a Kaylei, avea trăsăturile ei frumoase, ochii și părul ei blond. Încruntându-se, Ben privi cu atenție rochia pe care o privea femeia din portret. Semăna foarte mult cu rochia purtată de femeia pe care o visase el cu o noapte înainte și cu cea care-i apăruse în oglindă. Cutremurându-se, Ben trase aer în piept și încercă să alunge sentimentul acela neplăcut care pusese stăpânire pe el.

Nu reuși s-o facă. Mai privi o dată portretul și-și spuse că mai toate veșmintele purtate de puritani erau cam la fel. Probabil că atunci când Kayla îi spusese ce se întâmplase, el își imaginase o

rochie asemănătoate cu cea purtată de Katherine. Ieşi din încăpere şi închise uşa în urma lui. În faţa lui se afla camera Kaylei şi se îndreptă uşurat spre ea.

Prin uşa întredeschisă el văzu o altă oglindă şi reflectată în ea, o văzu pe Kayla, cea reală, Kayla lui. Era în picioarele goale, îmbrăcată în pantaloni negri foarte strâmţi şi un pulovăr roşu. Ben deschise uşa şi-i pronunţă numele tocmai când fata se dezbrăca de acel pulovăr roşu şi se întindea spre unul dintre sertarele dulapului să caute altul.

Kayla rămăsese într-un sutien alb de dantelă, care lăsa să se vadă foarte mult din sâni. Avea o piele frumoasă, bronzată.

Ben făcu un pas înainte, cu inima bătând şi gura uscată. Simţi o dorinţă chinuitoare care-i ardea ca o flacără şi ştiu că de astă dată nu va mai renunţa pentru nimic în lume.

În acel moment, ea îi simţi prezenţa şi se întoarse. Îl privi în ochi cu puloverul încă ţinut în dreptul sânilor.

Ben îşi recăpătă graiul:

- Am crezut că te-ai îmbrăcat deja. Adică, erai îmbrăcată când am deschis uşa prima oară.

- Ştiu, zise ea. E-n ordine, spuse Kayla, dar vocea ei părea cam ciudată, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia, M-am răzgândit în privinţa pulovărului...

- Mie îmi plăcea cel roşu, zise Ben.

- Adevărat?

- Chiar şi pantalonii par interesanţi.

- M-ai întrebat dacă am ceva din piele neagră. Indiferent ce s-ar spune despre California, vremea nu este întotdeauna frumoasă acolo, continuă ea pe un ton foarte scăzut.

- Piele.. Ben făcu un pas spre ea.

- Este foarte moale şi plăcută la pipăit... Kayla nu termină ce avea

de spus. Dar făcu un pas spre el și se trezi în brațele lui. Mâinile lui îi mângâiară pielea de pe umeri, apoi coborâră în jos.

Pielea din care erau făcuți pantalonii era într-adevăr foarte moale și plăcută la pipăit, iar Ben o trase mai aproape. Îi putea simți conturul feselor și al coapselor. Gura lui Ben o descoperi pe a ei. Kayla îi veni în întâmpinare și gurile lor se încleștară într-un sărut pasionat.

Ea era un fel de vis pentru el, un vis care acum devenea realitate. Ben o ținu așa în brațe, iar visul lui dispăru, apoi reveni și dispăru din nou iar el rămase cu ceea ce ținea în brațe, ea era a lui, în sfârșit.

- Kayla, Kayla mea...

Fata reacționă, se topi în brațele lui, cu mâinile prinse de umerii lui, cu sânii lipiți de pieptul lui. Când vorbi, cuvintele ei sunară ca ale unei ființe de basm:

- Vreau să facem dragoste, Ben. Acum. Te doresc atât de mult. Vocea ei deveni o șoaptă, dar Ben o auzea limpede ca sunetul unui clopoțel.

Vorbele ei păreau aprinse de un foc care o mistuia. Fata îi primea toate atingerile: pe sâni, pe coapse, se bucura de tot trupul lui lipit de al ei.

Kayla știuse din primul moment în care simțise cum o privea prin ușa întredeschisă că vor sfârși astfel.

Ben îi luă mâna și o conduse încet spre pat, în timp ce pulovărul cel roșu căzu la podea neobservat. Cu un zâmbet, Kayla întinse mâna pentru a-și desface sutienul, dar Ben o opri.

- Lasă-mă pe mine, zise el, îndepărtându-i mâinile cu blândețe. El îi desfăcu sutienul de dantelă, eliberândui sânii, iar Kayla îi simți mâinile care-i atinseră vârfurile sânilor. Mici unde de plăcere îi străbătu trupul.

Ben îi scoase sutienul și-l lăsă să cadă pe podea. Kayla simți fiori provocați de mâinile lui care o mângâiau cu atâta pricepere și atenție. Ea începu să anticipeze ce se va întâmpla cu adevărat în momentul în care vor începe să facă dragoste.

- Ești atât de frumoasă, murmură Ben. Aș vrea să te văd goală. Îi desfăcu fermoarul pantalonilor, apoi i-i scoase, minunându-se cât de ușor aluneca pielea acestora pe trupul ei lăsându-l gol, în toată splendoarea lui, luându-i respirația.

Încet, cu mișcări provocatoare, deliberate, Ben îi mângâie coapsele. Mișcările lui o aduseră pe Kayla mai aproape de momentul în care ea știa că va exploda, nemaiputând să suporte. În acel moment, Ben o culcă pe spate, iar el se apleca asupra ei.

Își scoase hainele, sub privirile ei. Kayla îl privea fără nici o reținere și-i urmărea trupul care nu arăta ca al unui avocat sedentar cum se așteptase ea, ci era trupul unui atlet. Kayla își îngropa fața în trupul lui lat.

Ben îi sărută tot trupul.

- O, Ben, zise ea, încercând să mascheze toate sentimentele și emoțiile ei din acel moment, eliberându-le apoi într-un singur cuvânt, numele lui: Ben, Ben! gemu ea. Își înfipse unghiile în umerii lui și chiar și vocea o părăsi, iar ea se lăsă cuprinsă de valurile de plăcere cărora doar cu greu le rezista.

Încet, Ben își ridică mâinile spre mijlocul ei, apoi spre sâni. Sărută despărțitura dintre ei iar Kayla gemu din nou, apoi se pierdu de parcă s-ar fi topit sub vraja atingerilor lui.

Ben ridica încet capul dintre sânii ei, pentru a o trage mai aproape și a-i găsi gura care-l aștepta întredeschisă.

Kayla îi întoarse sărutul. Gura îl absorbi cu totul explorându-l, bucurându-se de el. Sânii se striviră de pieptul ei, iar mâinile ei îi cuprinse mușchii bine conturați ai spatelui, mijlocul, coapsele. Se

simțiră contopiți ca o singură ființă. Kayla era cea care conducea totul, nu se mulțumea doar să reacționeze la mișcările lui. Își găsise propriul ei ritm, propriile-i dorințe și le lăsa să se vadă, așa cum nu mai făcuse niciodată în viața mea. Flacăra dorinței ardea cuprinzând-o în văpaia ei.

Ben îi răspunea cu ardoare, fără a fi surprins. Sesizase pasiunea fetei, se așteptase la așa ceva, dar când se confruntă cu ea, simți că era ceva mai mult mai excitant decât ar fi crezut.

- Minunat. Minunat, repetă el continuând s-o sărute.

Kayla îl ambrățișa, ascultându-i vorbele de dragoste pe care le însoțea de gemete mult mai semnificative decât vorbele.

Ben începu să expime în cuvinte tot ceea ce simțea.

- Te doresc atât de mult, Kayla, șopti el. Nu mai pot aștepta.

Și răbdarea ei ajunsese la limită și Ben înțelese ce simțea fata din faptul că ea-și ridică fața spre el, așteptând un alt sărut.

Kayla îl mângâie. Nu mai putea face altceva decât să se lase în voia simțurilor. Ben îi ridicase coapsele, iar mișcările lui ritmice le întâlniră pe ale ei, până în momentul în care trupurile lor reacționară la unison.

După ce consumă momentul de pasiune, Ben o ținu la pipet cu multă dragoste, eliberându-i fața de firele de păr care i se lipiseră de frunte.

- Suntem un cuplu aproape perfect, nu, Kayla? Ben nu-și putea ascunde satisfacția și mândria din glas.

Kayla se întinse, apoi își căută un loc mai confortabil la pieptul lui.

- Ce proastă am fost, zise ea ascunzându-și fața la pieptul lui, m-am ocupat de spirite și năluci în loc să mă ocup de cineva ca tine, care îmi putea oferi asemenea satisfacții.

- Întrucât nu vreau să te consideri o proastă, să petrecem toată

ziua în pat și să recuperăm timpul pierdut, sugeră Ben.

- Mai târziu, zise ea. Acum aș vrea să fac ceva palpitant...

- Îți stau la dispoziție, se oferi Ben.

Kayla îi mai fură un sărut, apoi sări din pat, îmbrăcând halatul care se afla pe ușă. O să facem un duș, apoi mergem pe faimoasa ta motocicletă!

Ben o privi lung.

- Vorbești serios?

- Desigur. Mă simt perfect. Dar dacă tu ești obosit...

Ben aruncă pledul.

- Mă provoci, doamnă. Unde este dușul?

xxx

Kaylei îi plăcu la nebunie drumul pe motocicleta lui Ben: îl ținea strâns de mijloc, cu coapsele lipite de ale lui. Ea anticipase bucuria pe care i-o va da viteza, dar nu bănuise că va experimenta astfel de senzații. Simți miros de primăvară în aer. Toată lumea i se părea atât de departe și ea își dori să poată râde tare, din tot sufletul, să lase bucuria să irumpă.

Merseră de-a lungul unui râu, iar soarele părea că se ține după ei, jucându-le feste printre stânci. Tocmai când se gândea că ar vrea să meargă așa, mereu, Ben se întoarse spre ea și-i spuse:

- Mă duc spre Rockbridge. Cred c-o să-ți placă.

Vântul i-ar fi purtat vorbele departe, dacă ea ar mai fi avut ocazia să răspundă, dar Ben întorsese deja motocicleta și se aflau din nou pe drumul principal. Kayla avu o scurtă dezamăgire, care fu însă de scurtă durată căci foarte curând se bucurară de un peisaj de basm.

Printre copaci, ea zări marea cu câteva bărci cu pânse săltând pe spuma valurilor. Pescărușii despicau aerul, apoi se lăsau în picaj

spre suprafaţa apei. Kayla simţi nevoia să râdă din tot sufletul de bucurie.

Localitatea spre care se îndreptau era un fel de sat de vacanţă, cu străzi mărginite de copaci ale căror ramuri indicau primele semne ale primăverii. Ben trase într-o parcare şi opri motorul.

Se lăsă dintr-o dată o linişte apăsătoare, iar Kaylei îi trebuiră câteva momente pentru a se obişnui.

- Tot mai am impresia că n-o să mă auzi dacă nu strig la tine, zise ea.

- Ştiu, îi răspunse Ben, care-şi scoase casca. Te-a deranjat prea mult zgomotul...

- Nu mi-am închipuit că va fi atât de puternic, recunoscu ea.

- Deci ţi-a plăcut călătoria?

- Mda.

- Atunci o să-ţi placă şi ce-am să-ţi propun în continuare.

- Da, mi-au plăcut toate planurile tale astăzi.

Ben o îmbrăţişă.

- Atunci hai să mâncăm nişte fructe de mare.

- Mi se pare mie sau ţi s-a făcut foame? Kaylei nu-i venea să creadă că era adevărat.

- Rockbridge are cele mai bune fructe de mare de pe toată coasta, iar stridiile sunt specialitatea lor.

- Eu nu pot mânca nimic, zise Kayla.

- Eu mor de foame, aşa că va trebui să mă însoţeşti.

În cele din urmă Kayla se simţi tentată să guste dintr-un crevete şi fu de acord că după masă vor face o plimbare lungă pe chei.

- Ben, aş vrea să ne oprim puţin, am văzut o librărie.

Ben privi puţin cam dezamăgit spre vitrina unei librării unde erau expuse tot felul de cărţi pe teme supranaturale, vrăjitorie, şi reîncarnare.

- Te rog, aş vrea să intrăm puţin.

- Să intrăm, fu el de acord. Nu-l interesa deloc exploatarea supranaturalului în această zi minunată, mai ales când lucrurile luaseră o întorsătură atât de grozavă între Kayla şi el.

- Chiar dacă nu mai sunt prea convinsă de ceea ce am văzut în oglindă, tot aş vrea să citesc câte ceva despre vrăjitoare. Mai mult ca oricând, Ben ar fi vrut să evite acest subiect.

Dar când fata făcu primii paşi spre scara din faţa librăriei, el o opri şi-i spuse:

- Cred că nu este nevoie să mai intri. Am toate cărţile care-ţi trebuie.

Fata îl privi surprinsă.

- Le-ai comandat special pentru mine?

- Ţiam spus deja că le am acasă, zise el gândindu-se că acesta era un mijloc sigur de a o aduce pe Kayla din nou acasă la el.

- Ştii, Ben Montgomery, câteodată mă iei prin surprindere, zise Kayla, apoi se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

Ben o îmbrăţişă, apoi rămaseră cu privirile aţintite asupra valurilor care se apărgeau de ţărm. Vântul se cam întinse, iar pescăruşii care fuseseră atât de prietenoşi, începuseră să ţipe înfricoşaţi. Kayla şi Ben mai rămaseră câteva minute în acel loc, observând cum lumina începea să pălească.

Ben se aplecă şi o sărută.

- Nu ştiu ce se întâmplă când sunt cu tine, Kayla Hartwell, dar simt mereu nevoia să te sărut în public.

Kayla se uită în jur. Nu mai era nimeni pe dig în preajma lor, cu excepţia a doi tineri, ca şi ei, se bucuraseră de acea zi, până atunci însorită.

- Cred că am putea aştepta până pleacă şi ei, îi sugeră Kayla, ridicându-şi gura spre el pentru a-i fi din nou sărutată, apoi se

răzgândi; dar mai bine nu mai așteptăm.

De astă dată, sărutările lui fură mai apăsate și mai puternice lăsând-o pentru câteva clipe fără suflare.

- Cred că ar fi mai bine s-o facem fără spectatori, spuse Ben.

- Ai dreptate, îi răspunse Kayla și-și lăsă capul pe pieptul lui, ascultând ritmul sălbatic al inimii lui. Ea își ridică privirile în sus către soarele aflat la apus, care se răsfrângea în părul lui Ben, și dintr-o dată își simți picioarele tremurând când își aminti cum era să faci dragoste cu el.

- Să mergem, Ben. Vreau să fim singuri.

Ben îi luă mâna în tăcere.

Erau la jumătatea drumului de întoarcere spre New Sussex, când auziră primele tunete și văzură fulgerele despicând cerul. Se arătau semnele furtunii care-i amenința.

Ben aprinse luminile. Farul motocicletei se orientă spre drumul care șerpuia printre copacii uriași ce se înșirau pe fiecare parte a drumului. Nu se auzea decât zgomotul făcut de motorul motocicletei lui Ben. Apoi, se apropie o mașină care trecu pe lângă ei cu o viteză foarte mare, după care rămaseră din nou singuri pe șosea. Era locul lor special, și pentru un moment se simțiră singurii oameni de pe lume.

Kayla îl ținea strâns pe Ben, odihnindu-și capul pe spatele lui, simțindu-se cuprinsă de căldura lui. Se lăsă purtată de senzații, simțind pulsațiile motorului, musculatura puternică a bărbatului și vântul care-i bătea în față.

Apoi, într-o secundă, cam tot atât cât îi luă unui fulger să lumineze bolta, ea înțelese de ce-i plăcea atât de mult lui Ben să evadeze din lumea de zi cu zi. Motocicleta îi oferea senzații și aventură, poate și un oarecare risc. În cele din urmă ea începea să-l înțeleagă. Această motocicletă însemna libertatea pentru el.

Chiar când ajunseră la periferia New Sussex-ului, cerul parcă se deschise și începu să plouă puternic. Ploaia cădea asupra lor caldă și plină de promisiuni, încărcată cu miros de mare și de pământ.

Kayla simți ploaia care-i cădea pe gât și pe partea din față a jachetei. Mâinile pe care le ținea pe umerii lui Ben erau ude, iar ploaia îi aluneca pe pantaloni și cizme dar nu-i păsa; ba chiar îi plăcea. Dădu capul pe spate și își lăsă părul în vânt.

Ben îi auzi râsul cu tot zgomotul ploii și al motorului. Ridică vizorul caschetei, iar Kayla și-l ridică și ea și se gândi să-l sărute. Apoi, își dădu seama că era riscant, pericolul unui accident fiind destul de mare. Rezistă tentației de a-l săruta.

Dar nu se opri și continuă să râdă căci cu câteva zile în urmă nici nu s-ar fi gândit că va călători în noapte, cu acest avocat, pe motocicleta lui. De fapt, ea și-l imaginase pe Ben ca pe un bărbat foarte slab, care bea mereu ceai în biroul lui plin de cărți.

Kayla reveni la realitate când Ben luă o curbă și intră în garaj. Ben o luă de mână și intrară amândoi în căldura bucătăriei lui.

Își scoaseră căștile și jachetele ude. Picăturile de ploaie mai sclipeau încă în părul lui Ben.

- Îmi pare rău că s-a terminat așa, începu el.

- Să nu-ți pară, zise Kayla, trecându-și degetele prin părul ud. Călătoria a fost foarte plăcută, m-am simțit liberă, îndrăzneață, fără griji... Apoi își ridică ochii spre el, iar Ben citi invitația din privirile ei.

Părul ei blond atârna în șuviță, ud de ploaia grea care-l împovărase cu mici picături de apă. Puloverul îi era ud, iar ea stătea cu picioarele goale în fața lui. Era atât de feminină, de vulnerabilă.

- Îți vei da un singur sărut, zise Ben, aplecându-se spre ea, luându-i fața în mâini și sărutând-o. Fata se simți dorită și-i auzi murmurul: te doresc mai mult decât de dimineață, dacă ți se pare posi-

bil.

- Şi eu te doresc, Ben, zise ea sărutându-l pe obraji, pe ochi, pe bărbie, începând să-i descheie nasturii cămăşii. Eşti ud.

- Şi tu, îi răspunse Ben. Trebuie să ne schimbăm, altfel vom răci.

Cu un zâmbet provocator, Kayla îşi scoase pulovărul apoi rămase în faţa lui numai în pantaloni şi în sutien.

Ben îi citi dorinţa în priviri, o luă în braţe şi porni pe scări. Când ajunseră în cameră, el îi scoase sutienul şi-i sărută sânii, care rămaseră expuşi vederii. Kayla gemu şi se abandonă braţelor şi gurii lui. Era pierdută. Picioarele îi tremurau şi se mai ţinea în picioare numai datorită braţelor lui puternice.

- N-o să mai ajung până sus, îi şopti el. Ben îşi scoase cămaşa şi o puse pe trepte pentru a-i proteja spatele. Kayla îi văzu o venă de la gât care pulsa puternic când se aplecă asupra ei, luptându-se cu pantalonii ei prea strâmţi, care-i dădeau cam multă bătaie de cap. Kayla îi simţi şi bătăile inimii, care bătea la fel de tare ca a ei.

Inima lui bătea necontrolat, trimiţându-i sângele prin vine. Ben îngenunche între picioarele ei întinse şi-i sărută genunchiul, apoi coapsele moi şi netezi, ca de mătase. Ben ştia că fata era gata, era toată a lui: simţea momentul de explozie care se pregătea. Încercă să-şi desfacă fermoarul pantalonilor. Ben o urmărea şi, cu inima bătând nebuneşte, înţelese că ea îl aştepta.

- Kayla, o Kayla, reuşi el să murmure. Kayla.

Începu să se mişte ca o singură fiinţă. Trupurile lor ude de transpiraţie se agăţau unul de celălalt pe fondul unei respiraţii sacadate. Kayla îşi înfăşură picioarele în jurul lui şi-l trase mai tare spre ea.

Dură, dar plină de elemente, dragostea lor fu cu totul diferită de ceea ce fusese dimineaţa. Dar intensitatea ei fu mai mare.

Kayla se agăţă de gâtul lui când Ben se prăbuşi lângă ea. Îşi

îngropă fața la pieptul lui, țipând de bucurie.

Kayla fu cea care-și recăpătă glasul.

- Fiindcă tot vorbeam despre pasiune și abandon total... Ești cel mai senzual bărbat pe care l-am cunoscut, Ben Montgomery.

- Iar tu ești cea mai grozavă femeie. Ben încercă puțin încurcat să-și ridice fermoarul pantalonilor.

- De ce nu-i scoți de tot? îl întrebă ea provocator. Faza mea de abandon total abia a început. Cu aceste cuvinte, ea se ridică și porni pe scări, oferindu-i o imagine superbă lui Ben care-i vedea fesele rotunde, picioarele zvelte, gleznele subțiri.

Ben își scoase pantolonii și porni după ea. Când o ajunse era deja în pat. Vino, îl invită ea. De fapt, este patul tău.

Ben se strecură în pat lângă ea, trăgând-o mai aproape. Fata ridică ochii spre el, zâmbindu-i.

- Auzi cum cade ploaie pe acoperiș? îl întrebă ea. Am și uitat că plouă.

- Aveam alte lucruri la care să ne gândim, spuse Ben.

Începură să râdă, strângându-se în brațe.

- Îmi place mult să te simt în brațele mele, Kayla, zise el trecând o mână peste trupul ei, urmărindu-i curbura spatelui, apoi rotunjimea feselor.

- Și mie îmi place să te simt aproape, îi răspunse Kayla. Dar știi ce mi-a plăcut mai mult, nu?

Ben o privi cu oarecare nedumerire.

- Sper că vei cere mai mult.

- Mm, murmură, nu încă.

Kayla se aruncă asupra lui.

- Aștept verdictul tău, Kayla, zise el sărutând-o.

- Iar îți recapeți aerul de judecator?

- Eu? Fii serioasă, Kayla.

- Nu poți să negi asta, Ben, insistă ea. Este o realitate, dar cred că pot să te ajut, zise cu oarecare tristețe în glas.

- Vorbești de parcă tendința mea de a extinde profesia în viața de toate zilele este un fel de boală.

Kayla începu să râdă.

- Se numește veridictită. Kayla se sprijini într-un cot și-l privi. Știi ceva? De fapt, nu prea-mi pasă. Kayla se aplecă asupra lui și-l sărută.

Dar nu fu acel sărut pe care-l așteptase ea. Ben reacționă mult mai pasionat și Kayla îi răspunse prompt.

Capitolul 7

Pe la miezul nopții, se îndreptară spre bucătărie unde Ben făcu niște costiță cu ouă. Kayla mâncă și ultima bucățică, declarând că ceea ce gătise el era mult mai gustos decât clătitele ei.

- Nu sunt prea sigur, mormăi Ben. Este vorba despre prea mult colesterol. Hai să ne gândim: fructe de mare, iar acum șuncă cu ouă. Nu prea am mâncat sănătos astăzi.

- Dar friptura pe care ai gătit-o în seara când am sosit eu?

- A, avea și mai mult colesterol.

- Nu uita salata și nici spaghetele de la familia Fiore.

- Și sățioasă.

- Tot ce mâncăm este sățios, Kayla. Și cred că ar trebui să recunoaștem că nu suntem adepții hranei de tip nou. Deși n-ar strica să încercăm și altceva mai puțin tradițional.

Kayla adună farfuriile și Ben le duse la chiuvetă, le spălă, iar Kayla le șterse.

Când terminară, Ben avu surpriza de a vedea că fata se pregătea de plecare.

- La ora asta? Este o adevărată nebunie, Kayla. Stai aici cu mine. Aici este locul tău.

- Nici vorbă, zise ea. Locul meu este în casa pe care o știi prea bine. Trebuie să mă duc acolo, să mă confrunt cu locul.

- Dar nu în miezul nopții, obiectă el.

- Ben, este târziu, dar nu este încă miezul nopții. Este mai bine să plec acum, ca vecinii să nu aibă motiv de bârfă.

- Nu-mi pasă ce spun vecinii.

- Nici mie, recunoscu ea, dar nu voi locui în casa ta. Am propria mea casă și va trebui să mă obișnuiesc cu ea.

Ben își trecu o mână prin părul răvășit. Își puse pantalonii.

- Lasă-mă să mă încalț. Apoi, o să te conduc acasă. Nu-mi place să mergi noaptea singură pe străzi.

- Nici mie, recunoscu Kayla.

Ben dispăru în dormitor și se întoarse cu o pereche de pantofi și o sacoșă. Este a ta, zise el când se așeză să-și pună pantofii. Sunt cărțile pe care le-am adus de la Boston, deși nu cred că este bine să încurajez aceste lucruri lipsite de sens.

Kayla privi cărțile și spuse.

- Dacă nu le-ai fi cumpărat pentru mine, aș fi făcut rost de ele, oricum. Desfăcu punga și le puse pe masă. Este exact ceea ce mi-am dorit, zise ea cu bucurie.

- Da, ai tot ce vrei să citești despre vrăjitoare, deși n-ai avut curajul să întrebi. Ben se ridică și-i luă din mâini cartea care ei i se păruse cea mai interesantă apoi o îmbrățișă: nu vreau să mai vorbim despre vrăjitoare, Kayla. Mai bine discutăm despre noi doi.

- Ben, zise Kayla.

- Am petrecut o zi foarte frumoasă împreună, spuse Ben.

- Și mie mi-a plăcut mult, admise ea ghemuindu-se la pieptul lui.

- Acum este timpul să ne și odihnim.

- Da, fu ea de acord.

- Unde dormim, la tine sau la mine?

Kayla izbucni în râs.

- Fiecare la locul lui.

- Ești sigură că asta dorești? Înainte ca ea să poată răspunde, Ben îi mai fură un sărut.

- Cred că este mai bine așa cum am propus eu, zise ea cu un oftat. Mâine mă așteaptă o zi grea.

- Nici eu nu voi avea o zi prea ușoară, zise Ben. Nu-mi place lunea.

- Vom avea și alte duminici la fel de frumoase ca aceasta, îi promise Kayla.

- Este o promisiune pe care sper că n-o s-o uiți.

xxx

Kayla reuși să citească primul capitol al cărții în seara aceea, dar apoi trecură două zile până să se apuce de al doilea capitol. Avusese două zile pline, pe care le petrecuse cu mutarea mobilelor lui Elinor din pod în magazin, aranjându-le cu mult gust, ștergându-le de praf, lustruindu-le și așteptând clienții.

- Clienții, acesta este cuvântul care-mi place, îi spuse Kayla lui Lil.

- Aș vrea să te aud rostind cât mai des acest cuvânt de acum înainte, îi răspunse Lil. Acest magazin va începe să funcționeze și tu vei fi fericită că mi-ai ascultat sfatul și te-ai hotărât să angajezi un contabil.

Kayla se gândise toată ziua dacă să cedeze sau nu în privința contabilului. La început se gândise să țină ea singură contabilitatea. Se pricepea să țină evidențele contabile, gândindu-se că și Ben o putea ajuta în privința taxelor.

Felul în care o privi Lil o făcu să renunțe la această idee.

- Ai dreptate, spuse ea. Voi face ca acest magazin să fie profitabil

fără să depind de nimeni, nici măcar de Ben. Dacă o să am nevoie de un ajutor, o să-l angajez pe acest contabil care să vină o dată pe săptămână.

- Iar eu voi continua să te ajut în fiecare zi...

- Şi voi termina cu... cine ştie, poate şi cu nişte angajaţi cu program normal, un director...

- Şi va trebui să ai propriul tău sistem de publicitate.

- Fără îndoială, cred că voi deschide şi un alt magazin.

- Cel puţin unul, insistă Lil.

- Şi poate voi cumpăra şi jumătate din oraş, sfârşi Kayla cu o glumă.

Astfel trecuse prima zi, când magazinul se umplu de vizitatori care, probabil, veneau din curiozitate. Cea de a doua zi nu mai fu atât de plină de vizitatori.

- Nu-ţi face probleme, îi spuse Lil. Cei care vin doar să se uite sunt primii care apar, apoi încep să vină cumpărătorii adevăraţi.

- Sper să fie aşa.

Când Lil plecă acasă, Kayla profită de acel moment de relaxare. Se aşeză într-un balansoar de lângă uşă, îşi ridică picioarele pe un scaun şi deschise cartea despre vrăjitoare. Orcât de interesată era de acest subiect, nu se putea concentra asupra acesteia. Poate că era obosită. Sau poate că era preocupată de altceva.

Desigur asta era. Se gândise foarte mult la Ben de când se despărţiseră duminică. El trecuse de vreo două ori pe la magazin şi o sunase de mai multe ori. Kayla se surprinse aşteptându-i cu nerăbdare telefoanele. Oricât de ocupată ar fi fost, nu-şi lua gândul de la el, amintindu-şi ziua petrecută împreună şi noaptea care urmase. Ben era un bărbat pasionat, care deşteptase în ea o pasiune de care ea nu fusese conştientă.

Dar această pasiune nestăvilită le punea în primejdie prietenia.

Ce se va întâmpla, se întrebă Kayla, cu prietenia lor? Oftă. Prietenia se înfiripase încă înainte ca el să facă dragoste. Dar ce femeie ar fi fost aceea care ar fi rezistat tentației de a face dragoste cu un bărbat ca Ben Montgomery.

Kayla nu rezistase. Își amintea perfect toate detaliile întâlnirii lor, călătoria cu motocicleta lui, ploaia, brațele ei așezate pe umerii lui Ben, așteptata lor partidă de amor. Gata, Kayla, își spuse ea, las-o mai încet. Totul se petrecuse prea repede.

Era chiar obsedată de relația ei cu Ben, se gândea mereu la el, îl dorea, retrăia scenele de dragoste. Era îndrăgostită de el, dar acest lucru se petrecuse prea repede și ea știa ce se întâmpla de obicei cu lucrurile care se derulau atât de repede. Asemenea relații se consumau imediat și mureau la fel de repede cum debutaseră.

Kayla nu-și dorea acest lucru. Ea și Ben ar fi avut șanse, dacă ar fi avut puterea să stea un moment și să judece lucrurile la rece. Oftă din nou.

Kayla îl invitase pe Ben în acea seară la masă și poate vor rezolva câteva dintre problemele lor. Dar mai întâi ea va trebui să pregătească ceva de mâncare!

Aceasta va fi o experiență nouă pentru ea și fata renunță fără prea multă convingere la felul ei de a găti, în favoarea unei hrane mai sănătoase. Ben va aprecia schimbarea. De astă dată, nu-i va servi nici clătite, nici pește prăjit.

Și atunci? Va trebui să se mai gândească la acest aspect, poate chiar să mai facă și niște experiențe în bucătărie. După ce luă această hotărâre, abia aștepta să se apuce de gătit. Dar pentru asta avea nevoie și de niște cumpărături. Nu era încă ora închiderii, când o mașină trase în fața casei și magazinului ei, și din ea coborî un cuplu de vârstă medie.

- Dorim să vedem magazinul, îi spuse femeia Kaylei imediat ce

intră. Soțul ei, care venea în urmă, o aprobă. La cincisprezece minute după ei mai veni un cuplu, pe care Kayla îl privi oarecum circumspect, bănuind că vor pleca cu mâinile goale ca și cei dinainte.

- Bine ați venit în magazinul meu, le spuse ea imediat ce aceștia intrară.

- Ați mai schimbat câte ceva prin magazin de când n-am mai fost pe aici, îi spuse doamna.

Era foarte bine, își spuse Kayla; aceștia erau clienți vechi.

Femeia era înaltă și slabă, cu părul vopsit roșcat. Soțul ei era scund, gras și chel.

- Suntem vechi clienți ai lui Elinor, zise femeia care se prezentă Ada. Noi venim pe aici de câteva ori pe an. Regretăm moartea ei, dar ne pare bine să vedem că magazinul este din nou competitiv.

Acest „noi" îl includea și pe soțul ei, Charlie, care era fericit s-o lase pe ea să vorbească.

- Toamna trecută n-am mai fost pe aici pentru că soțul meu a suferit o intervenție chirurgicală, continuă Ada. Mie îmi place mult să fac cumpărături.

- Iar mie îmi place să vând, zise Kayla, fără însă a fi sigură că era chiar așa.

Ada porni înainte, urmată de Charlie, dar nu cumpără nimic. Kayla își dădu seama că ceva din magazin nu era pe placul ei, dar nu putea spune ce anume.

- Elinor avea mai multă... mai multă marfă. Ce s-a întâmplat? A venit vreun magnat și a cumpărat totul?

Kayla simți ca un junghi în stomac. Dacă aceștia doi erau potențialii cumpărători despre care vorbea Lil, ea era într-o situație dificilă. Poate că vânzarea aceea deschisă fusese o greșeală și lumea prefera lucrurile amestecate și înghesuite într-un spațiu mic.

- Am vrut să mai câștig spațiu și am organizat o vânzare în curtea casei, le explică ea.

- Zău? Când a fost asta?

- Săptămâna trecută, le spuse Kayla.

-Ai auzit, Charlie? Iar noi unde am fost atunci? Ne vizitam fiul la Meryland, zise ea răspunzându-și singură la întrebare.

- Ei, n-a fost un lucru tocmai rău, zise Charlie, care abia aștepta să scape de cumpărăturile nevestei.

Kayla le arătă ultimile achiziții și le spuse ceea ce știa despre fiecare dintre ele.

- Toate exponatele tale sunt frumoase, dar eu simt lipsa acelor lucruri mici și drăguțe care zăceau prăfuite prin colțurile magazinului.

În acel moment, ea-și aminti de toate articolele de bucătărie pe care le adusese din pod și pe care nu mai apucase să le curețe.

În timp ce Ada se uita cu mult interes la câteva dintre articolele de bucătărie care nu erau nici lustruite nici curățite, Kayla înțelese că ea nu căuta să cumpere ceva ieftin, ci îi plăcea să considere că făcuse o descoperire. Cu cât obiectele erau mai murdare și mai prăfuite, cu atât era mai fericită.

Kayla se gândi că femeia putea fi foarte fericită în acel loc căci praful se găsea din abundență.

- Da, astea îmi plac, zise Ada. Dacă mi-ai spune și câte ceva din istoria lor...

- Tava asta pentru plăcintă a aparținut mamei lui Elinor, străbunica mea. Kayla arătă un dulap cu uși ruginite. A fost folosit pentru depozitarea materialelor degradabile, dar în timpul verii era folosit ca frigider. Într-una din veri, au cam început să dispară prăjiturile. Nici nu apuca mama lui Elinor să coacă o pâine sau o prăjitură, că aceasta dispărea imediat. Copiii, Elinor și frații ei, erau

bănuiți de dispariția prăjiturilor, dar în cele din urmă s-a descoperit că acestea erau furate de un raton pe care copiii îl aduseseră în casă. Acesta învățase să ridice mânerul dulapului și s-o șteargă imediat cu prăjiturile lui preferate, înainte de a fi descoperit. Kayla arătă un dispozitiv vechi de închidere: acesta a fost montat special pentru ca ratonul să nu se îmbolnăvească de diabet.

Când văzu că Ada reacționează la spusele ei, Kayla stabili imediat un preț care i se păru real. Ba îi promise chiar va scrie povestea dulapului pe o carte de vizită și i-o va trimite.

- Nu trebuie să te grăbești, îi spuse Ada, noi nu ne întoarcem curând acasă.

După ce cuplul plecă, Kayla își spuse că potențialii cumpărători constituiau o categorie aparte și că va trebui să strecoare într-un colț al magazinului câteva articole fără importanță, prăfuite și eventual desperecheate, care să fie „descoperite" de cei din categoria Adei.

Nici nu plecară cei doi, când o altă mașină își făcu apariția. Kayla răsuflă ușurată când văzu că era Terry Fiore.

- Am venit prea târziu? întrebă ea.

- Numai dacă vrei să faci cumpărături serioase. Dacă ai venit să bem un pahar de vin și să mai vorbim, ai sosit chiar la timp.

- Asta așteptam să-mi spui. Am chef să stau puțin de vorbă, așa ca între femei.

- Ai venit la momentul oportun, îi spuse Kayla. Ea întoarse cartonul care se afla pe ușă cu partea pe care scria „închis". Te rog să mă urmezi într-o altă parte a casei, mai precis la bucătărie.

- Este locul pe care-l prefer și eu în casă, îi spuse Terrie, urmând-o.

- Poate ai vrut să vezi și magazinul, o invită Kayla.

- Da, sigur c-o să-l văd, îi spuse Terrie. O urmări pe Kayla care

turnă vinul în pahare. Oricum, nu prea știu multe despre mobila stil. Pot aprecia calitatea unei mobile, dar care să nu fie mai veche de 1980. Cred că o să văd altă dată magazinul.

Kayla începu să râdă.

- Îmi placi, Terrie. Și eu m-am cam săturat de magazinul ăsta de vechituri. Ziua de astăzi m-a cam obosit.

- Ai avut atât de mulți clienți?

- Ultimele două zile au fost destul de bune. Dacă merg tot în ritmul ăsta, va trebui să angajez și un contabil, după cum m-a sfătuit Lil.

- Îți doresc mult succes în continuare, zise Terrie. Închin acest pahar în cinstea magazinului tău. O, am uitat, venisem să-ți spun că Ben va întârzia la cină.

- Bine, foarte bine.

Terrie o privi uimită.

- Astfel voi avea timpul necesar ca să stabilesc ce-o să pregătesc la cină.

- Te rog să nu te grăbești. Ben este foarte ocupat cu unul dintre clienții noștri de seamă, care-și modifică pentru a nu știu câta oară testamentul. Ori de câte ori mai are câte o discuție cu vreunul din fiii săi, modifică testamentul, mai adaugă un codicil. Apoi, după câteva zile, îl sună pe Ben și-i cere să rupă codicilul. Este un fel de cerc vicios, iar Ben scrie codicilul, ascultă toate cererile bătrânului, dar îi solicită sumele corespunzătoare.

- Da, cred că nu este o muncă prea ușoară, glumi Kayla.

- Nu și pentru mine. Eu i-am spus bună seara și am plecat. Deci, ce-ai hotărât să gătești? o întrebă Terrie schimbând subiectul dintr-o dată.

- Am vrut să gătesc ceva foarte sănătos.

- Cred că și Ben agreează ideea ta.

- Nu sunt o gospodină desăvârșită, dar mă gândeam să gătesc un ghiveci,

- Ai tot ce-ți trebuie?

Kayla îi arătă toate legumele pe care le spălase și curățase.

- O să mai pun și niște ulei de măsline, sos de soia și cred c-o să iasă nemaipomenit.

- Nu pui și carne? sugeră Terrie.

Kayla dădu din cap.

- Încerc să elimin colesterolul.

- Dar niște carne de pui? Ce zici? Este mai gustos cu carne de pui.

- Ai dreptate, o să pun niște carne de pui. Kayla deschise frigiderul.

Încercând să schimbe subiectul, Terrie spuse:

- Deci duminică ai mers cu motocicleta lui Ben?

Kayla începu să râdă.

- S-a aflat foarte repede, nu?

- Să nu te surprindă, la New Sussex, veștile circulă foarte repede.

- Nu mă surprinde, zise Kayla scoțând pachetul cu carne de pui pentru ca aceasta să se dezghețe. Ne-am distrat destul de bine, dar ne-a prins ploaia.

- Cu Ben nu poți să nu te distrezi, spuse Terrie.

Kayla zâmbi:

- Așa este.

- Ben ține foarte mult la tine.

- Și eu la fel.

Terrie se aștepta la confesiuni din partea Kaylei, dar acestea nu veniră.

- Asta este tot ce pot să-ți spun. Suntem doar prieteni.

Terrie începu să râdă.

- Bine, am înțeles, nu vreau să comit nici o indiscreție. Vorbesc despre Ben pentru că țin mult la el. Bineînțeles, nu-l iubesc mai mult decât pe Andy. Ben este prietenul nostru cel mai bun și este un om extraordinar.

- Știu asta. Acum, Kayla ar fi putut să vorbească despre Ben, dar rezistă tentației. Nu era momentul să-și împărtășească sentimentele pe care le avea față de el. Așa ca, se hotărî să-i arate lui Terrie cărțile despre vrăjitoare. Am găsit ceva foarte interesant în această carte, zise ea întinzându-i-o lui Terrie.

- Este chiar atât de interesantă? o întrebă aceasta răsfoind-o

- Am găsit aici ceea ce mă interesa. Primul capitol despre „Ușa Deschisă". Este intrarea în lumea misticismului și vrăjitoriei.

- Nu glumești? Ai aflat ceva despre Katherine?

Kayla încuviință, dar se hotărî să nu spună nimic despre imaginea din oglindă, deși știa că Terrie ar fi gustat un asemenea subiect. Kayla încă mai credea că Ben avusese dreptate când spunea că totul fusese numai rodul imaginației ei.

- Deci, ce-ai mai aflat despre ea? insistă Terrie.

Kayla orientă discuția spre subiectul ei preferat.

- Am mai descoperit și altceva în cărțile pe care mi le-a dat Ben. Se pare că această Katherine Hartwell a fost spânzurată pentru vrăjitorie.

- Vrăjitorie? Cred că sună cam... ciudat.

- Și mie mi s-a părut așa la început, dar am aflat că această Katherine a fost destul de implicată. A fost prinsă, acuzată și spânzurată.

- Crezi că a fost spânzurată de cineva, sau a fost prinsă făcând vrăji?

- Nu știu, zise Kayla. Dar se pare că tot orașul s-a ridicat împotri-

va ei. Avea mulți dușmani, mai ales printre cei mai în vârstă, care nu agreau neconformismul ei.

- A, înseamnă că era o femeie pe gustul meu.

- Da, era o femeie modernă, adăugă Kayla.

- Probabil că asta i-a deranjat pe mulți și consecințele n-au întârziat să apară. Dar eu cred că a fost o femeie cu o personalitate puternic conturată.

- Sunt hotărâtă să aflu mai multe despre acest subiect. Cărțile pe care le-am citit fac referiri la ea, dar eu aș vrea să aflu cum au stat lucrurile în realitate. Va trebui să fac câteva cercetări în biblioteca locală.

- Nu vei afla prea multe, biblioteca este destul de săracă. Cred că la Salem ai putea găsi cărți mult mai interesante. Este un subiect incitant, o femeie care luptă împotriva unei societăți ostile. Nu-ți sună familiar?

Kayla începu să râdă.

- O fi existat vreun bărbat înalt, frumos și interesant în viața ei?

- Să nu mai facem comparații, Terrie.

- Știi că voi două semănați?

- Este adevărat, dar nu pot face comparație între viețile noastre. Oricum, am de gând să-ți urmez sfatul și să merg la Salem. De unde era să știu atunci când am vizitat muzeul vrăjitoarelor că voi fi atât de aproape de acest subiect?

- La vizita următoare vei avea un alt punct de vedere, zise Terrie.

- Oricum curiozitatea nu mă va lăsa să mai amân aflarea adevărului despre Katherine, zise Kayla hotărâtă.

Terrie se uită la ceas.

- Eu va trebui să gătesc în seara asta, așa că voi pleca, zise ea și-și termină paharul cu vin.

- Te rog să mai vii, îi spuse Kayla.

- Te rog să nu mă încurajezi, pentru că mă vei avea oaspete zilnic. Sunt mereu gata să mai fac câte o pauză în timpul orelor de birou, glumi ea.

- Dacă ghiveciul pe care-l pregătesc acum va avea succes, îl voi repeta, așa că tu și Andy considerați-vă deja invitați.

- Abia așteptăm, indiferent dacă ghiveciul tău va fi un succes sau nu. Noi mâncăm orice.

- Din fericire nici Ben nu este un mofturos.

xxx

Kayla avea dreptate. Ben mâncă totul cât se poate de repede.

- Mă surprinde că ai asemenea talente culinare și nu mi le-ai făcut cunoscute și mie, zise Ben.

- De fapt, este singurul fel de mâncare pe care știu să-l fac, zise Kayla.

- O, nu, mai știi să faci și niște clătite formidabile, din câte-mi amintesc.

Kayla începu să râdă.

- Legumele au fost foarte proaspete iar tuciul în care l-am făcut este destul de vechi.

- Asta înseamnă că dacă vreau să învăț și eu rețeta ta va trebui să am mai întâi un asemenea tuci? zise Ben arătând spre cel aflat pe aragaz.

- O să fac o comandă de astfel de vase de bucătărie la o firmă chinezească și dacă mai primesc unul, ți-l dau ție pe ăsta.

Ben nu mai spuse nimic. Se gândea la Kayla. Ea puse farfuriile în chiuvetă și aduse un coșuleț cu fructe pe care-l puse pe masă. Ben o urmărea încântat. Îi plăcea tot ce făcea fata. Simțea nevoia să-i spună că era minunată.

- Am o idee mai bună, zise el în cele din urmă. Am putea mânca împreună în fiecare seară. În acest fel, tot ce este al tău este și al meu. Vrei?

Nici nu-și termină Ben spusele, și își dădu seama că a greșit. Nu privirea sau vorbele Kaylei îl îngrijorară. Ben era dezorientat de lipsa ei de reacție, de faptul că pentru prima dată ea nu spunea nimic.

- Se pare că iar încerc să împing lucrurile prea departe, zise el într-un târziu, tot așa am făcut și prima oară. Nu mă învăț minte, nu?

Kayla se așeză lângă el.

- Cred că suntem amândoi cam nerăbdători, nu? Am trecut prea repede de la neînțelegeri la dragoste. Am pierdut etapele care ar fi trebuit să existe între momentul în care ne-am cunoscut și cel în care am făcut dragoste.

- Mai avem vreo șansă să încetinim ritmul acum?

- Cred că da. Oricum, va trebui să încercăm.

- Bine, să încercăm, fu Ben de acord. Dar nu va fi ușor, Kayla, pentru că ești o bucătăreasă atât de bună, se înveseli el.

Atât îi trebui Kaylei.

- Cred că o să te plictisești de clătite și de ghiveci.

- Pune-mă la încercare. Ba nu, uită că am spus asta, mai bine povestește-mi cum a fost cu afacerile tale de la „Ușa Deschisă". Au fost mai bune decât te-ai așteptat?

- Nu pot face asemenea afirmație, dar nici prea rău n-a fost. Kayla se apleacă peste masă și luă cutia în care pusese cecurile și banii. Uită-te, asta este tot ce am încasat de la deschidere.

- Mi se pare mulțumitor.

- O să angajez un contabil, zise ea foarte mândră de ceea ce urma să facă.

Ben îi luă cecurile din mână și se uită încruntat peste ele.

- Este vreo problemă? întrebă ea, apoi îi oferi o explicație pentru ceea ce i se părea că gândește el. Nu mai fac nici o vânzare deschisă, Ben. Este vânzare cu amănuntul, dar oamenii preferă să plătească în cecuri.

- Ar fi trebuit să le ceri un act de identitate, Kayla, sau cel puțin o carte de credit...

Kayla îl privi îngrijorată.

- Nu m-am gândit la asta. Oricum, nu va fi nici o problemă pentru că sunt cu toții cunoscuți, din New Sussex. Nu păreau genul de oameni care să plătească cu cecuri false.

- Să nu te bazezi pe asta, o sfătui Ben.

- Eu nu-mi fac probleme, îl sfidă ea. Lil îi cunoștea pe toți cei care au cumpărat de la mine.

- Dar cei care nu erau din localitate? Ben nu simțea nevoia să insiste, dar voia să-i demonstreze că nu are dreptate.

- Erau cu toții oameni de treabă, Ben, doamna în vârstă, cupluri care au fost clienții mătușii mele...

- Kayla, și cei mai de treabă oameni pot deveni delicvenți la un moment dat.

- Nu și aceștia, Ben, zise ea. Cei care au cumpărat dulapul din bucătărie sunt din Ohio, dar erau clienții mătușii mele.

- Așa spun ei.

- Iar eu i-am crezut, Ben. Măcar prima oară. Tu greșești, Ben.

- Să sperăm că eu sunt cel care greșește, dar dacă tu te-ai apucat de afaceri ar trebui să fii mai precaută. Ben înțelese din privirile Kaylei că mersese ca de obicei prea departe, dar nu voia să cedeze prea ușor. Voia ca fata să aibă succes cu magazinul ei, însă cu naivitatea de care dădea dovadă era cam greu de crezut că putea realiza acest lucru.

- Ben, mă ocup de acest magazin așa cum cred eu de cuviință, iar dacă am chef să am încredere în oameni, este problema mea.

- S-ar putea transforma într-o bătaie de cap. Ben ar fi trebuit să tacă, dar n-o făcu.

- Este problema mea, nu a ta.

Ben ridică mâinile în sus, în semn că renunță, dar asta nu-i fu de nici un folos.

- Ben, constat că atâta timp cât ne distrăm și ne plimbăm cu motocicleta, totul merge bine, dar când ajungem la probleme importante, nu ne mai înțelegem deloc.

- Sunt de acord cu tot ce spui și faci tu, Kayla. Dacă te-ai gândi puțin ți-ai da seama că tot ce este important pentru tine, devine important și pentru mine. Și între noi a fost mai mult decât o distracție, nu crezi?

Kayla refuză cu încăpățânare să răspundă.

- Kayla, mie îmi pasă de ceea ce se întâmplă cu tine. Tocmai din acest motiv încerc să-ți dau niște sfaturi pentru problemele tale. Ben realiza că se afla în defensivă, dar nu avea de ales căci ea nu părea să înțeleagă.

- Dar eu nu ți-am cerut sfatul, Ben, zise ea cu drăgălășenie, mușcând dintr-un măr.

- Nu știu de ce nu vrei să-ți dai seama că am dreptate, Kayla.

- Sunt convinsă c-o să-mi spui tu, Ben.

- Bineînțeles c-o s-o fac. Ai început toate discuțiile ca să eviți stabilirea unui program comun pentru duminică. Iar încerci să fugi de mine.

- O, de astă dată, pe lângă o analiză psihologică profundă, mai primesc și sfaturi în materie de afaceri. Mă uimești, Ben.

Ben zâmbi. Kayla ar fi fost un avocat foarte bun, își spuse el.

- Ar trebui să plecăm undeva, decise Ben, departe de această

casă și de New Sussex.

- Nu știu, Ben...

- Nu plecăm acum. În câteva zile. Poate ar fi bine să mergem la Gloucester sau Salem. Putem vedea câteva filme interesante acolo, sau să mai mâncăm fructe de mare...

Capitolul 8

Kayla se trezi. Se uită la cadranul ceasului ei cu afişaj digital. Era cinci şi treizeci de minute; nici nu se luminase de ziuă. Se cuibări din nou în aşternut. Avea cel puţin încă o oră să mai doarmă - asta, dacă mai putea s-o facă.

Curând, îşi dădu seama că nu va mai dormi. De câte ori încerca să închidă ochii, aceştia se deschideau ca acţionaţi de un resort. În cele din urmă, se ridică, aranjă perna într-o poziţie mai bună, aranjă aşternutul şi mai încercă o dată să adoarmă.

Se concentră câteva minute, dar începu să simtă cârcei în piciorul stâng. Îşi masă piciorul şi încercă din nou să se relaxeze şi să adoarmă. Ea nu prea suferea de insomnii; de fapt adormea imediat ce se aşeza în pat şi somnul îi era profund. Ce se întâmpla în seara asta? se întrebă ea. Răspunsul era Ben. Dacă simţea nevoia să dea vina pe cineva pentru lipsa de somn, acela era Ben.

Cu toate că se despărţiseră prieteni, amândoi rămăseseră cu un gust amar şi multe lucruri nespuse. Motivul era foarte clar: se mai aflau încă în faza de tatonări, Kayla sperase că o evadare din cotidian le-ar prinde bine.

Ea îl mai dorea încă. Îşi amintea ce simţea când se afla în braţele lui, când îl săruta, când făcea dragoste cu el. Simţea ceea ce nu mai simţise vreodată.

Şi atunci, de ce le era atât de greu să ajungă la o înţelegere? se miră ea. Kayla se răsuci de multe ori în aşternut, dar răspunsul

refuza să apară. Ben îi invadase sufletul, mintea, și era clar că nu va mai dormi.

Ce soluție trebuia să aleagă? Kayla gemu încet și luă o hotărâre. Începu să se îmbrace.

Treningul fusese îmbrăcămintea de bază de când părăsise California. Îl folosea la tenis, la cumpărături, sau când se relaxa. Acum, trebuia să-l folosească în scopul pentru care fusese creat. Își puse șosetele, pantofii de tenis, își legă părul la spate și porni pe scări.

Afară, aerul era proaspăt dar rece, era timpul ideal pentru alergări. Porni spre curtea din spate. Stia că dincolo de casa ei se aflau un deal și un drum care ducea nu se știe unde.

Trase aerul rece și proaspăt în piept. Într-o dimineață ca aceasta, Kayla simțea că putea deveni un alergător perfect. Ajunse la un pârâu care la un moment dat făcea o cotitură spre o pădurice. Kayla se opri uimită de frumusețea locului. Soarele începuse să se ivească la orizont, aerul se mai încălzise și ceața se ridica. Însă atmosfera avea o undă de mister. Nu mai alergă.

Ceața se ridica deasupra pârâului. Inima Kaylei începu să bată mai tare și simți ceva, o senzație ciudată pe care o are de obicei cineva care se știe urmărit. La un moment dat i se păru chiar că simte o mână care i se așază pe umăr. Dar ea știa ce se întâmpla și nu voia să facă nimic pentru a schimba situația.

Din ceață apăru o femeie, o întruchipare de vapori și umbre, care prindea contur pe măsură ce se apropia. Kayla o urmări cum capătă dimensiuni și cum se oprește în cele din urmă cu picioarele pe pământ, lângă ea.

Katherine - căci ea era, fără îndoială, o privea. Nu se auzea nici un zgomot. Totul părea cufundat într-o tăcere nefirească. În cele din urmă, Kayla reuși să îngaime ceva.

- Ce... reuși ea să articuleze, ce... vrei... de la mine?

Kayla era convinsă că femeia îi va răspunde, căci întinsese mâinile spre ea. Kayla fu gata să cedeze primului impuls, acela de a fugi, dar n-o făcu pentru că se simțea inexplicabil atrasă de mâinile acelea întinse.

Dar deodată, se stârni o pală de vânt și imaginea Katherinei dispăru în ceață.

Kayla rămase în același loc, simțindu-și picioarele ca de gelatină, și tot trupul tremurând. Nu voia să se miște, ci rămase urmărind ceața aceea, de parcă ar fi așteptat să se mai întâmple ceva. Apoi, apăru soarele.

Kayla se întoarse și porni spre casă. Își dori să nu fi văzut ceea ce văzuse.

xxx

Când veni Lil în dimineața aceea, Kayla lucra deja într-una din încăperile din spatele casei.

- Vreau să repar acest scaun, îi spuse ea. Vrei să stai tu în magazin în locul meu?

Lil fu de acord, dar figura ei căpătă o expresie ciudată. Kayla nu era surprinsă de reacția ei, căci obișnuiau să mai stea puțin de vorbă înainte de a deschide magazinul. Kayla nu avusese intenția să se descotorosească de Lil, dar făcu acest lucru pentru că nu putea vorbi, până ce nu analiză evenimentele acelei dimineți.

Își curăță soluția de lipit de pe mâini. După aceea mai privi o dată brațul scaunului și mai aplică un strat de vopsea. După ce aceasta se uscă, ea începu să curețe lemnul. Deodată, își spuse că acest scaun data din secolul șaptesprezece. Poate că fusese al Katherinei.

Kayla își trase mâna de parcă ar fi simțit o arsură. Apoi, se încu-

rajă singură și se apucă din nou de lucru. Era doar un scaun și-și spuse că nu trebuia să se isterizeze atât de ușor la ideea că această Katherine ar fi putut sta în el cu trei sute de ani în urmă. Trebuia să aibă în vedere un singur lucru: era un scaun frumos și după ce i se va aplica finisajul corespunzător va face mulți bani cu el.

Dar când Lil reveni în atelierul de lucru pe la ora unu, Kayla renunțase la repararea scaunului și se ocupa de niște nasturi ai unei sofale.

- Noi nu mâncăm nimic astăzi? întrebă ea. Am adus niște supă de mazăre.

Kayla fu tentată să refuze, dar îi era și ei foame și spuse: abia aștept să mănânc din supa ta de mazăre. Și, oricum, simt nevoia să iau o pauză.

- Mi se pare normal, zise Lil, doar ai muncit toată ziua.

Kayla își aminti ce-i spusese lui Ben despre prima apariție a femeii, dar numai după ce dăduse buzna în casa lui și-l speriase cu isteria ei. Dar acum, stând în fața unei farfurii cu supă de mazăre, nu-i venea prea ușor să deschidă discuția despre năluci.

Kayla preferă s-o asculte pe Lil care îi spuse despre cei care veniseră în dimineața aceea la magazin, persoane care scotociseră totul pentru a găsi niște cadouri potrivite, dar până la urmă nu cumpăraseră nimic.

- Oricum, am început să ne facem clientelă bună, admise Lil. Vor reveni, sunt sigură de asta.

- Sper că vor reveni, zise Kayla știind că era cazul să arate mai mult entuziasm. Nu se putea comporta așa cum ar fi vrut, din cauza acelei apariții care o tulburase și știa că există un singur mijloc de a scăpa de obsesia ei - acela de a discuta despre ea.

Lui îi spuse dintr-o dată:

- Nu prea ți-e mintea la afaceri în dimineața asta.

- Ai sesizat foarte bine că gândurile îmi zboară în altă parte.

- Oricine poate vedea că ești cam supărată. Sper că nu Ben este cel care te-a adus în starea asta.

Kayla ezită un moment. Putea să spună că el era motivul supărării ei și discuția ar fi pornit pe un alt făgaș. Discuția despre Ben ar fi fost mai ușoară decât cea despre stafii și năluci, dar Kayla se decise să riște:

- Nu, nu este Ben. Este Katherine.

- Katherine? repetă Lil care nu mai știa ce să creadă. Apoi, își aminti: o, Kathrine, cea din portret.

- Da, ea. Am aflat că a fost spânzurată pentru vrăjitorie.

- Lil își termină supa și se încruntă.

- Mi se pare normal, zise ea.

- Adevărat? N-am crezut că tu știi ceva despre Katherine. Kayla începu să freamăte: poate că va afla povești mai vechi de la ea.

- Știi cum este cu memoria, de la o anumită vârstă. Reține tot ceea ce nu te interesează. Pe mine nu m-au interesat niciodată vrăjitoarele, dar Elinor, știi cum era. Îi plăcea să vorbească mereu cu mama mea despre întâmplări foarte vechi, din acest oraș. Mama era cea mai respectată din familia Montgomery și spunea că au existat niște evenimente legate de vrăjitorie. Eu am refuzat să ascult aceste discuții din cauza formației mele, înclinate spre știință și lucruri concrete.

- Deci nu-ți amintești nimic din discuțiile celor două?

- Nimic, doar faptul că această Katherine a fost spânzurată ca fiind vrăjitoare. Îmi pare rău, Kayla. Pe mine toată viața m-au interesat plantele mai mult decât oamenii și n-am avut nici cel mai mic interes de această temă, iar eu nu-ți pot spune nimic.

-Oricum, zise Kayla, mă interesează subiectul, dar nu sunt obsedată de el.

- Nu, zise Lil, este doar curiozitate.

- L-am rugat pe Ben să caute niște cărți despre vrăjitoare, la Boston.

- Ceea ce el, probabil, a făcut fără prea multă convingere.

Kaylă o aprobă:

- Am vrut să aflu mai multe despre acest subiect... pentru că... pentru că...

- Continuă fetițo, zise Lil. Acum ai reușit să mă faci și pe mine curioasă.

- Am văzut-o pe Katherine, deci am văzut o nălucă... sau mai știu eu ce altceva. Lil o ascultă cu politețe, ceea ce îi dădu Kaylei puterea de a continua și-i povesti despre prima apariție a Katherinei. I-am povestit lui Ben, zise ea. Nu știu dacă m-a crezut, dar oricum, și-a dat seama că ceva s-a întâmplat.

- Bănuiesc că a avut și o explicație logică pentru toate, zise Lil.

- A avut mai multe explicații, continuă Kayla. Iar eu am încercat să-l cred. Până în dimineața asta...

- Ai văzut-o din nou?

- Eram la pârâu și ea mi-a apărut în fața ochilor, din ceață. Am văzut-o așa cum te văd acum pe tine și cred că încerca să-mi spună ceva. Kayla spusese tot ce avusese de spus și aștepta verdictul lui Lil. Dar nu urmă decât tăcere. Văd că nu mă crezi. Probabil crezi că am halucinații.

Lil ridică o mână de parcă ar fi vrut s-o oprească, apoi se făcu iar liniște. Când se hotărî să vorbească, cuvintele îi erau bine cântărite.

- Nu cred că ai înnebunit, Kayla. Am văzut persoane mult mai inteligente decât mine care au încercat să ia legătura cu lumea spiritelor.

Kayla clipi repede.

- Și unii dintre ei insistă că ar fi stabilit niște legături. Sunt atâtea

mistere în viață, încât nici pentru noi, oamenii de știință, nu sunt explicabile, încât mă feresc să spun că nu aveai cum s-o vezi.

- Am văzut-o, Lil, insistă Kayla.

- Mda, poate. Lil împinse deoparte farfuria de supă și-și sprijini bărbia în mâini. Nu știu ce ai văzut, dar ca o persoană cu formație științifică, nu-ți pot face decât o singură recomandare: cercetează. Indiferent ce a fost, nu încerca să ascunzi. Cercetează, Kayla.

Kayla răsuflă ușurată.

- O, Lil mă simt atât de bine acum. La fel gândesc și eu. Dar cărțile aduse de Ben, deși vorbesc despre vrăjitoare, nu menționează familia noastră. Cartea pe care am găsit-o în biroul lui Elinor mi-a dat câteva idei, dar am nevoie de mai mule informații.

- Pentru asta te poți duce la Salem, draga mea.

- Da, mi s-a mai spus și am programat deja un drum săptămâna viitoare. Poți să ai grijă de magazin cât lipsesc?

- Pot și o voi face, zise Lil fericită.

xxx

Ben privi programul zilei. Terminase întâlnirile din dimineața aceea. Terrie dispăruse într-o așa-numită pauză de prânz și Ben îl aștepta pe Andy să apară din minut în minut. Ben își întinse picioarele. Se gândise încă de dimineață la un joc de baschet și Andy era partenerul ideal.

Dar apoi Ben se gândi să-i dea un telefon Kaylei. Telefonul sună de patru sau cinci ori până să răspundă.

- Mă bucur că te-am găsit, zise el. Am crezut că ai plecat la cumpărături.

- Nu, am fost în atelier, am reparat un scaun.

- Mi-a fost dor de tine, începu el intrând direct în subiect.

- De aseară și până acum?

- Exact. Lui Ben nu-i păsa că se comporta ca un puști îndrăgostit. Știu că am fost de acord să mai lăsăm să treacă două - trei zile înainte de a ne vedea, dar sfârșitul săptămânii este foarte aproape, glumi el. Ce idei ai?

- Eu... n-am... ezită ea.

- Nu-mi spune că mă refuzi. Am stabilit să ne petrecem sfârșitul săptămânii împreună.

- Știu, dar acum am alteceva în minte Ben. N-ai putea să...

- Să ce Kayla?

- Ai spus că putem pleca la Salem.

- Sau la Boston, Gloucester, să vedem un film și să cinăm acolo.

- Aș vrea să mergem la Salem, Ben. Vreau să merg la biblioteca din oraș. Știu că nu te-ai gândit la asta.

- Așa este, dar vreau să fiu cu tine indiferent unde.

- Sunt dispusă să ajung la un compromis. Tu te vei plimba prin Casa celor Șapte Frontoane, iar eu voi merge la bibliotecă.

- Tot n-ai renunțat la ideea asta?

- Nu, dar îți apreciez înțelegerea și răbdarea Știu că voi găsi răspunsul la unele dintre problemele mele la Salem.

- S-a mai întâmplat ceva, Kayla? o întrebă el simțind că așa era.

- Da, zise ea. Îți voi povesti totul sâmbătă.

- Abia aștept să aud, zise el, deși vizita la Salem și la biblioteca din oraș nu-l prea încânta. O să vedem ce putem face. Ascultă, mi-a venit o idee...

- Sunt numai urechi.

Ben îi expuse planul.

- Vin să te iau vineri după-amiază și mergem spre Rockbridge. Știu acolo un motel care o să-ți placă. Este chiar pe coastă. Când Ben începu să-i vorbească despre planurile lui de a petrece

sfârşitul de săptămână cu ea, Kayla îşi dădu seama că şi ea îşi dorea acelaşi lucru.

Sâmbătă, dacă insişti, mergem la biblioteca din Salem, nici o problemă. Eu voi merge şi la Casa celor Şapte Frontoane, sau chiar la Muzeul Vrăjitoarelor, glumi el.

Kayla nu se putu abţine:

- Ce fel de motel este, ceva mai elegant sau obişnuit?

- Ziua este ceva obişnuit, dar seara este plin de muzică şi veselie, dacă asta îţi place. În acest moment Ben realiză că nici nu ştia care sunt preferinţele ei.

- Desigur, îmi place să dansez şi să mă îmbrac elegant, zise ea, cam aşa mi-aşi dori eu sfârşitul de săptămână.

- Şi mie-mi place ce-mi propui, zise el. Terrie plecase deja la masă, iar el ardea de nerăbdare să-i poată spune câteva vorbe frumoase Kaylei. Abia aştept să te duc departe de aceste locuri pentru două zile. Poate că nici n-o să ai timp să te dai jos din pat, Kayla, spuse el. Cred că va trebui să-ţi demonstrez cât de mult mi-ai lipsit.

- De ieri şi până azi? Aşa de repede începi să-mi simţi lipsa? Mica noastră escapadă devine foarte interesantă.

Gândurile lui Ben zburară spre momentul în care făcuseră dragoste prima oară şi reuşi să revadă, cu ochii minţii, trupul ei zvelt, bronzat, sub al lui. Aproape că-i simţea netezimea pielii. O revedea zâmbindu-i, la fel de dornică de a face dragoste, cu gura pregătită pentru sărutările lui. Era o imagine prea plăcută şi preferă să şi-o alunge din minte pentru un moment.

- Ben mai eşti la telefon?

- Da, sunt, dar mi-am adus aminte cum a fost când am făcut dragoste prima oară...

- Ben, încercă ea să-i mai curme entuziasmul căci ştia că se afla într-un birou de avocatură, unde mai auzeau şi alţii discuţiile lor.

- Aproape că te pot atinge, te văd cum stăteai acolo...

- Ben, îl imploră Kayla, dar el înțelese din tonul ei că și ea se lăsase furată de aceleași gânduri.

Ben se lăsă furat în continuare de imagini ale Kaylei din acea după-amiază, iar gândul că ea îi împărtășea dorința i se părea foarte incitant.

- Chiar și acum mi se pare că te văd privindu-mă ca atunci când făceam dragoste, iar eu te atingeam și te sărutam. Ce zici de gândurile mele?

- Îmi face plăcere să știu că eu aunt obiectul lor.

- Asta voiam să aud. O să sun ca să fac rezervările chiar acum. Sper c-o să pot aștepta până la sfârșitul săptămânii, adăugă el.

- Și eu ard de nerăbdare, îi răspunse Kayla.

Vocea ei era foarte seducătoare.

- Mai spune-mi ceva, adăugă el.

- Despre ce?

- Orice. Vreau doar să te aud.

Kayla se conformă, dar o voce îl readuse pe Ben la realitate și vocea nu avea nimic seducător.

- Gata, prietene, lasă convorbirile erotice și hai săl facem câteva aruncări la coș. Timpul zboară.

Ben se uită la ceas înainte de a-și privi amicul care-i vorbea din ușă, dornic să nu irosească pauza de prânz.

- Tocmai am fost întrerupt de vocea realității, îi spuse Ben Kaylei. Cine crezi că este?

- O, nu-mi spune că voi fi implicată într-un schimb de idei între tine și Andy.

- Ai ghicit, zise Ben.

- Ben...

- Te sărut și aștept să ne vedem la sfârșitul săptămânii, zise el pe

un ton care arăta că nu-i păsa dacă Andy auzea conversația lor.

xxx

Ben rată prima aruncare și din acel moment Andy nu-l mai slăbi, urmărindu-l și furându-i mingea de nenumărate ori.

- Văd că nu te concentrezi deloc, zise Andy când mingea le scăpă amândurora și rămăsese să privească cum se rostogolea. Facem o pauză?

Cei doi bărbați se îndreptară spre o bancă de unde-și luară prosoapele și-și șterseră transpirație.

xxx

Hanul Windswept se afla pe un promontoriu stâncos care pătrundea în Atlantic. Avea patru etaje și era construit din piatră cenușie, de fapt, părea că se ridică chiar dintre stânci. Avea balcoane care dădeau spre ocean, iar Ben rezervase o cameră pe colț, cu balcon.

Kayla simți nevoia să facă o plimbare. Cu un braț, pe umărul ei, Ben o însoți și nicicând nu se simți mai relaxat. Fu o plimbare perfectă.

Cu toate că aerul era plăcut și curat, iar soarele strălucea, dinspre ocean bătea o briză destul de rece. Kayla purta o jachetă de vânt și o eșarfă și împreună străbătură mână în mână nisipurile, apoi urcară pe stânci.

Se mai opriră să mai culeagă câte o scoică, să urmărească valurile care se spărgeau pe țărm, sau câte un pelican care-și prindea prada.

La un moment dat, în fața lor, la oarecare distanță, văzură un far

cu o lumină albăstruie care clipea monoton.

- Prinde-mă! strigă Kayla la un moment dat, rupând-o la fugă.

Ben o prinse din urmă imediat, dar apoi încetini pasul și merse lângă ea, urmărindu-i părul scăpat din eșarfa pe care o luase vântul. Kayla îl privi și-i spuse:

- Parcă ne înțeleseserăm să fie o întrecere, nu o simplă alergare. Și porni din nou.

Ben o prinse din nou din urmă și o alergă până la far. Cu toate acestea, Kayla reuși să ajungă cu câțiva pași înaintea lui.

- Unde te antrenezi? o întrebă el cu seriozitate.

- Când eram acasă, alergam în fiecare zi pe plajă, zise ea. Dar tu, joci baschet.

- Da, o odată pe săptămână, zise Ben prăbușindu-se pe o stâncă de lângă far, dar văd că nu-mi prea ajută.

- Eu am pornit înaintea ta, zise Kayla.

- O să mai încercăm o dată, dar atunci să fii corectă, o atenționă Ben.

Rămaseră apoi, în tăcere, bucurându-se de mirosul și de zgomotul oceanului. Kayla deschise ochii și spuse:

- Vederea este splendidă, dar farul nu-mi place.

- Ți se pare prea modern?

- Exact.

- Cred că totul este automatizat la acest far.

- Nu mai are pic de romantism, zise ea.

- Ei, dacă romantismul îți lipsește, zise Ben trăgând-o spre el... apoi, se aplecă și o sărută. Kayla se abandonă sărutului. Simțea căldura soarelui, briza. Auzea zgomotul valurilor care se spărgeau atât de aproape de ei, dar nici vântul nici valurile nu erau cele care făceau totul să fie atât de perfect. Ben era cel care-i oferea cea mai mare bucurie. El o ținea strâns, sărutând-o.

Kayla îl sărută și ea. Se simți cuprinsă de o bucurie care o încălzi mai mult decât soarele. O, Ben șopti ea, ce minunat început pentru weekendul nostru.

- Da, Kayla, este numai începutul. Va fi și mai plăcut în continuare, te asigur. Apoi, o privi și-i promise: eu n-o să-ți mai țin nici o predică, iar tu n-o să mai ai pentru ce să te certi cu mine.

Kayla își lăsă capul pe umărul lui, cu mâna în mâinile lui. Sunt de acord, dar tot tu vrei să controlezi discuția?

- Nu, dar voi avea grijă să nu se mai transforme în ceartă.

- Atunci, eu o să-ți povestesc despre Katherine.

- O, nu cred că sunt pregătit să ascult asta. Cred că o să stric înțelegerea.

- Ai promis că n-o să-mi mai ții nici un fel de predici, îi reaminti Kayla.

- Dar asta n-a fost o predică.

- Era pe punctul de a deveni.

- Poate că ai dreptate, zise Ben. Acum, povestește-mi despre Katherine. Profită de faptul că sunt foarte relaxat. Ben îi sărută mâna. Ca să nu-ți mai spun cât sunt de sexy, zise el sărutându-i tot brațul.

- Ben...

- Te ascult. Ben se ridică și-i eliberă mâna.

- Am văzut-o din nou, zise ea.

Ben nu mai spuse nimic. Ultimul lucru pe care și-ar fi dorit să-l audă era o altă vizită a Katherinei. Nu voia ca femeia asta, care aparținea trecutului, să le strice sfârșitul de săptămână.

- Am văzut-o lângă pârâul din spatele casei...

Ben se hotărî s-o asculte fără să obiecteze.

- Știu că am văzut-o, așa că să nu mai faci nici un fel de comentarii.

- Nici nu mă gândeam să obiectez, zise el. Voia să ai lucrurile foarte ușor, de astă dată. Dacă o lăsa să vorbească despre asta, Kayla poate că ar fi renunțat la cercetarea din biblioteca de la Salem. Întinse mâna, îi luă palma în mâinile lui și începu să i-o sărute.

- Ben...

- Continuă, n-o să te întrerup.

- Știu, dar poate... oricum, o să te scutesc de detalii, dar cred că femeia încearcă să ia legătura cu mine.

- Și eu încerc asta, zise Ben, care nu putea fi serios.

- Ben, cred că vrea ceva de la mine.

De această dată, Ben o trase mai aproape.

- Nu mi se pare ceva neobișnuit, zise el.

- Nu? Kayla își simțea inima bătând tare.

- Nu. Și eu vreau ceva de la tine. Ben o sărută cu multă pasiune.

Când ridică în cele din urmă capul, Kayla îi spuse:

- Nu cred că vrei să fii serios cu mine.

- Dar totuși sunt.

- Nu mă refer la asta. Mă refer la Katherine.

- Tu chiar o iei în serios? întrebă Ben.

- Așa am făcut.

- Și probabil c-o vei mai face. Dar nu acum. Pentru că vom merge la masă, apoi vom dansa, zise el ajutând-o să se ridice. Trebuia să-i distragă atenția de la vrăjitoare și apariții stranii. Era timpul lor, al amândurora și Katherine nu trebuia să intervină între ei.

- Poate că mai târziu o să mă asculți cu mai multă seriozitate, îi spuse Kayla scuturându-și nisipul de pe haine.

- Cu siguranță, îi răspunse Ben, pentru că după masă am de gând să... Ben îi șopti ceva la ureche.

- Ben Montgomery, nu cred c-o să îndrăznești!

- Așteaptă să vezi, Kayla.

Capitolul 9

După ce au mâncat, cei doi au intrat mână în mână în salonul de unde se auzea muzica. Aleseră o masă lângă fereastra ce dădea spre ocean. Luna răsărise și imaginea ei se reflecta în valurile înspumate ale oceanului. Ben rămase cu privirile pierdute asupra priveliștii incredibile.

Dar își spuse că nici zgomotul făcut de valurile oceanului nici muzica și nici razele lunii nu echivalau cu frumusețea Kaylei. De fapt, pentru el, numai Kayla conta. O iubea. El știa acest lucru cu toate că ei nu-i spusese nimic, recunoscuse numai față de Andy, în ziua în care jucaseră baschet. Se gândi că trebuia să-i spună și ei. De fapt, tocmai când se hotărâse să-i spună, veni chelnerița la masa loc.

Ben comandă o cafea și observă cu atenție privirea Kaylei, care se concentrase asupra valurilor pentru ca în minutul următor să zăbovească asupra lor. Apoi, privirile lor se întâlniră și el știu că și sentimentele ei erau la fel de profunde. Rămaseră așa, privindu-se mai mult timp.

- Este un sfârșit de săptămână minunat. După o masă bună, m-am bucurat cu priveliștea superbă de aici, de muzica minunată și... de tine.

- Ei, eu nu am un rol prea important, zise el.

- Ba da, Ben. Tu ești...

- Ce sunt eu, Kayla? insistă Ben care aștepta cu sufletul la gură.

Kayla ar fi vrut să spună ceva care să-i facă plăcere, dar nu reuși decât să rostească:

- Ești cel mai atrăgător bărbat din această încăpere.

Ben se uită în jur.

- Nici nu este prea multă lume, zise el, dar tu ești...

- Ce sunt eu? întrebă ea.

El nu mai ezită:

- Ești cea mai frumoasă femeie din lume, zise Ben. De mult timp nu m-am mai comportat ca un adolescent îndrăgostit.

- Și eu mă simt cam ciudat, zise Kayla. Nu cumva vinul pe care l-am băut este de vină?

- Crezi?

- Nu, zise ea. Tu ești motivul, Ben. Kayla simțea o bucurie atât de intensă încât îi venea să plângă. În jurul ei era atâta muzică și mișcare dar ea nu-l vedea decât pe Ben. Era cu el și privirile lor nu se dezlipeau.

Kayla uitase că-și impusese să nu se îndrăgostească. Sentimentele ei față de Ben îi învinseseră convingerile. Era îndrăgostită de el. Se simțea cuprinsă de o fericire care-i umpluse inima de bucurie. Indiferent de problemele cu care se vor confrunta ei în viitor, fiind împreună le vor birui.

Uitară de cafeaua care le fusese adusă și se lăsară furați de ritmul muzicii, o baladă din anii patruzeci.

- Aș vrea să dansez cu tine, îi spuse Ben și se simți ca un tânăr îndrăgostit.

Ajunseră pe ringul de dans și Kayla se topi în brațele lui. Trupurile lor se uniră în ritmul muzicii. Brațele lui Ben se afla pe talia Kaylei și el o trase mai aproape.

Dar, curând, muzica se opri și ei se întoarseră la masă. Kayla îl privea insistent. Fata aștepta un sărut. Ben se aplecă și o sărută. Când se despărțiră, Ben privi repede în jur.

- N-a observat nimeni, zise el.

- Eu cred c-a observat toată lumea, zise Kayla.

- Să plecăm?

- Cred că ar fi cel mai indicat.

Muzica începu din nou, dar acum nu mai constituia decât fondul sonor.

- Acum nu mai vreau să dansez cu tine, îi spuse Ben. Vreau să fac dragoste cu tine.

Dacă Ben n-ar fi atins-o când i-a șoptit aceste cuvinte, Kayla i-ar fi întins mâna și ar fi mers alături de el spre ringul de dans, ca orice femeie din această încăpere. Dar el n-o atingea și de aceea Kayla se simțea slabă, gata să capituleze. Era fără îndoială foarte îndrăgostită de el. Odată, Ben îi spusese că ea era femeia visurilor lui, dar ea nu-l luase în serios atunci. Ce i-ar spune el oare acum, dacă ea ar recunoaște că el este bărbatul visurilor ei?

Kayla își ridică privirile spre el.

- Și eu aș vrea să fac dragoste cu tine, dar, pentru asta, va trebui să mă duci în brațe, murmură ea.

- Va fi plăcerea mea, îi spuse el cu un zâmbet, spoi se îndreptară spre liftul care tocmai își deschisese ușile în fața lor.

Când acestea se închiseră, Kayla era în brațele lui. Ben o sărută, în timp ce mâinile lui îi desfăceau fermoarul rochiei.

- Ben, protestă Kayla. Așteaptă până ajungem în cameră. Ne poate vedea cineva...

Kayla nu apucă să-și termine spusele, că gura îi fu acoperită de sărutările lui.

- Nu are cine să ne vadă, zise el când se deschiseră ușile. Dar chiar în acel moment, când Ben o luase în brațe și pornise cu ea pe coridor, un alt cuplu de tineri se îndrepta spre lift.

- Bună seara, le spuse Ben iar Kayla reuși să schițeze un zâmbet.

Se îndreptară chicotind spre camera lor și imediat ce închiseră ușile, Ben uită promisiunea făcută și desfăcu fermoarul rochiei care căzu pe podea.

- Frumoasă rochie, zise el, dar nu se compară cu femeia care o poartă. El întinse mâna și-i atinse sânii goi. Știam că nu porți nimic sub această rochie. Ideea asta m-a înnebunit toată seara.

Kayla își ținu respirația când Ben îi atinse sânii. Apoi, ea reuși să-i reamintească:

- Am totuși ciorapii.

- Nu-i vei mai avea mult timp.

Și Ben avu dreptate. Kayla își scoase pantofii, iar el reuși să-i desfacă ciorapii din portjartier, să-i lase în jos, de-a lungul piciorului, atingându-i ca din întâmplare genunchii și coapsele. Apoi o ridică în pat.

Kayla îi exploră trupul cu o îndrăzneală pe care n-ar fi crezut că o posedă. Îi simți gustul sărat, masculin al pielii. Ben își îngropă mâinile în părul ei, trăgând-o mai aproape și își pierdu controlul.

- O, Kayla, murmură el.

Kayla îl privi cu ochii tulburați de mii de senzații pe care nu putea să le descrie. Piela îi ardea, sângele îi pulsa puternic.

Ben o privea cu ochii încărcați de dorință.

- Te doresc, Kayla, îi spuse el.

El întinse mâinile și o ridică de talie până când fata ajunse cu trupul lipit de al lui. Gurile li se întâlniră.

Apoi, se întinseră pe pat atingându-se, ținându-se strâns îmbrățișați până când ea îl auzi șoptind din nou:

- Te iubesc, Kayla. Te iubesc.

- Și eu te iubesc, dragul meu, murmură ea. Acum nu mai lipsea nimic; dragostea lor era completă.

Ben gemu încet. Kayla îi sărută gura, obrajii, bărbia. Ea

descoperi acel loc atât de sensibil din dosul urechii, care-l făcea să vibreze.

Încet, ea își coborî sărutările spre gâtul lui. Simțea că nimic, nici o experiență, nici o atingere nu este prea intimă pentru a fi împărtășită, nici o parte a trupurilor lor nu trebuia să rămână neexplorată. Nu se putea spune unde se termina trupul lui și unde începea al ei. Erau o singură respirație, o singură inimă.

Ben o atinse în cele mai intime locuri. El îi sărută sânii, iar Kayla gemu încet, lăsându-se cuprinsă de mii de senzații.

În cele din urmă Ben o ridică și o pătrunse. Kayla rămase nemișcată la început, bucurându-se de trupul lui. Apoi, trupurile lor găsiră ritmul minunat al dragostei.

Ben rosti din nou acele cuvinte:

- Te iubesc mult, Kayla. Ești femeia visurilor mele și nu-mi pot imagina cum ar fi viața mea fără tine.

- Ben, și eu te iubesc. Ziua în care am pășit în biroul tău a fost cea mai norocoasă zi din viața mea.

xxx

Se îndreptară spre Salem. Pe fiecare parte a drumului copacii purtau primele semne ale primăverii, iar ici și colo se mai vedea câte o tufă de margarete, care înflorea lângă porțile caselor. Ben se întrebă dacă fusese vreodată mai fericit în viața lui. O privi, pentru a câta oară, pe Kayla.

- Spune-mi, Kayla, cum te simți?

- Vrei adevărul?

- Sigur, zise el mirat.

- Mă simt... Kayla roși brusc. Mă simt ca o femeie îndrăgostită.

Ben răsuflă ușurat.

- Mi-am făcut probleme.

- Dar tu? îl antrebă ea.

- Şi eu mă simt tot aşa, dar în varianta masculină.

- Ei, da, trebuie să recunosc, este un mod de a evita adevărul, îl necăji ea.

Auzind aceste vorbe, Ben începu să strige cu toată puterea:

- Te iubesc, Kayla Hartwell! Apoi, începu să râdă. N-am făcut acest lucru niciodată, mă comport ca un puştan îndrăgostit. Nici asta n-am mai făcut vreodată, zise el. Trase maşina pe marginea drumului, o luă în braţe şi o sărută.

- Vrei să-mi spui că n-ai mai sărutat nici o fată în maşină? îl întrebă Kayla suspicioasă. Te rog să-mi spui adevărul.

- Ca să fiu mai exact, n-am sărutat niciodată o fată, primăvara pe drumul spre Salem, la ora zece dimineaţa, într-o maşină parcată, zise el repetânnd sărutul.

- Dar ai făcut toate cele pe care le-ai menţionat, vreodată?

- Se poate să le fi făcut, zise el, dar nu cu o frumoasă blondă din California.

Kayla începu să râdă.

- Înţeleg că sunt numai o piesă dintr-o listă mult mai lungă.

- Lista se termină cu tine, Kayla. Poate c-o să ţi se pară că exagerez dacă-ţi spun ca sunt vrăjit de tine.

Kayla începu să râdă.

- Poate că semăn cu Katherine, dar nu am puteri magice.

- Nu sunt sigur de asta, îi răspunse Ben sărutându-i braţul.

Kayla deveni brusc serioasă.

- Cu toate astea, cred că am ceva în comun cu ea.

- Ce? Ben continua să glumească.

- Citeam că multe dintre vrăjitoarele din Massachusetts au fost persecutate pentru că erau prea... Kayla nu-şi găsea cuvintele

potrivite. Prea îndrăznețe.

- Îndrăznețe? Ben începu să râdă.

- Este adevărat, îl asigură Kayla. Unele dintre ele erau femei singure, bogate, și au preferat să nu se căsătorească, și să sfideze lumea, așa că au fost persecutate.

Lui Ben nu-i plăcea modul cum evolua discuția și făcu un efort de a o readuce pe Kayla la realitate.

- Erau toate ca tine, nu? Puternice, independente și încăpățânate.

- Așa spune una dintre cărți.

- Deci înaintașele tale au fost așa cum le descrii tu?

- Cred că așa au fost. Abia aștept să aflu mai multe despre ele. Ceea ce-mi amintește de faptul că biblioteca mă așteaptă.

- N-ai renunțat? zise Ben încruntându-se.

Fata îl privi surprinsă.

- Am crezut că ai fost de acord și am stabilit daja să mergem la Salem.

- Dar dacă ți-aș face o propunere mai interesantă, să mergem la Maine sau Cape, să găsim un hotel cu un șemineu frumos în dormitor și un pat dublu? Am putea să ne strecurăm sub plapumă și...

- În miezul zilei? îl necăji ea. Înainte ca Ben să se dezmeticească, Kayla îl îmbrățișă, devenind brusc conștientă că el era foarte obosit. Cearcănele de sub ochi i se adânciseră și mai mult. Dragul meu, zise ea, Observ că ai nevoie de odihnă. Te-ai culcat târziu noaptea trecută.

Ben zâmbi.

- Pentru o noapte ca aceea care a trecut, aș renunța de tot la somn. Dar nu sunt obosit. Mă gândesc numai că nu are rost să ne irosim vremea la bibliotecă.

- Pentru mine este foarte important, Ben, îi reaminti ea.

- Cred c-o să-ți pierzi vremea cu fleacuri și neadevăruri și cu superstiții prostești pe care ar fi mai bine să le eviți.

Kayla îl privi suspicioasă.

- Este ceva ce ai vrea să-mi spui și nu îndrăznești s-o faci? Ce s-a întâmplat?

- Nimic, Kayla, pentru numele lui Dumnezeu, îi răspunse el vehement. Numai că eu consider că nu este o idee foarte bună.

O mașină trecu în viteză pe lângă ei. Kayla se întoarse spre Ben.

- Mă pot duce și singură. Dacă mă duci înapoi la New Sussex, îmi iau mașina și mă duc singură la Salem.

- Este ridicol, zise Ben, a cărui iritare creștea. Am hotărât să ne petrecem sfârșitul de săptămână împreună.

- Și să mergem la Salem, insistă Kayla.

- Bine, zise Ben pornind motorul. Suntem la jumătatea drumului, așa că este mai bine să mergem înainte. Kayla îl privi uimită.

Indiferent ce ar fi gândit despre locul în care urmau să meargă, când văzu clădirea Bibliotecii din Salem nu fu prea fericit. Era o clădire din cărămidă roșie, cu coloane albe și ferestre înguste. Parcul care o înconjura era foarte plăcut. Îl văzuse de multe ori, dar își spuse că nu era cazul să se enerveze.

- Ne întâlnim în parc peste câteva ore? se oferi Ben.

- Este foarte bine așa. Kayla își luă carnetul de însemnări și deschise portiera mașinii. Ești sigur că nu vrei să mergi cu mine?

Ben refuză.

- Eu o să caut un loc plăcut unde să stăm peste noapte. Se întoarse spre mașină. Cu toate că încercase s-o convingă pe Kayla să renunțe, nu reușise, iar acum avea o presimțire cam ciudată. Urma să se întâmple ceva foarte straniu și voia să preîntâmpine totul. Visul era cel care-l îngrijora cel mai tare, visul care venise tocmai când între el și Kayla totul mergea atât de bine. Era destul de

greu ca doi oameni să se potrivească atât de bine, să se iubească atât de mult. Noaptea care trecuse fusese cea mai frumoasă din viața lui.

Dar nu putea uita visul. Adormise, ținând-o pe Kayla în brațe. Și tocmai atunci începuse să viseze. Visase o femeie care semăna cu Kayla, dar despre care el știa că era Katherine. De astă dată nu era singură, era însoțită de un bărbat îmbrăcat în robă. Se aflau la un proces, probabil procesul Katherinei. Bărbatul era judecătorul, probabil, iar Ben vedea sala de judecată nu din locul unui spectator ci de pe bancheta judecătorilor.

Ben o vedea, stătea foarte mândră pe banca acuzaților, cu capul drept; era foarte frumoasă. Ben știa că trebuia să se opună deciziei judecătorului, dar nu putea s-o facă pentru că sufletul îi era împărțit. Începuse să vorbească.

Se trezi înainte de a fi terminat ce avea de spus. Încercase să nu se miște prea mult pentru a nu o deranja pe Kayla și retrăise visul fără să-și dea seama se semnificație avuse.

În acel moment se întrebă dacă el era mai puțin curajos decât Kayla. Ea avea puterea să meargă pe urmele Katherinei, în căutarea adevărului.

Ben se hotărî s-o urmeze pe Kayla. La intrarea în bibliotecă, văzu un tânlr care stătea la un birou. Acesta îi spuse lui Ben să semneze în registru, apoi îl îndrumă spre etajul al treilea unde se afla Kayla, la departamentul microfișelor, acolo unde cărțile mai vechi și rare fuseseră transferate pentru conservare.

Când tânărul îl întrebă dacă vrea să meargă la ea, Ben îi spuse:

- Aș vrea să știu dacă pot găsi acolo și informațiile care mă interesează. Caut informații despre familia Montgomery din New sussex.

Tânărul îi arătă lui Ben cărțile pe care le solicitase.

xxx

Peste două ore, palidă și desfigurată, Kayla se întâlni cu Ben în grădina bibliotecii. Avea în mână note scoase din cărțile pe care le consultase.

Ben se sprijini de peretele grădinii, cu mâinile în buzunar, și o urmări pe Kayla care străbătea grădina cu pași mari, fără a observa frumusețea florilor, primăvara, păsările care cântau. Ben avu răbdare și o lăsă să se mai liniștească. În cele din urmă fața se mai liniști și se așeză pe o bancă. În acel moment Ben veni lângă ea și citi ceea ce era scris cu litere mari pe hârtiile din mâna ei.

Magistratul care a judecat procesul Katherinei Hartwell și a condamnat-o la moarte a fost Benjamin Montgomery din New Sussex.

Kayla îi întinse foile, cu mâini tremurânde.

- Kayla, începu el de parcă ar fi vrut să oprească vorbele pe care se aștepta să le audă.

- Nu aveai cum să nu știi de acest proces, Ben, și cu toate astea nu mi-ai spus nimic. De ce?

Ben realiza că fata era supărată, speriată și mânioasă.

- Nu știu, Kayla, sau dacă am știut cândva, poate că am uitat. Poate că am auzit-o pe bunica vorbind despre un strămoș al nostru care a fost judecător și s-a ocupat de astfel de procese.

- Și atunci, de ce te-ai strecurat în bibliotecă? De ce, Ben?

- Nu m-am strecurat, Kayla.După ce ai plecat tu, m-am gândit că ar fi bine să aflu câte ceva despre strămoșii mei, căci nu aveam altceva de făcut. Dar asta nu avea nici o legătură cu tine sau cu Katherine.

Privirile Kaylei nu lăsau nici o îndoială cu privire la gândurile ei din acel moment.

- Acum, dacă tot ai aflat că el a judecat procesul meu...

- Ce vrei să spui, prin procesul tău, Kayla? Vorbeam despre Katherine! Ben simțea cum se înfioară.

- Nu asta am vrut să spun, zise Kayla. Dar strămoșul tău a dat sentința în procesul Katherinei. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Ben se confrunta cu o situație cel puțin ciudată.

- Eu nu-mi dau seama decât de faptul că vrei să amplifici o situație care nu este relevantă pentru noi.

Kayla nu-și mai putea reține mânia.

- Înseamnă, zise ea, că strămoșul tău este răspunzător de moartea Katherinei.

- Kayla, acest lucru nu are nici o legătură cu noi.

- Ba are, zise ea. Suntem legați de ei. Eu semăn cu Katherine, iar tu cu judecătorul din portret. Sunt prea multe coincidențe. Chiar și tu va trebui să le acorzi atenție.

- Dar le acord atenție și acum, zise Ben exasperat. Numai că nu înțeleg de ce dai atâta amploare acestui lucru. Strămoașa ta a fost spânzurată ca vrăjitoare, iar strămoșul meu i-a fost judecător. Și, ce-i cu asta? Noi ne-am întâlnit după câteva sute de ani.

- Se pare că acesta ne-a fost destinul.

- Bine, zise Ben. Dacă asta este interpretarea pe care vrei s-o dai, nu-i nimic. Mi-a fost scris să te întâlnesc și sunt fericit. Așa că să ne continuăm sfârșitul de săptămână.

Kayla continua să se împotrivească.

- Ben, nu trebuie să fugim de realitate. Îți amintești că atunci când ne-am întâlnit am simțit o puternică antipatie unul față de celălalt? N-a fost o atitudine normală, continuă ea. Poate că cei doi strămoși ai noștri ne-au transmis sentimentele lor.

Figura lui Ben exprima mai mult dezamăgire decât neîncredere sau supărare.

- Kayla, nu vreau să mai discutăm pe tema asta. Văd că vrei să mă convingi că tu și eu suntem reîncarnări ale celor doi...

- Nu vreau să te conving de nimic, îi răspunse Kayla. Îți ofer doar o explicație și nu neapărat prin reîncarnare. Minți mai luminate decât ale noastre s-au ocupat de acest gen de probleme. Nu este un fenomen nou.

- Este absurd, fu răspunsul lui.

- Îți sunt recunoscătoare pentru atitudinea ta, îi răspunse Kayla. Acum văd ce ai moștenit de la înaintașul tău.

- Nu este cazul să mai continuăm discuția asta, spuse Ben. El se ridică și făcu câțiva pași spre zidul grădinii, apoi se întoarse.

- Dar este adevărat, Ben, insistă ea. Așa ai reacționat și tu față de mine, judecându-mă ori de câte ori nu erai de acord cu mine.

Ben strânse din dinți și-i răspunse:

- Iar tu reacționezi agățându-te de orice idee care-ți trece prin cap, fără să dovedești puțină logică. Adevărul este că multe persoane nevinovate au fost spânzurate sub acuzația de vrăjitorie.. Din păcate, acest strămoș al meu a fost și el implicat an aceste procese. Noi nu avem nici o legătură cu ele. Crede-mă.

- Eu cred că avem, insistă Kayla. Chiar nu poți înțelege? Nu simți nimic? îl imploră ea încercând să vorbească mai încet întrucât un alt grup intrase în grădină.

- Să mergem, Kayla. Nu mai suntem singuri.

Pentru ea foarte important să-l facă s-o asculte și să înțeleagă. Cu mâna pe brațul lui, ea îi explică cât de confuză frusese chiar de la început.

- Când am ajuns la New Sussex îm simțit ceva ciudat. Ciudat în casă, și între noi doi.

- Desigur că a fost ceva ciudat între noi, Kayla, a fost o atracție căreia n-am putut să-i rezistăm.

- Exact, zise Kayla cu oarecare speranță în glas.

- Kayla, este vorba despre chimia trupurilor noastre, despre unde și vibrații, sau ce sunt ele. Sunt fericit că noi suntem în această situație. Suntem aleșii sorții dar asta n-are nici o legătură cu strămoșii noștri.

Kayla se mai relaxase. Încercă din nou să-l lămurească:

- N-au fost numai emoții. Câteodată mă simțeam speriată de intensitatea sentimentelor mele. Tu știi asta, Ben.

Ben oftă.

- Faptul că te doresc atât de mult, Kayla, nu are nici o legătură cu strămoșul meu.

- Nici măcar nevoia de a mă controla în permanență, de a mă judeca la fiecare pas?

Ben evită să-i răspundă și Kayla continuă:

- Când am văzut-o pe Katherine, sau mi-am imaginat că am văzut-o, ea îmi cerea ajutorul.

- Așa că a venit direct la tine... zise Ben neîncrezător.

- De ce nu? Sunt urmașa ei, iar tu al judecătorului. Și tu ești implicat.

- Eu sunt legat de tine, Kayla, nu de Katherine. Ben se felicită în acel moment că nu-i spusese nimic despre visurile lui.

Dar Kayla era hotărâtă să nu renunțe.

- Moartea ei s-a datorat judecatorului, Ben, cred că ea vrea să lămurim lucrurile.

- Bine, zise Ben. Asta se poate face. Hai să locuim împreună. Hai să ne logodim. La naiba, ce spun eu, să ne căsătorim! Asta crezi că i-ar aduce satisfacție nălucii Katherinei, făcând-o să iasă din viețile noastre?

Kayla părea și mai afectată.

- După cum văd eu, Ben, nu iei acest lucru în serios. Vrei să pui

capăt situației?

- La naiba, zise Ben, asta vreau.

- Și eu îmi doresc același lucru.

- Și atunci?

- Vreau să încheiem afacerea asta după cum ar fi vrut Katherine. Ea mi-a deschis o ușă pe care vreau să merg, Ben.

- Cum vrei să faci asta, Kayla?

- Nu știu.

Ben ridică mâinile în sus exasperat.

- Nu știu decât că ea încearcă să ia legătura cu noi.- Și tu vrei ca noi...: nu, nu-mi spune că te gândești la o ședință de spiritism.

- N-am spus asta, Ben.

- Dar la asta te-ai gândit.

- Nu, insită Kayla, mi-aș fi dorit doar să nu mai fii atât de intolerant.

- Ți-am ascultat toate nonsensurile legate de spiritism și reîncarnare, nălucí și vrăjitoare. Ben porni spre mașină. Nu accept o asemena discuție, Kayla.

Kayla oftă când el porni mașina. Discuția le scăpase de sub control și nu ajunseseră la nici o concluzie.

- Deocamdată nu-mi doresc decât să facem un pas, cât de mic.

Ben întoarse mașina și porni pe drumul pe care veniseră.

- Se petrece ceva minunat, Ben continuă Kayla. Dacă vei recunoaște acest lucru, ai putea fi surprins.

Pe mine nu mă surprinde decât faptul că sfârșitul acesta de săptămână s-a terminat astfel. Ne întoarcem la New Sussex, Kayla. Mi-a pierit cheful de petrecere.

xxx

Ben străbătuse încăperea cu pași mari, întrebându-se de ce nu-i spusese Kaylei despre visurile lui. În cele din urmă se așeză pe un scaun de bucătărie, întrebându-se ce-ar fi treuit să facă. Știa că dacă i-ar fi povestit visurile despre femeia care era Katherine probabil, Kayla ar fi țâșnit ca o rachetă. Acum ar fi deja la Boston, în cabinetul vreunui mediu, încercând reîntoarcerea într-o altă viață. Iar el n-ar fi fost de acord cu asta.

Dădu la o parte ceașca de cafea și se îndreptă spre pat. Din fericire, a doua zi era duminică și putea să doarmă mai mult. Apoi, se va trezi, poate într-o stare mai bună, și va vedea ce va face cu Kayla.

Cu toate că-i făcuse propunerea de căsătorie într-un moment nepotrivit, o făcuse cu multă convingere. Nu avea de gând să lase nimic - nici un spirit - sș-i stea în cale.

Cu toate că băuse cafea, adormi imediat. Dar nici nu se crăpase de ziuă când se trezi. Se ridică și privi ceasul. Era ora cinci, nici nu răsărise soarele. Dar încăperea era scăldată într-o lumină ciudată...

Se sprijini într-un cot și-și duse mâna la ochi. Prin ușa întredeschisă pătrundea o lumină orbitoare. Apoi, observă cum ușa se deschise mai mult, și mai mult. Ben își acoperi ochii cu palmele și întrebă:

- Cine este?

Auzi cuvintele, dar își dădu seama că nu el le pronunțase. Se înfioră. Era ceva ciudat. Ben lăsă mâinile în jos și privi spre lumină.

În acel moment o văzu. El nu-i pronunțase numele. Dar se gândise la ea.

Era Katherine.

Ea se apropie de Ben, îmbrăcată în hainele ei demodate, cu

manșete și guler alb. În acel moment, Ben văzu un bărbat în spatele ei. Nu se simți șocat. Bărbatul purta perucă și robă. Era judecătorul Benjamin Montgomery.

El se opri lângă Katherine și amândoi rămaseră în acea lumină magică, privindu-l prin ușa deschisă.

- Nu, nu! strigă Ben cât putea de tare, știind că era un vis dar fiindu-i teamă pentru prima oară în viața lui, tocmai pentru că era un vis și nu se putea trezi din el.

Apoi, ușa se închise și Ben rămase în întuneric.

Capitolul 10

Imediat ce se aprinse lumina în camera Kaylei, Ben deschise portiera mașinii și cobori. Stătuse mai mult de o oră în fața casei ei așteptând ca ea să se trezească. Când ajunse la ușa din spatele casei, Kayla făcea cafeaua.

- Știu că este foarte devreme dar, începu el când fata îi deschise.

- Nu te mai scuza. spuse Kayla n-am dormit bine azi-noapte și-mi pare bine c-ai venit, simțeam nevoia să-ți vorbesc. Vrei o cafea? îl întrebă ea.

- Nici vorbă. Nu vreau să mai beau cafea. Cred că am băut vreo zece cești noaptea trecută, dar un suc de fructe mi-ar prinde bine.

Kayla se îndreptă spre frigider și scoase o cutie de suc de portocale. Apoi, se așeză în fața lui și așteptă. Dar Ben se simțea prea bine acolo, în preajma Kaylei, în bucătăria ei, cu paharul de suc în față.

- Ceea ce s-a întâmplat ieri a fost o altă situație care ne-a scăpat de sub control, zise ea. Sper că pe viitor vom ști să rezolvăm orice situație de acest gen.

- Cred că vom reuși, Kayla. Eu sunt vinovat de cele întâmplate.

- Nu, zise ea. Eu m-am lăsat prea mult influiențată de obsesiile mele și n-am vrut să te las măcar să spui ce gândești.

Ben bău paharul cu suc și se simți mai bine, iar mintea îi era parcă mai limpede.

- Kayla, nu te învuniesc pentru că n-ai vrut să mă asculți. Eu nu ți-am spus adevărul, mărturisi el.

Kayla îl privi uimită.

- Care adevăr, Ben?

- Adevărul despre relația noastră, Kayla, îi spuse el. Despre Katherine și judecător.

- Nu înțeleg nimic.

- Nici nu ai cum să înțelegi, răspunse el, pentru că ți-am ascuns prea multe lucruri.

Kayla nu mai știa ce să creadă. Trebuia să aștepte explicațiile lui.

- Trebuie să încep cu începutul, zise Ben.

- Te rog s-o faci.

- Totul a început din momentul în care ai pășit în biroul meu. Ben făcu o pauză, apoi adăugă: eu te cunoșteam.

- Poftim? Kayla îl privi uimită. Unde ne cunoscuserăm?

- Tu nu m-ai cunoscut, dar eu te-am mai văzut undeva. Te-am visat de multe ori, Kayla. Știu că nu poți crede ce-ți spun. Apoi, când ai intrat în biroul meu, mi-am dat seama imediat că nu erai tu femeia din visurile mele.

- Nu mai înțeleg nimic, zise Kayla. M-ai visat sau nu?

- Am visat o femeie care-ți semăna foarte mult.

- Și de ce nu mi-ai povestit visurile tale?

- Din multe motive, recunoscu Ben. Când am încercat să-ți vorbesc despre asta în primele zile, ți s-a părut ceva banal. Apoi, când am început să discutăm despre paranormal, eu n-am vrut să accept că experimentam ceva care nu ținea de lumea noastră. Kayla, tu mă cunoști destul de bine, știi că am încercat să judec lucrurile cu logica și rațiunea care mă caracterizează. Într-un târziu, am ajuns la concluzia că nu pe tine te visam. Cred că pe Katherine am visat-o tot timpul.

- Katherine? Cum ai visat-o? Spune-mi totul, Ben.

Ben era pregătit să înceapă povestirea.

- Cu câteva săptămâni înainte de sosirea ta în New Sussex, îm început să visez o femeie blondă, frumoasă, care semăna foarte mult cu tine, dar părea foarte îndepărtată. Mă fascina și mă intriga în același timp. Aș fi vrut s-o pot atinge. Apoi, te-am văzut pe tine, am fost convins că tu ești femeia din visurile mele și m-am îndrăgostit nebunește de tine.

- Același lucru mi s-a întâmplat și mie, recunoscu ea.

- În seara când ne-am cunoscut am avut un vis diferit. Era un vis erotic și sunt sigur că știu și motivul. Fantezia sexuală se poate explica prin faptul că am fost atras de tine. Dar visul nu se desfășura aici, acum... era ceva foarte îndepărtat. Am mai visat, despre tine sau despre femeia care-ți semăna, că a fost persecutată și judecată. Eu, fiind un bărbat realist, m-am gândit la aceste visuri și mi-am spus că fanteziile tale despre Katherine mi-au invadat visurile. De fapt, am preferat să nu mă gândes prea mult la toate astea.

- Dar pe judecătorul Montgomery l-ai visat vreodată? îl antrebă Kayla.

- Abia acum înțeleg semnificația acelor visuri. Cred că eu am văzut totul prin prisma judecătorului. de fapt, nu eu te-am visat. Cred că judecătorul a visat-o pe Katherine.

Kayla se înfioră. Trebuia să existe o legătură între ea, Ben și trecut.

- Pari destul de convins, Ben.

- După ce am visat noaptea trecută, am început să cred în aceste vise. I-am văzut pe judecător și pe Katherine, erau lângă camera mea și mă priveau prin ușa întredeschisă. Când Ben rostea aceste cuvinte, în ancăpere se lăsă o liniște nefirească. Afară, păsările cântau, un câine lătra pe undeva - erau zgomotele normale ale unui oraș care se trezea la viață. Dar în casa Kaylei se lăsase o liniște apăsătoare, de parcă n-ar fi existat lumea de afară.

- Mi-e teamă, Kayla.

Kayla îl privi uimită.

- O, nu mi-e frică de năluci sau mai știu eu ce. Mi-e teamă pentru noi, mi-e teamă că soarta înaintașilor noștri s-ar putea transmite și asupra noastră. Ben simți mâna Kaylei tremurând. Mă tem că ne-ar despărți. Cred că mă înțelegi, Kayla.

Fata încuviință.

- Cum să prevenim acest lucru? o întrebă Ben, înțelegânbd că ea era mai puternică. am putea continua să visăm, să avem tot felul de visuri și să ne certăm din cauza lor. Am putea să-i acceptăm pe judecător și pe Katherine și să-i invităm la cină.

Kayla pufni în râs. Ben i se alătură și el.

- Ne putem păstra măcar simțul umorului, cu care am fost dăruiți.

- Noi avem mai multe, zise el sărutând-o. Dar nu avem deocamdată o soluție.

Kayla oftă.

- O să găsim noi una, spuse Kayla încrezătoare. Pentru început trebuie să ne dăm seama ce vor ei.

- Să ne facă să ne pierdem mințile. Cred că și eu am văzut-o pe Katherine în oglinda aceea.

- Ben, dar nu mi-ai spus nimic!

- Cum era să recunosc asta față de tine? Eu, Ben Montgomery, să cred în stafii? Dar dacă într-adevăr am văzut-o pe Katherine, trebuie să existe o explicație.

- Și există. Eu am crezut că străbuna mea cerea ajutor, dar acum când a apărut judecătorul...

- Te rog, Kayla, zise Ben. Să nu cădem în misticism.

Kayla îl privi dar nu-i răspunse. Nu avea sens să discute în contradictoriu cu el, tocmai acum când ajunseseră la o înțelegere.

- Poate cei doi vor să ne spună ceva despre ei, ceva ce noi nu știm. Poate că au așteptat câteva sute de ani pentru ca noi să fim împreună. Nu crezi?

- Nu are sens, Kayla. Dar oricum, eu vreau să încerc orice posibilitate de a lua legătura cu ei.

- Dar cum vei comunica? îl întrebă Kayla. Există vreun mediu în New Sussex?

Ben scutură din cap.

- Nu cred, Kayla. Oricum, nu știu nimic despre acest domeniu.

Kayla zâmbi și începu să toarne cafeaua.

- Aș bea și eu una, zise Ben.- Acum câteva minute mi-ai spus că ai băut prea multă.

- Am băut destulă, zise el, dar situația asta cere multă cofeină.

Kayla mai aduse o ceașcă și-i turnă.

- Am citit până dimineața, zise ea.

- Mi-am închipuit.

- De obicei, contactul cu un spirit se face prin hipnoză, iar persoana respectivă vorbește prin intermediul unui mediu.

Ben se încruntă.

- Ce termeni folosești - entitate, subiect, mediu. Mi se pare ciudat.

- Ben...

- Nu-ți face probleme, îi spuse el. Nu-mi schimb hotărârea. Să mergem la Boston să căutăm un hipnotizator?

Kayla zâmbi.

- Nu mi-aș fi închipuit că voi auzi asemenea cuvinte din partea ta. Aș fi vrut să rezolvăm noi singuri problema asta - sau, mă rog, toți patru. Dar n-o putem face decât cu ajutorul altcuiva. Ce-ar fi să căutăm în Pagini Aurii? glumi ea, vrând să mai înveselească atmosfera.

- Lasă-mi câteva minute să iau legătura cu persoane care ne-ar putea ajuta.

- Ar fi foarte bine, dar de unde o să începi?

- În nici un caz cu Pagini Aurii. Cunosc mulți avocați, doctori, psihologi.

Kayla începu să râdă.

- Mă gândeam cum ar fi să sun pe toți despre care mi-ai spus și să le ceri să-ți facă legătura cu un hipnotizator sau cu un mediu. Nu va merge, Ben.

- Oricum, deși este duminică dimineața, o să dau câteva telefoane.

xxx

Răspunde pe linia doi, Ben, este Kayla! strigă Terrie.

- Bună, ce s-a întâmplat? întrebă Ben căruia începuse să-i bată inima. Era ziua în care așteptau să sosească hipnotizatorul pe care-l găsise nu el, ci Kayla.

- A sosit, îi șopti Kayla. Este aici, cu mine, în bucătărie, bem o cafea. Domnul Leo Justice a sosit.

- Și...

- Este o persoană drăguță și.. normală continuă ea.

- Nu are nici capă neagră nici bilă de creistal? o necăji Ben.

- Nu, arată ca un bunicuț. Este chel, cam grăsun. I-a plăcut magazinul meu și ar vrea să cumpere...

- Kayla, o întrerupse Ben. Ce-ai aranjat cu .... știi tu ce? Ben aruncă o privire spre biroul lui terrie. Nu voia să știe nimeni ce puneau ei la cale.

- Da, știu, zise Kayla. Va începe imediat ce vii tu. O să-i arăt portretul Katherinei. Dacă ai putea veni acum...

- Acum sunt puțin ocupat, încercă Ben să se scuze.

- Nu; nu ești. Am întrebat-o pe Terrie și mi-a spus că nu aveți nici un client. Sunt destul de nervoasă dragul meu. Mi-ai spus că pot conta pe tine.

Ben trase aer în piept.

- Desigur, poți conta pe mine. Lasă-mi câteva minute ca să rezolv lucrurile aici și vin spre tine. Nu începe distracția fără mine.

xxx

Kayla avea dreptate. Leo Justice era un bărbat obișnuit care nu avea nimic mistic. Ben se simți ușurat. Justice, care fusese recomandat ca o somitate în domeniu, era un individ scund și chel, cu o figură de copil și ochi albaștri.

- Am crezut c-o să aducem portretul Katherinei aici în hol, îi spuse el lui Ben. Kayla mi-a vorbit despre rolul pe care l-a jucat acest portret în viața voastră.

Când ajunseră în încăperea cu tabloul, Ben nu-și putu reține un zâmbet. Kayla și Leo creaseră o atmosferă misterioasă în încăpere.

Pe marginea șemineului puseseră lumânări. Era deja întuneric afară și lumânările aprinse dădeau un aer nefiresc încăperii, aruncând umbre stranii pe pereți.

- Ai făcut o treabă grozavă, zise Ben.

Kayla veni lângă el.

- Am considerat că este locul cel mai potrivit pentru această ședință. Prezența Katherinei se simte cel mai puternic aici.

- Ar fi bine să vă așezați pe sofa, le sugeră Leo, iar eu voi sta chiar în acest fotoliu, în fața voastră.

Ben își drese glasul.

- Bănuiesc că ai mai făcut astfel de ședințe, Leo.

- Desigur, dar de fiecare dată lucrurile sunt diferite. Kayla mi-a vorbit despre strămoașa ei și despre judecător, iar mie mi s-a părut interesantă povestea lor. Poate că de astă dată, vom descoperi ceva special.

- Suntem nerăbdători, zise Kayla. Ea strângea mâna lui Ben, iar simțea tensiunea nevoasă pe care o degaja fata.

- Această stare este foarte bună, le spuse Leo cu blândețe. Chiar și nervozitatea. Ne putem folosi de a ceastă energie. De fapt, hipnotismul se practică de mii de ani și dacă este desfășurat sub girul unui expert, este o experiență sigură. Vă garantez. Aș vrea să fiți foarte relaxați.

- Eu sunt cel care nu prea cred în spiritism, se confesă Ben.

- Deci participați cu oarecare reținere? întrebă Leo.

- Da, recunosc că sunt sceptic. Dar o iubesc prea mult pe Kayla și trec peste acest lucru. Sunt dispus să fac tot ce trebuie pentru a lua legătura cu Katherine și judecătorul. Dacă acest contact cu trecutul va face ca dragostea noastră să fie mult mai sigură, sunt dispus să fac tot ce trebuie.

- Și eu, zise Kayla. Vreau ca judecătorul și Katherine să știe că această încăpere este plină de dragoste și înțelegere și că sunt bineveniți aici.

Leo zâmbi.

- Se simte dragostea voastră. Cred că este momentul să începem. Vă rog să închideți ochii și să executați ce vă spun. Vă rog să vă relaxați. Ben și Kayla, începu el, veți cădea într-un somn profund, cel mai odihnitor din câte le-ați trăit până acum. Relaxați-vă și veți dormi profund, tot mai profund.

Kayla fu dintr-o dată dezamăgită. Se așteptase la ceva mai complex. Dar asultă ceea ce îi cerea Leo.

- Închipuiți-vă că sunteți pe mare, pe marea cea caldă și calmă,

pe valurile care vă leagănă. Acum, vă scufundați. Adânc, tot mai adânc. Sunteți calmi și relaxați. Vă scufundați tot mai adânc.

Avea dreptate, se gândi Kayla. Era calmă și relaxată de parcă ar fi plutit pe valuri. Era o plăcere să asculți vocea lui Leo; era calmă, liniștitoare.

- Acum număr până la zece și voi veți adormi, dar veți continua să mă auziți. Îmi veți răspunde cu sinceritate la toate întrebările și veți ține minte totul.

Capitolul 11

Leo începu să numere. Kaylei i se părea că vocea lui vine de undeva, de la distanță, dar ea auzea foarte clar.

- ...nouă. Zece. Mă mai auzi Kayla? Răspunde-mi.

- Da, te aud.

- Dar, tu Ben?

- Și eu te aud. Răspunsul lui Ben veni mai târziu decât al Kaylei.

- Bine, zise Leo. Aș vrea acum să vă întoarceți înapoi, la vieți;e voastre.. Mai precis la cea de a șaptesprezecea aniversare. Ve puteți vedea? Vă amintiți?

Ben și Kayla răspunseră imediat:

- Da, ne amintim.

Leo îi conduse apoi spre primul lor dans, la vsta de șase ani, la cea de trei și apoi la vremea când erau bebeluși.

- Acum aș vrea să vă rog să continuați să mergeți înapoi, în timp, chiar înainte de a vă naște, la vremea când erați alte două persoane. Kayle, știi cine ești?

- Da, știu, zise ea. Dar vocea ei suna diferit.

- Cine ești? Cum te cheamă?

- Sunt Katherine, zise ea cu atenție. Sunt Katherine Hartwell.

- Ben, tu cine ești?

- Sunt Benjamin Montgomery.

- A, da. În ce an trăiți, domnule?

Răspunsul lui Ben veni la fel de repede.

- Suntem în anul 1692, într-o colonie a Massachusetts-ului.

- Da, fu Leo de acord. Şi cu ce vă ocupaţi, domnule?

- Sunt judecător în Vew Sussex, şi mă cunoaşte foarte multă lume.

- Sunt sigur. O cunoaşteţi pe o anumită Katherine Hartwell?

- Katherine. O am iubit-o atât de mult. Era cea mai frumoasă femeie din New Sussex, dar m-a chinuit mult.

- V-a chinuit? Cum?

- Eu am iubit-o şi am protejat-o. De câte ori n-am aşteptat şi câte o jumătate de si, doar ca s-o văd. Câteodată îmi vorbea, alteori nu. Imaginea ei mă obseda. Nici în biserică nu-mi puteam lua gândurile de la ea. O doream atât de mult, doream să mă căsătoresc cu ea, dar ea l-a ales pe altul. Apoi, au venit mulţi la mine şi mi-au spus că ea era vrăjitoare. Nu i-am crezut. Nu, Katherine a mea nu putea face asemenea lucruri.

- Ai fost vrăjitoare, Katherine? Este adevărat ce s-a spus? o întrebă Leo.

Ea izbucni în râs.

- Nu, n-am fost. Nici eu, nici femeile pe care le-am ajutat. Erau femei puternice care n-au acceptat dominaţia bărbaţilor.

- Dar cele care distribuiau licori? Acum, judecătorul i se adresa direct Katherinei. Judecătorul continuă: ai distribuit aceste licori la jumătate din femeile oraşului, împotriva dorinţelor soţilor lor.

- Erau mai folositoare decât cele date de felceri. Nu-mi pare rău că le-am ajutat.

Vocea lui Benjamin suna plină de amărăciune.

- Eu regret că m-am lăsat prins în capcana pe care mi-ai întins-o. Tu ai sfidat oficialităţile oraşului, care s-au ridicat împotriva ta. Mi-au cerut să te condamn la moarte. M-am împotrivit lor. O, Katherine a mea, ţi-am dat o şansă.

- Mi-ai promis libertatea dacă mă măritam cu tine. Mie nu-mi spune nici un bărbat ce am de făcut, Benjamin. Știai asta, dar ai insistat.

- Eram obsedat de tine, Katherine. Dar dacă m-ai fi ascultat... Ai purtat inelul chiar și atunci când ți-am spus că lumea a început să bârfească.

- Inelul era ceva foarte ieftin, fără valoare. Ce era să fac dacă lumea din oraș spunea că era inelul diavolului, cu cele trei cercuri ale răului?

- Se spunea că era talismanul Satanei.

- Erau foarte mulți naivi în acel oraș. De ce trebuia să le dau ascultare?

- Tu n-ai ascultat pe nimeni, Katherine. N-ai vrut să-ți recunoști greșeala.

- Nici tu n-ai dat ascultare nimănui, Ben. Semănăm prea mult pentru ca să putem fi fericiți împreună.

- Te-am iubit atât de mult, Katherine. Am vrut să te salvez și poate aș fi reușit și fără căsătorie. Dar tu m-ai refuzat, n-ai vrut să demaști adevăratele vrăjitoare, să spui unde se ascundeau...

- Niciodată!

- Astfel mi-ai rupt inima. Mi-ai furat zâmbetul tău, râsetul, felul în care te mișcai. Apoi, ai ales un alt bărbat, continuă Ben pe un ton mohorât.

- Era un om bun, dar n-am simțit pentru el ce am simțit pentru tine, Ben, zise Katherine.

- O, Katherine, ai distrus viețile noastre! Dacă te-ai fi măritat cu mine, te-ași fi putut salva de mânia orașului. Până în ultima zi am sperat că te vei căi. Dar n-ai făcut-o așa că ai murit înainte de vreme și eu mi-am petrecut anii care mi-au rămas în mâhnire, până m-a chemat și pe mine moartea la ea. Dar acu,, nu te mai las să pleci.

Crede-mă dragostea mea.

Atunci Katherine vorbi:

- O, Benjamin, acum înțeleg ce îm pierdut. Atâția ani de dragoste. M-am considerat întotdeauna curajoasă, dar acum înțeleg că am fost doar lașă. M-am ascuns de dragostea ta.

- Vom mai avea ocazia să fim împreună, Ketherine.

- O altă ocazie? repetă ea. Apoi, izbucni în lacrimi. Și eu am nevoie de iertare pentru că am întors spatele unei iubiri puternice.

- Te iert, te iert, Katherine...

Se lăsă tăcerea, apoi se lăsă vocea lui Leo.

- A venit momentul să vă treziți amândoi. Până când număr până la zece veți fi din nou Ben și Kayla. Kayla deschise ochii și șterse lacrimile care-i curseseră pe față. Îl privi pe Ben și văzu că și el plânsese. Întinse brațele spre el, iar el o îmbrățișă.

Peste o oră se plimbau pe străzile din New Sussex, inspirând aerul curat, încercând să-și alunge gândurile negre. Străbăteau străzile orașului, mână în mână fără a putea să creadă ce se întâmplase.

- Oare chiar s-a petrecut în realitate? începu Kayla.

- Da, îi răspunse Ben.

- N-am știut dacă ai auzit și tu. Mi s-a părut că numai eu...

- Nu, îm participat amândoi în aceeași măsură.

- Deci ai auzit tot ce am spus?

- Am auzit tot ce-a spus ea, Kayla. Nu era vocea ta. Am simțit ceva ciudat, continuă Ben Știam că ești alături de mine, dar auzeam cuvintele Katherinei, voce ei. Totuși nu pot să cred.

- Ce vrei să spui, Ben? îl întrebă Kayla uimită. Am fost acolo, nu poți nega asta.

- Dar au fost și cei doi în realitate?

- Da, au vorbit prin intermediul nostru, pentru că așa am vrut

noi.

- Înseamnă că noi i-am adus la lumină, cu ajutorul lui Leo?

- Cred că da, spuse Kayla gânditoare. Ce contează: motivul pentru care s-a întâmplat, sau faptul că s-a întâmplat cu adevărat?

- Dacă s-a întâmplat, adăugă Ben.

- Poate, repetă el. Eu știu doar că am simțit ceva. Era ceva mai puternic pentru a fi descris în cuvinte. Am simțit dragostea pentru Katherine. El a iubit-o la fel de mult cum te iubesc eu.

Kayla îl strânse și mai puternic de mână.

- În el, m-am văzut pe mine, Kayla, spuse Ben oprindu-se pentru a se întoarse și a o privi. Dorința lui de a controla, de a poseda, era foarte puternică.

- Dar tu nu ești ca el, protestă Kayla. Cu excepția momentelor, zâmbi ea, când mă cerți.

- Mai sunt și alte asemănări, îi reaminti Ben. Tu m-ai vrăjit așa cum Katherine l-a vrăjit pe el. Mi-ai invadat gândurile și visele și m-ai obligat să merg pe calea aleasă de tine.

Kayla râse zglobiu.

- Slavă Domnului că nu trăim acum trei sute de ani. Sunt sigură că independența mea m-ar fi vârât în necazuri serioase.

- S-ar putea să ai dreptate, învuviință Ben.

- Biata Katherine, suspină Kayla. N-a putu să lase de la ea, așa cum nici judecătorul nu putea. Nici unul dintre ei nu accepta compromisurile.

- Iar dragostea lor era prea puternică, îi reaminti Ben. O adevărată forță.

- Este o veritabilă lecție pentru mine, spuse Kayla.

- Pentru amândoi, adăugă Ben. Acum înțeleg ceva din tensiunea dintre noi doi, la fel cum înțeleg pasiunea, sentimentul că trebuie să te am, care m-au încercat la început. Era ca și cum judecătorul ar

fi întâlnit-o pe Katherine din nou.

- Iar noi trăiam atât sentimentele noastre, cât și pe ale lor. Poate așa se se explică și instabilitatea lor.

- Eram ca într-o cursă de montaige-russe spuse Ben.

- Judecătorul și vrăjitorul, suspină Kayla.

- Combinați cu avocatul și frumoasa străină din California. Halal cvartet. Se aflau în fața reședinței Hartwell. Nori fugeau pe deasupra lunii, iar în lumina argintie casa părea primitoare și călduroasă.

- Știi tu, spuse Ben gânditor, nu cred să conteze prea mult dacă ea a fost vrăjitoare sau nu.

Kayla încuviință:

- Sau dacă judecătorul a căpătat iertarea în cele din urmă.

Ben o privi:

- Tu înțelegi, Kayla, nu-i așa?

Ea încuviință din nou.

- Ceea ce contează este că am învățat să luptăm pentru dragostea noastră, că am acceptat compromisul ca parte a iubirii.

- Dar și înțelegerea pentru celălalt. M-a schimbat profund, spuse Kayla.

- Și pe mine, răspunse Ben aplecându-se s-o sărute. Sunt atât de norocos că te am Kayla. Dacă mă părăsești vreodată, voi la fel de disperat ca și judecătorul.

Kayla zâmbi.

- Nu te voi părăsi niciodată.

La aceasta, el o sărută din nou, mai apăsat, apoi șopti:

- Vreau să fac dragoste cu tine, Kayla, pentru toți anii în care sufletele noastre au fost despărțite și pentru toți anii în care vom fi împreună.

xxx

În patul Kaylei, pe așternuturi proaspete, cu fereastra deschisă pentru a lăsa aerul curat de primăvară înăuntru, se mângâiau, dar nu n-o maifăcuseră niciodată. Înainte, fuseseră pasiunea și uimirea de a descoperi trupul celuilalt, acum era ceva de nedescris, o intimitate infinită, necunoscută lor până atunci. Venea din trecut, și era viitorul.

Când îi atinse trupul, Kayla se simți de parcă s-ar fi atins pe ea însăși, simți tot ceea ce simțea Ben.

- Așa de apropiați ar trebui să fim întotdeauna.

- Așa vom fim, Kayla. Nu te voi lăsa niciodată să pleci. Chiar când ne vom atinge, va fi ca și cum ne-am atinge așa. Îți promit.

Gura lui o acoperi pe a ei, într-un sărut lung, înfometat, apoi își lăsă buzele să alunece de-a lungul gâtului. Își plimbă limba de-a lungul pielii sensibile, spre ureche, pe obraz, apoi înapoi spre gura ei. Kayla se zvârcolea sub el, iar mișcările ei îl excitau pe Ben, făcându-i simțurile s-o ia razna.

Nu-și dorea nimic mai mult decât să se unească cu Kayla, și s-o iubească cu tot trupul tot așa cum o iubea cu inima.

El o patrunse, iar în tot acest timp ochii lui o priveau. O privea, acolo, sub el, prtivea expresia aceea a feței pe care voia s-o vadă în fiecare minut al vieții sale. Plăcerea ei îi creia lui plăcere: bucuria ei era bucuria lui. Împreună, se lăsau purtați într-o altă dimensiune, a plăcerii și dorinței.

Plăcerea lor nu s-a transformat într-o explozie, ci într-o satisfacție intensă. Atunci, el o strânse în brațe și îi pronunță numele.

- Kayla, draga Kayla!

Ea înălță capul pentru a fi sărutată.

- Aș putea face dragoste de o mie de ori și tot nu m-aș sătura de

tine, murmură Ben.

Kayla se cuibări lângă el şi-şi aşeză capul pe pieptul lui.

- Mă simt atât de aproape de tine, Ben, mai mult decât m-am simţit vreodată aproape de cineva. Parcă... Ea se opri, neputând să-şi ducă gândul până la capăt.

- Parcă trupurile noastre ar fi mai mult devât unite?- Da, replică ea cu timiditate.

- Parcă sufletele noastre ar si ele unite.

- Da, da, spuse ea, bucuroasă că el înţelegea.

- Ştiu, şi eu simt la fel. Mă simt de parcă te-aşi fi aşteptat toată viaţa. El râse încetişor. De fapt, chiar te-am aşteptat.

- Aşa ne-a fost scris, nu-i aşa Ben?

- Da, spuse el moale.

- Nu-i vorba de coincidenţe? întrebă ea.

- Nu, replică el cu fermitate. Am fost destinaţi să ne întâlnim şi... să ne căsătorim.

Ea îşi ridică privirea.

- Asta-i a doua ta propunere în două zile.

- Nu este aceeaşi. Am vorbit serios atunci, chiar dacă nu înţelegeam ce se întâmplă. Ştiam că te vreau pentru totdeauna. Acum înţeleg totul şi tot te vreau pentru totdeauna. Aşa că te voi cere mereu până spui da. Spune da, Kayla.

- Da, răspunse ea simplu, da, da, da!

El o sărută din nou, cu uşurare şi cu un fel de linişte interioară minunată.

- E o singură problemă, a spus Kayla.

- Care?

- Crezi că „verdictita" e ereditatră? N-aş vrea s-o iîbă şi copiii noştri.

Ben o prinse în braţe şi se rostogoli deasuşra ei, privind în jos

cu o mânie prefăcută.

- Nu sufăr de această așa-zisă boală, spuse el.

Kayla începu să râdă și imediat el o imită.

- Sau, cel puțin, nu voi mai suferi de ea, se corectă el. Acea parte a vieții mele a luat sfârșit, jură Ben.

- Oare? se întrebă Kayla cu seriozitate.

EPILOG

Pe pajiștea din apropierea râului, lumina lunii cădea pe aburul de la suprafața apei. Zvârcolindu-se și înălțându-se în noaptea fantastică, acesta plutea de-a lungul pajiștii, unde lua formă.

Două umbre apărură, dispărură, apoi răsăriră din nou în noaptea cețoasă. Ea purta hainele unei puritane, gulerul alb al rochiei strălucea straniu în noapte, părul ei blond părea un halou de lumină. Plutea prin noapte cu o hotărâre grațioasă. Nu era singură.

Sfârșit



ÎN CURÂND EDITURA ALCRIS începe publicarea celei mai citite autoare de romane de dragoste din toate timpurile: BARBARA CARTLAND.

Nu lipsiţi de la întâlnirea cu celebra autoare şi colecţia „NOSTALGIC“.

THE BEST

Când Kayla Hartwell a moștenit o casă în New Sussex, a descoperit că una dintre femeile familiei murise tragic, fiind acuzată de vrăjitorie. Dorințele și speranțele ei neîmplinite o atraseră pe Kayla.

Kayla se îndrăgostește de avocatul Ben Montgomery și numai în momentul în care acesta îi mărturisește adevărul despre strămoșul lui, Kayla începe să înțeleagă forțele misterioase care interveniseră în viețile lor...

ISBN 973-9405-41-X

Preț: 10000 lei